

CATALUNYA + CRISTIANA

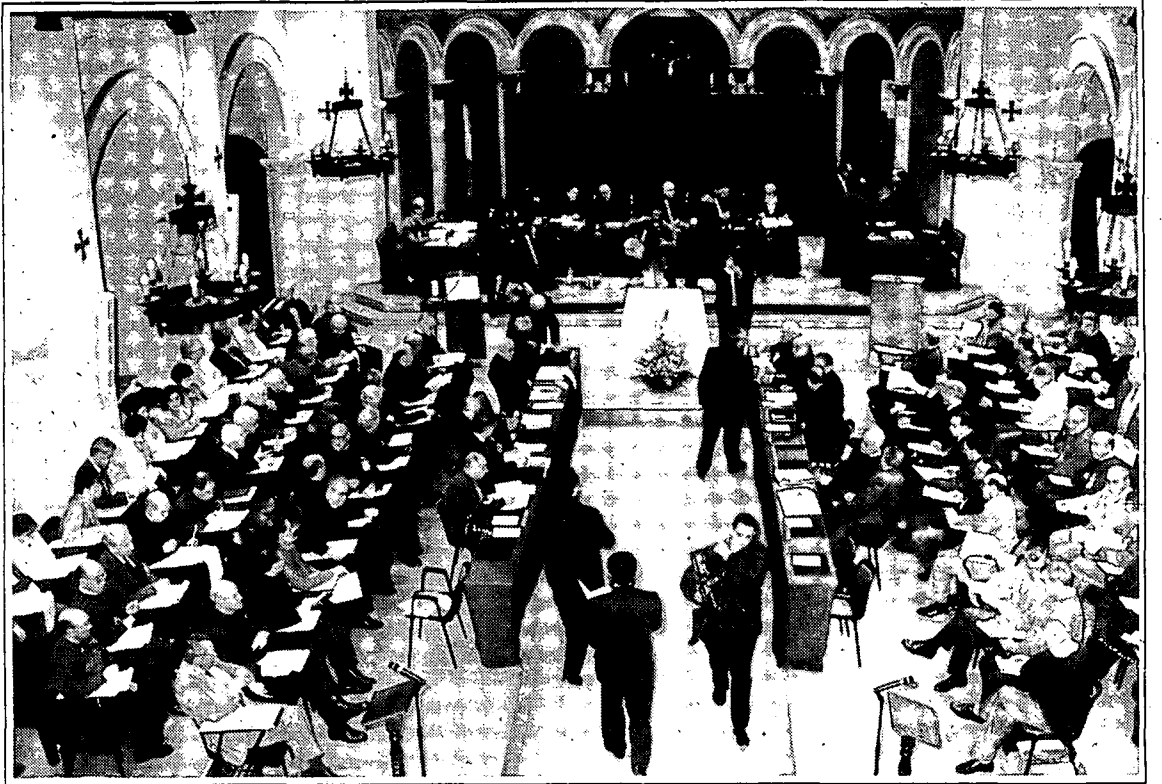
Director: Manuel Valls i Serra

Any XVI • Núm. 804 • 200 ptes.

16 • Febrer • 95

Trets característics de la primera sessió del Concili

Obertura i diàleg

▲ Panoràmica de l'aula conciliar

◀ Mn. Joan E. Jarque, fundador de Catalunya Cristiana, i Mn. Josep M. Via Taltavull, professor de filosofia, conversant en un interval

El Concili ha començat amb bon peu. La primera sessió Conciliar es va caracteritzar per l'obertura i el diàleg. L'aprovació d'un canvi en la dinàmica de treball va obrir la porta a un major intercanvi i comunicació entre els membres del Concili. El lector trobarà a pàgs. 7, 8 i 9 informació i comentaris de l'actualitat del Concili.

SUMARI

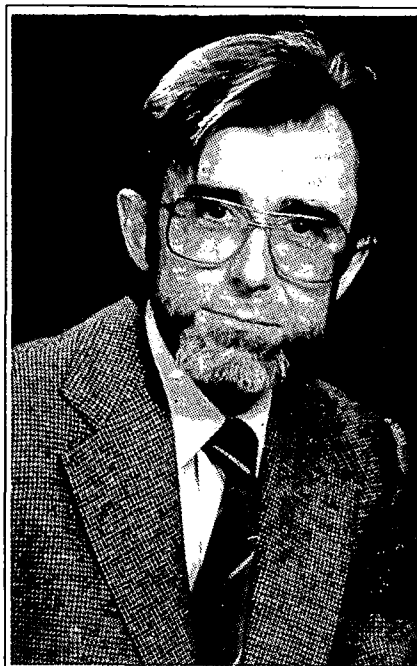
I Ha mort André Frossard

III Perich: del «Canal 5» al «Canal 10», per Jaume Reixach

IV Presència dels monestirs cistercencs femenins a Catalunya

10 Es confirma l'assassinat del P. Joaquim Vallmajor

Francesc Borrell encoratja a entitats i administracions a construir més habitatges

A Catalunya manquen 50.000 habitatges socials

«Si una persona no té un lloc digne on viure, és difícil que s'integri en la societat», diu Francesc Borrell, ànima de la Fundació Família i Benestar creada el 1987 amb la finalitat d'ajudar les persones marginades de Catalunya. Segons els seus càlculs mancarien actualment al nostre país uns 50.000 habitatges socials.

Una informació de Glòria Carrizosa a pàg. 15.

ESPECIAL

MANRESA

Editorial

En estat de Concili

¿Potser és això el més difícil, posar-nos tots en estat de Concili? En qualsevol cas, no ens resultarà tan fàcil com podria semblar a primera vista... Val la pena que hi reflexionem, ara que hem entrat en la seva fase decisiva.

Tots hem coincidit a dir i a repetir que el nucli essencial de la filosofia conciliar consisteix a escoltar la veu de l'Esperit... Posar-se en estat de Concili serà, doncs, afinar l'oïda interior per tal de percebre la remor inefable d'Aquell que «habita en l'Església i en els cors dels fidels com en un temple» (Lumen gentium, 4). Els nostres bisbes haurien pogut optar, en termes estrictes, per un Concili restringit als qui preceptivament han de participar-hi amb vot deliberatiu i amb vot consultiu (cànon 443). Però no han obrat així, sinó que l'han obert al nombre màxim permès de preveres i d'altres fidels. D'aquesta manera palesaven el seu reconeixement que «el poble sant de Déu

també participa de la funció profètica de Crist...», i que l'Esperit Sant «distribueix entre els fidels de qualsevol estament gràcies, especials i tot... per a la renovació i més àmplia edificació de l'Església». (Lumen Gentium, 12). Es tracta d'una opció important que demana, per la part episcopal, una continuïtat generosa i, per part dels altres membres del Concili, un gran sentit de la responsabilitat.

Les informacions i les impressions que ens han arribat del primer cap de setmana de sessions conciliars inviten a l'esperança. Més de seixanta intervencions, fetes amb remarcable llibertat d'esperit i seguides amb interès per la presidència, palesaren que el debat serà autèntic i franc. Quan sorgí una momentània i lògica tensió entre el mètode de treball previst i les aspiracions de la majoria a un esponent de l'horari i la introducció del treball en grups,

s'arribà amb relativa facilitat a una bona entesa.

Caldrà, tanmateix, mantenir viu no tan sols el convenciment que l'Esperit és present a l'Església, sinó també que sovint es manifesta en formes humils, imprevistes, culturalment distants... També caldrà que tots els reunits a l'aula conciliar evitin curosament la confusió entre la promoció de les pròpies preferències amb el que l'Esperit demana. Un Concili es fa, òbviament, parlant. Però es fa també escoltant. Que tants cristians de tots els diòcesis catalanes i de tots els estaments eclesials s'escoltin mútuament, s'escoltin amb simpatia mútua, s'escoltin amb ganes d'entendre's... és una gràcia de Déu. En totes aquestes veus parla l'Esperit.

L'estat de Concili és estat de predisposició al canvi: «Tot l'indòmit endolciu, tot el fred encalentiu, regiu el que s'esgarria», canta la Seqüència de Pentacosta.

Tribuna

Gaillot, ¿ha de continuar l'espectacle?

Unes declaracions de Mons. Duval a una TV regional van ser tergiversades. Mons. Duval havia explicat perquè nombrosos catòlics francesos manifestaven el seu descontent per la destitució de Mons. Gaillot. Però, de cap manera, les seves paraules es podien interpretar com un distanciament de Roma. «La meua fidelitat al Sant Pare és absoluta... No hi ha una majoria de bisbes que s'hagin alineat amb Gaillot. Alguns, sols han manifestat la seva simpatia. Cap bisbe ha dit: «estic a favor de Gaillot i en contra de Roma».

Salvatore Mazza

(Avvenire)

La decisió del Papa de destituir Mons. Jacques Gaillot, del guiatge de la diòcesi d'Evreux «és legítima des del punt de vista dels deures i dels drets, dels quals n'és dipositari en la seva missió concernent a tota l'Església». En efecte, el Papa «és el principi perpetu i visible i el fonament de la unitat que vincula entre si els bisbes i els fidels. Tots els bisbes comparteixen amb el Papa aquest servei per la unitat i li manifesten una solidaritat sense esquerdes».

Molts parlaran ara de *marxa enrera* dels bisbes francesos. Però les precisions fetes pel president de la Conferència Episcopal de França, Mons. Joseph Duval, després que

certs judicis seus expressats en una entrevista a una ràdio regional havien estat tergiversats fins el punt de representar un contrast entre l'episcopat francès i Roma, no fan altra cosa que confirmar l'actitud presa sobre el cas Gaillot pels bisbes francesos.

En substància «el despatx d'agència que ha reactivat, aquests dies passats, les afirmacions de Mons. Duval —explica el pare Jean-Michel di Falco, portaveu de la Conferència Episcopal— ha presentat com a opinió del propi Mons. Duval, l'opinió sobre com molts francesos havien acollit la notícia “de la destitució de Mons. Gaillot”. Per aquests catòlics la decisió concnecent a Mons. Gaillot —afirma Duval— ha estat vista com un nou acte d'autoritat mal comprès. Jo, òbviament, no he fet meves aquestes raons, però les he expo-

sat sols per intentar explicar les reaccions».

Per al portaveu vaticà, Joaquim Navarro Valls, les declaracions de Duval clarifiquen que «la idea d'una confrontació entre la Conferència Episcopal francesa i la Santa Seu sobre el cas Gaillot no té cap fonament. També es pot fer una confrontació amb les declaracions del propi bisbe Gaillot, qui entre altres coses, afirma no discutir el paper del Papa». «Certament —ha conclòs Navarro— les instrumentalitzacions i tergiversacions aparegudes en alguns mitjans de comunicació, sobre aquest dolorós episodi, no ajuden ni a l'aclariment dels fets ni de les intencions». Sobre el fet que hi ha instrumentalitzacions no n'hi ha cap dubte. Ja dilluns passat, comentant l'homilia de comiat d'Evreux, el pare Di Falco havia subratllat que «la feina de l'Església és recordar els valors sobre els quals es basa la fe, cosa que potser Mons. Gaillot no ha aconseguit fer sempre, o no ha volgut». I el mateix dia el Consell Permanent de la Conferència Episcopal francesa, excloent la hipòtesi d'una assemblea plenària extraordinària sobre el cas, hauria confiat als bisbes d'Orleans i de Périgneux, la feina «d'establir un contacte amb Mons. Gaillot amb l'objectiu de decidir junts sobre el seu futur, així com sobre les qüestions concernents al seu allotjament i a la seva subsistència, que seran assumides per la Conferència Episcopal».

Certament, sobre el clamor suscitat per aquesta qüestió ha influït molt la notorietat televisiva de Gaillot, vertader *star* de debats, varietats i altres programes. Per altra banda,

precisament aquesta infatigable presència, ha estat en l'origen de les protestes dels fidels francesos, els primers en lamentar-se de l'actitud del bisbe d'Evreux. Allò que desconcertava no eren tant les ja aventurades afirmacions sobre homosexualitat, preservatius, divorci o avortament, sinó allò que el prelat *no deia*: perquè un bisbe pot, certament, acceptar participar en una taula rodona, però si, com va succeir, un interlocutor seu nega la divinitat de Déu, potser més que limitar-se a somriure hagués hagut de saber respondre. Fet que Gaillot, entre una aplaudida aparició en el programa de varietats *Frou-Frou*, o en una entrevista anunciada en portada —immediatament sota la fotografia d'una dona despullada— d'un diari pornogràfic, precisament no ha sabut, o volgut, dir.

El resultat de tota aquesta *revolta* per la decisió de Roma, ha estat més viscuda en realitat sobre els *media* que sobre el carrer. I provocar-la s'ha degut a aquella certa *intelligenza* laica que, especialment a França, imposa aquesta sujeció que indueix a algun creient a pensar que, complaure aquella cultura tingui més valor que el testimoniatge cristià, especialment quan és particularment incòmode.

Sortosament, tot i el soroll, la majoria no pensa així. I no es perfila aquest *cisma silenciós* del qual algú insisteix en parlar-ne; perquè els cinc trens especials a Evreux organitzats per *Témoignage chrétien* —«per fer arribar la nostra solidaritat a Mons. Gaillot»— van ser anul·lats per absoluta manca de reserves.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Autoedició i compaginació: Josep Samper i Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:
C/ Puiggarí 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88,
Fax 490 20 35

Impressora: Publiograf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30,
08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,
Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.
Resta d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Càrls i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbó, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP

Missatge del Papa a la joventut

«Un sa divertiment és respectuós amb la llei moral»

ROMA.— El papa Joan Pau II ha posat els joves en guàrdia contra la violència en els estadis, en les «sortides tràgiques», després del drama de Gènova al voltant d'un camp de futbol, que ha costat la vida a un jove.

El Papa, que evocava en l'audiència general del dimecres la figura de Don Bosco, també ha deplorat les «tragèdies del dissabte a la tarda» abans de llançar una crida a favor de les religioses catòliques raptades a Sierra Leona.

La joventut és un tema que el Papa va tractar a Àsia, on va viure la darrera Jornada mundial de la joventut, i també l'endemà de

la festa de sant Joan Bosco.

«Aquest sant va proposar als joves un camí de santedat que passa per l'alegria i que no exclou la diversió», recordà Joan Pau II. I va explicar que «un sa divertiment sempre és respectuós amb la llei moral i es nodreix dels valors que afavoreixen el creixement integral de la persona». Aquest diver-

timent «mai no porta a les formes d'endropiment o d'imprudència que comprometen l'equilibri psicològic, el perill de la pròpia vida i la dels altres» afegí el Papa. També va fer al·lusió «a les "tragèdies del dissabte a la tarda", que impliquen a tants de joves que freqüenten les discoteques. Els episodis de violència, a les sortides tràgiques, que hom constata tot sovint en els encontres esportius». «L'alegria ha de construir, i no destruir», va dir el Papa.

Sobre el conflicte de Sierra Leona, Joan

Pau II ha invitat a les parts contendents a depositar les armes i a dialogar. Joan Pau II va acabar la seva audiència amb un balanç del seu 63è viatge pastoral que l'ha portat per Àsia i Oceania. Un viatge el fil conductor del qual ha estat la nova evangelització d'aquest continent. (APIC)

El viatge del Papa a Moscou no es farà de moment

Tensió entre el Vaticà i els ortodoxos moscovites

Les relacions entre la Santa Seu i el patriarcat ortodox de Moscou tornen a ser borrascoses. En una reunió celebrada a finals de gener a la capital russa, la jerarquia ortodoxa va criticar novament l'activitat pastoral de l'Església catòlica, a més de tornar a parlar sobre la qüestió dels temples a Ucraïna.

Es pensava que les passades tensions entre la Santa Seu i els ortodoxos russos havien minvat, però després de les reunions mantingudes a Moscou pel cardenal Cassidy i una delegació catòlica amb el metropolità Kirill, un comunicat conjunt ha revelat que els ortodoxos continuen disgustats.

El text afirma que hi ha «un punt de vista diferent» sobre la missió de l'Església catòlica a Rússia, és a dir, que els ortodoxos continuen mantenint que els catòlics

no han de fer proselitisme en el territori rus. També s'ha discutit novament per l'afer dels temples d'Ucraïna: el catòlics de ritus oriental —anomenats uniats pels ortodoxos— reivindiquen els edificis de culte que foren confiscats per Stalin i lliurats als ortodoxos. La nota diu que cal trobar «una justa solució», i que per resoldre aquesta qüestió «tota violència ha de ser exclosa». Aquesta situació fa pensar que el desitjat viatge del Papa a Moscou no es farà de moment.

La fastuositat és el bé més preuat i el més sant de l'Església ortodoxa russa

El «sindicat» del Vaticà reclama augments

ROMA.— L'associació d'empleats laics del Vaticà (ADLV), reclama un augment de salaris bloquejats des de fa uns deu anys. La reivindicació és sobre la revisió biennal dels salaris al cost de la vida. En un comunicat difós per l'associació, es fa notar que durant els darrers anys, la puja de les rendes i les obligacions socials i familiars ha permès un augment nominal dels salaris, que en termes reals, les rendes estancades són regressives.

El «sindicat», que agrupa en conjunt un terç dels 2.400 empleats laics al Vaticà, demana per altra part que els fills de més de 18 anys encara a càrrec dels pares puguin continuar beneficiant-se dels serveis de sanitat de la Santa Seu.

La tercera reivindicació és sobre la participació dels delegats del sindicat a la definició de les normes de contracte i de treball. L'Associació dels empleats ha estat oficialment reconeguda per la Santa Seu com a part del diàleg des del 1993. (APIC)

Crida contra les hostilitats entre Perú i Equador

ROMA.— Joan Pau II ha llançat una crida perquè s'aturin les hostilitats entre Perú i l'Equador. Va demanar que es trobi una solució pacífica al conflicte que enfronta els dos països.

El cardenal Angelo Sodano, Secretari d'Estat, es va adreçar en nom del Papa als dos governs, per demanar-los «que cessi tota acció guerrera i es moderin paraules i actes».

El missatge del Vaticà expressa també l'esperança que els dos països puguin col·laborar harmoniosament entre ells en el seu desenvolupament econòmic.

El conflicte de fronteres entre l'Equador i el Perú és sobre un perímetre de 34 km². Aquesta regió representa un incentiu econòmic des que s'hi ha descobert petroli i urani i se suposa que també s'hi trobarà algun jaciment d'or. (APIC)

En la festa de la presentació del Senyor

Joan Pau II evoca el Sínode sobre la vida religiosa

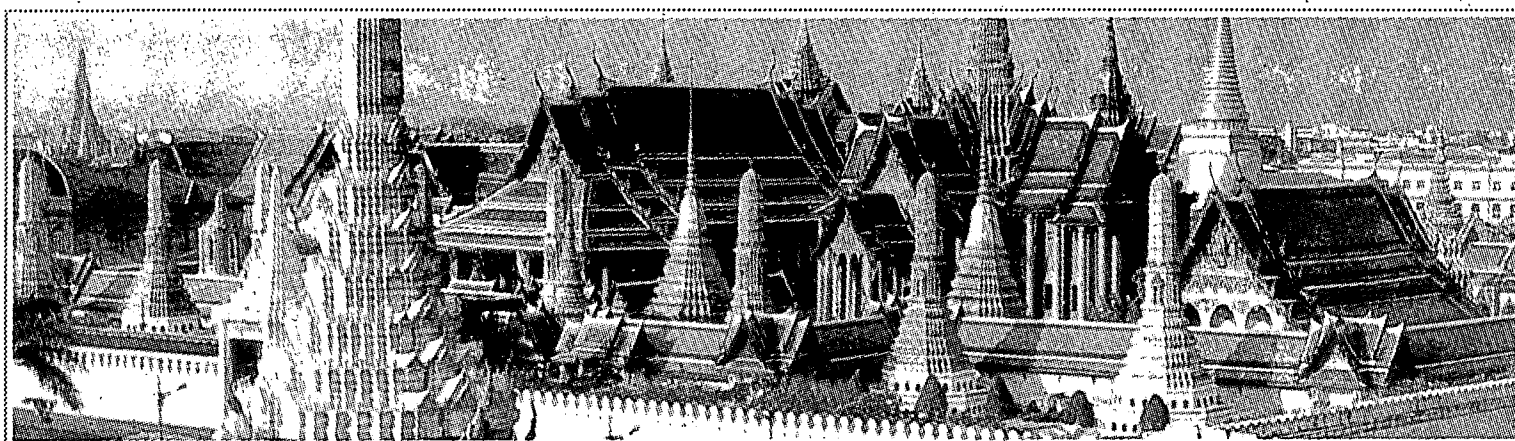
ROMA.— La missa solemne de la Presentació del Senyor va ser celebrada com cada any el 2 de febrer a la Basílica de Sant Pere pels religiosos i religioses. En l'homilia, el papa Joan Pau II va pregar perquè els religiosos tinguin consciència profunda de la seva vocació particular.

La missa era presidida pel cardenal Martínez Somalo, prefecte de la Congregació per als religiosos, mentre que l'homilia fou pronunciada pel Papa davant «tots els membres de les famílies religioses masculines i femenines presents a Roma». Després de donar la benvinguda als participants, en representació dels religiosos i religioses de tot el món, Joan Pau II va introduir immediatament en l'homilia el tema de l'últim Sínode, «una reflexió sobre la vida consagrada al centre de l'Església». «Nosaltres volem pregar avui,—va dir— perquè aquesta Assemblea Sinodal aporti, per a tots els instituts religiosos, una consciència aprofundida de la seva vocació particular».

Després de meditar sobre la litúrgia del dia, el Papa va acabar tornant una vegada més sobre el Sínode. «El Sínode ens ha fet prendre consciència del gran bé que la vida consagrada és per a l'Església», va concloure. (MP)

Del 20 d'abril al 3 de maig de 1995

TAILÀNDIA

EL MÓN SIAMÈS

Bangkok i el seu entorn fins a l'illa de Pucke passant per Chiang Rai i les terres del nord

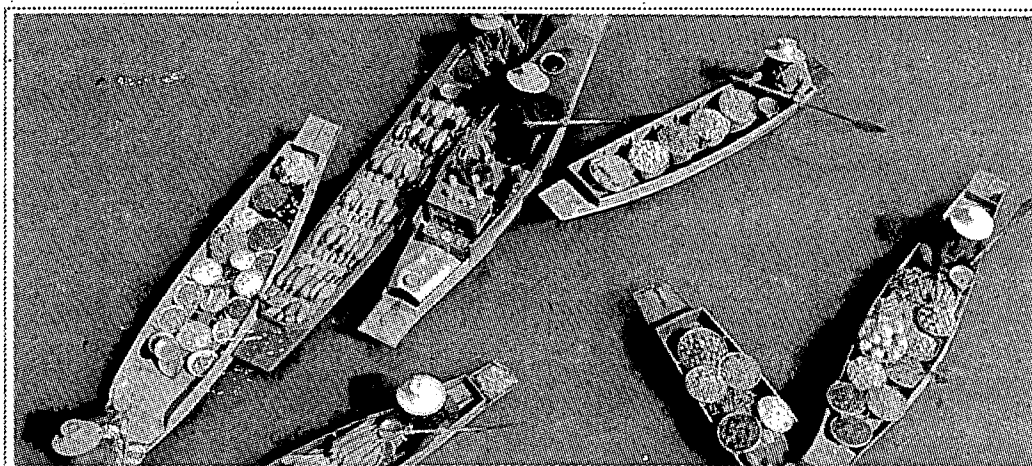
Pensió completa - Vols regulars fins a Bangkok i Pucket

Autocars gran turisme - Trajectes amb llanxa i piragua - Dinars en restaurants
Assegurances

Oberta la inscripció

Visitant:

- Bangkok • Damnoen Suduak
- Bang Pa In • Ayutthaya
- Kampaenghets • Sukhothai • Uttaradit
- Nan • Wat Phuyin • Wat Thuin
- Chiang Rai • Triangle d'or
- Akkha • Chiang Mai • Pucket

poblacions indígenes / indústries artesanals

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

Monsenyor Yanes: «Arribar a un acord no hauria malmès res al PSOE»

Espanya

L'Església estudia accions jurídiques contra el Govern per la classe de Religió

MADRID.— El passat 3 de febrer, el president de la Conferència Episcopal, Mons. Elías Yanes i el president de la comissió d'Ensenyament, Mons. Antonio Dorado, presentaren en una conferència de premsa, les XXXV Jornades Nacionals de vicaris episcopals i delegats diocesans d'ensenyament. En les jornades es van estudiar les conseqüències que provenen del Reial Decret del 16 de desembre del 1994.

M.C.V.

Per aquest decret es regula l'ensenyament de la Religió a primària i secundària i mitjançant ell s'estudiaran tres accions possibles. La primera en el pla jurídic. Es tractarà de promoure un contenciós administratiu a través dels grups que intervinguin amb l'ensenyament o amb les diòcesis ja que entenen que el Decret no respon al contingut de la constitució i als acords Església-Estat.

Els bisbes promouran aquesta acció a través dels diferents grups i no directament en la Conferència Episcopal perquè «tots som Esglè-

sia. L'Església està present en moltes organitzacions i tan eclesial és el que fa la Concapa, com el que fa la Conferència. El recurs el presentarà l'Església però a través d'institucions a les quals els correspon aquesta proposta». En el pla administratiu s'urgirà al desenvolupament del decret pel que fa a l'assignatura alternativa i també a què es compleixin les condicions per part del Govern, les autònimes i els col·legis. També s'estudiarà el que ofereix el decret sobre formació del professorat i s'urgirà al desenvolupament del conveni de maig del 93 amb referència a les remuneracions del professorat,

la seguretat social i els crèdits acadèmics.

Tant Yanes com Dorado van manifestar les discrepàncies amb el decret, ja que entenen que continua la discriminació acadèmica dels alumnes que opten per Reli-

gió, perquè no serà feta en condicions equiparables amb les altres disciplines fonamentals, ja que encara que per una part es mantenen les qualificacions, no compten ni per a la sol·licitud de beques ni per a l'ingrés a la Universitat i

les matèries alternatives no són evaluables, ni per tant, equiparables.

«El decret té greus conseqüències per a la societat, perquè els qui no escullen religió se'ls priva d'una educació moral». Pel que fa als horaris, els bisbes proposen dues sessions de tres quarts d'hora en cada un dels cursos. Els bisbes afegiren que «el Govern no hauria perdut res per donar una solució satisfactòria d'acord amb la Constitució i els acords Església-Estat. Una cosa és un Estat no confessional com és aquest i l'altra un Estat laïcista que no és el cas d'Espanya. Això hi diu molt clar l'article 17 de la Constitució. I pel que fa a l'alternativa a la classe de Religió, l'article 27 de la Constitució obliga a rebre una educació moral. L'ensenyament no es limita a ensenyar sinó també a educar. El fet religiós i el fet cristià són béns culturals sense els quals no s'entén la nostra civilització».

Conjuntament amb la Junta d'Extremadura

Les diòcesis extremenyes col·laboraran en programes socials

C.C.

MÈRIDA.—Les diòcesis extremenyes i la Junta d'Extremadura col·laboraran en el desenvolupament de programes socials, en el marc d'un conveni similar al subscrit pels Bisbes del Sud amb la Junta d'Andalusia. Aquest va ser l'acord de principi al qual arribaren el president Juan Carlos Rodríguez Ibarra i l'arquebisbe Antonio Montero Moreno, en una entrevista que van mantenir, recentment, a Mèrida.

Fins ara, la Junta ha col·laborat amb l'Església extremeña en la conservació del patrimoni històric-artístic i en programes socials concrets, «però hem entès —va manifestar monsenyor Montero quan es va acabar l'entrevista amb el president d'Extremadura— que hem d'estendre-la i ampliar, per firmar un conveni conjunt per a les tres diòcesis». D'aquesta manera, els recursos públics i els de l'Església s'unificaran en un esforç comú per desenvolupar programes d'atenció a ancians, nens, alcohòlics, drogodependents. L'Església disposa, per a aquesta tasca, de recursos humans molt experimentats —religioses i voluntaris seglars, especialment— en atencions socials.

L'execució dels projectes seria reponsabilitat de comissions mixtes, al davant de les quals hi hauria la consellera de benestar Socials i els bisbes de la província Eclesiàstica.

La crisi econòmica ha aguditzat l'aparició de «nous pobres»

40.000 persones viuen a Espanya «sense sostre ni dret»

MADRID.— Els efectes de la crisi econòmica i l'aparició dels anomenats «nous pobres» han aguditzat en els últims temps el fenomen dels sense sostre, segons denuncia Càritas en una nota.

Càritas, Germans Hospitalaris de Sant Joan de Déu, Faciam i les Dames Apostòliques, pretenen sensibilitzar els ciutadans sobre la problemàtica social dels transeünts i promoure el suport de tota la societat a aquest col·lectiu de persones sense llar.

Segons manifesta Càritas, a Espanya hi ha, actualment, uns 40.000 transeünts. Es caracteritzen per ser persones sense treball, ni recursos econòmics, sense domicili i no tenen relacions amb les seves famílies.

Les organitzacions esmentades reivindiquen de l'Administració pública més suport tècnic i econòmic als organismes que treballen en aquest col·lectiu, així com mesures de lluita contra l'exclusió social dels transeünts. Afirmeu que la millor manera d'ajudar-los és la reeducació d'hàbits, des dels més bàsics com la neteja, fins als més importants com són relacionar-se amb els altres, per això demanen que no se'ls doni almoïna, ja que «no solament no ajuda, sinó que impossibilita l'acció per a rehabilitar-los». (SIC).

El director de «CC» al Comitè Episcopal Europeu per als mitjans de comunicació

Mn. Manuel Valls, director del nostre setmanari, ha estat designat membre de la delegació Hispano-Portuguesa que participarà en el proper encontre del «Comitè Episcopal Europeu pour les Médias» (CEEM) que se celebrarà a Roma del 17 al 19 de març. La delegació Hispano-portuguesa estarà presidida per Mons. Maurílio Quintal de Gouveia, Arquebisbe de Évora (Portugal), al qual acompanyarà en qualitat d'expert Mn. Manuel Valls. El passat 31 de gener, el nostre director participà a Madrid en la preparació d'aquesta trobada en una reunió en la qual van estar presents Mons. Antonio Montero, Mons. Carmelo Borobia i Salvador Petit, actual director del Secretariat de Mitjans de Comunicació de la Conferència Episcopal Espanyola.

Internacional

Vers la beatificació del pare Popieluszko

VARSOVIA.— El cardenal Józef Glemp, arquebisbe de Varsòvia, ha decidit nomenar una comissió d'investigació per seguir el procés de beatificació del pare Jerzy Popieluszko, el sacerdot de Solidarnosc assassinat l'any 1984. Segons Glemp, l'homicidi del sacerdot polonès, considerat a la seva pàtria com un veritable màrtir de la fe, va

contribuir de manera determinant en l'enfonsament del règim comunista en el país. Ja fa quatre anys que l'arxidiòcesi de Varsòvia va aprovar una pregària oficial per a la canonització del pare Popieluszko, i va elevar l'església de Sant Estanislau de Kostko, on el sacerdot està enterrat, al rang de santuari nacional. La figura del jove sacerdot assassinat pels agents del règim és molt estimada també per Joan Pau II: en una carta enviada al cardenal Glemp, el Papa va definir-lo com «un defensor de la veritat, de la justícia i de la dignitat humana» (PELERIN)

UNICEF: mor el director general, James Grant

NOVA YORK.— Després de la mort de James Grant, ex-director general de la UNICEF, el dia 25 de gener, Joan Pau II va retre homenatge a aquest home que sempre va manifestar un

gran afecte pels infants. James Grant, constata el Papa, va vetllar perquè l'agència internacional complís durant el seu mandat la promoció del benestar.

«Sota la direcció de James Grant —recorda Joan Pau II en el seu telegrama de condolença—, la UNICEF ha treballat per salvar la vida a milions d'infants. James Grant va prendre la iniciativa d'organitzar la cimera mundial per a la infància l'any 1990». El seu objectiu era establir les bases de la salut i benestar dels infants per incorporar-los al pla nacional. (APIC)

Un arquebisbe anglicà, contra la pregària obligatòria a les escoles

LONDRES.— L'arquebisbe anglicà Mons. John Habgood, no està d'acord que la pregària del matí sigui obligatòria a les escoles d'Anglaterra. Lamenta el fet que massa sovint aquesta assemblea religiosa matinal és de «baixa qualitat», o presidida per mestres que no són creients.

En el curs d'una conferència

a York, Mons. Habgood subratlla que aquestes pregàries del matí poden conduir els alumnes a no interessar-se per la religió, «i això seria encara molt més greu que la manca de pregària al matí».

Després d'aquesta trobada, el ministre britànic d'Educació, Gillian Shepard va contradir

l'arquebisbe, subratllant que cap escola no tenia dret a violar les disposicions legals que prescriuen aquesta pregària del matí. Segons el ministre, la pregària és una contribució important a la concepció moral de l'escola, raó per la qual el Ministeri d'Educació no modificarà la llei existent. (KNA)

Informe alarmant adreçat a l'ONU

Indiferència dels Estats sobre la violència contra les dones

NOVA YORK.— Un col·lectiu de bisbes nord-americans s'ha solidaritzat amb la denúncia que Radhika Coomaraswamy, de Sri Lanka, ha fet sobre la indiferència dels Estats davant la violència contra les dones.

Cent milions de dones sexualment mutilades a Àfrica i a l'Orient Mitjà, dones venudes per obtenir benefici a Àsia, nens-esclau obligats a prostituir-se a Tailandia, violació utilitzada com a «arma de terror» o com a «castig», humiliacions, tortures: les dones són víctimes en algunes regions del món de violències intolerables. La preferència pel «sexe fort», és responsable de la mort de 30 milions de nenes almenys a l'Índia, i 38 milions a la Xina. Això és el que revela un alarmant informe de Radhika Coomaraswamy de Sri Lanka, que retreu als Estats implicats la seva indiferència.

Un Sol Món,
Un Projecte Comú.

Un 20% de la població mundial no té accés a l'aigua potable!

Mans Unides

Rambla de Catalunya, 32, 1r, 1a 08007 BARCELONA Tel. (93) 487 78 78

Mans Unides lluita contra això!

Finançant en el Tercer Món, a més d'altres projectes: Excavacions de pous, canalització d'aigües, regatges, programes de reforestació, etc.

- Mans Unides té més de trenta anys d'experiència en finançament de projectes al Tercer Món i en sensibilització de l'opinió pública.
- Ha dut a terme més de 13.000 projectes.
- A l'anterior campanya es van recaptar 5.572.766.300 ptes.

Tot això ha estat possible en gran part gràcies als socis col·laboradors de Mans Unides.

Fes-te'n soci i coopera amb nosaltres. Gràcies.

Retallar i enviar a **Mans Unides:**

Rambla de Catalunya 32, 1er 1a. 08007 BARCELONA

Sí, desitjo col·laborar amb Mans Unides amb una aportació de:

- ☐ **3.000 ptes.** perquè sis nens disposin d'aigua neta i potable
- ☐ **5.000 ptes.** perquè una família disposi d'eines de cultiu
- ☐ **10.000 ptes.** per a la construcció d'un pou
- ☐ **20.000 ptes.** per a reforestació
- ☐ ptes.

cada ☐ mes ☐ trimestre ☐ any o com a ☐ donació única (marcar l'opció escollida)

Nom i Cognoms

Adreça Tel.

C.P. Població

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Banc / Caixa Oficina núm

Adreça del Banc o Caixa Codi Postal

Població Compte/ Llibreta núm.

Srs: els pregó que amb càrrec al meu compte o llibreta, facin el favor de fer efectiu el rebut (o rebuts si és el cas) que, al meu nom, i per la quantitat abans indicada els presenti **Mans Unides.**

Firma

de 199....

La seva aportació desgrava l'IRPF

El primer cap de setmana conciliar

Concili al dia

Un pas endavant en l'obertura i el diàleg

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— Es comencen a superar alguns dels interrogants que envoltaven l'inici de les sessions conciliars els dies 3, 4 i 5 de febrer al Casal Borja. Quan es va anunciar que per 123 vots a favor s'havia aprovat un canvi en la dinàmica de treball, de manera que s'obria la porta a un major intercanvi i diàleg entre els membres del Concili, la sensació era unànime que hi ha la voluntat de reafirmar el pluralisme i de permetre la lliure expressió dels presents. Les paraules de monsenyor Ramon Torrella prenen actualitat i vivesa: «el Concili s'ha de celebrar en un clima de confiança, diàleg i pregària. Un diàleg que ha d'estar marcat per la llibertat, el respecte, la caritat de cadaçú envers els altres, la paciència davant dels silencis, les dificultats o els conflictes i la comunió profunda de fe en Jesucrist i en l'acció de l'Esperit Sant».

Núria Oriol i Palarea

D'aquesta manera, després d'uns moments de tensió durant el dissabte el matí, quan no s'estava segur que aquesta proposta fos acceptada, tingueren lloc dues reunions d'uns 90 minuts, una el dissabte la tarda i l'altra el diumenge el matí. Aquests espais oberts de diàleg per configurar opinió van ser molt ben rebuts i molt ben aprofitats.

Tothom va coincidir que aquest cap de setmana de sessions conciliars pròpiament dites consistia en contactar amb la primera ponència, presentada per Mn. Ramon Prat de Lleida sobre l'Evangelització, i una introducció a l'índex de les tres ponències restants: *La paraula de Déu i els sagraments a càrrec del P. Bernabé Dalmau*; *La sol·licitud pels més pobres i marginats*, per Mn. Antoni M. Oriol-Tataret i *La comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres esglésies*, per Mn. Joan Busquets.

També es van escollir dos nous moderadors: Antoni Calvó, designat pel bisbe de Girona i president del Consell de laics de la mateixa diòcesi i Mn. Josep Boix, membre elegit pel Consell Presbiteral de la diòcesi

de Barcelona. El quart moderador serà escollit en la propera sessió de treball els dies 17, 18 i 19 de febrer.

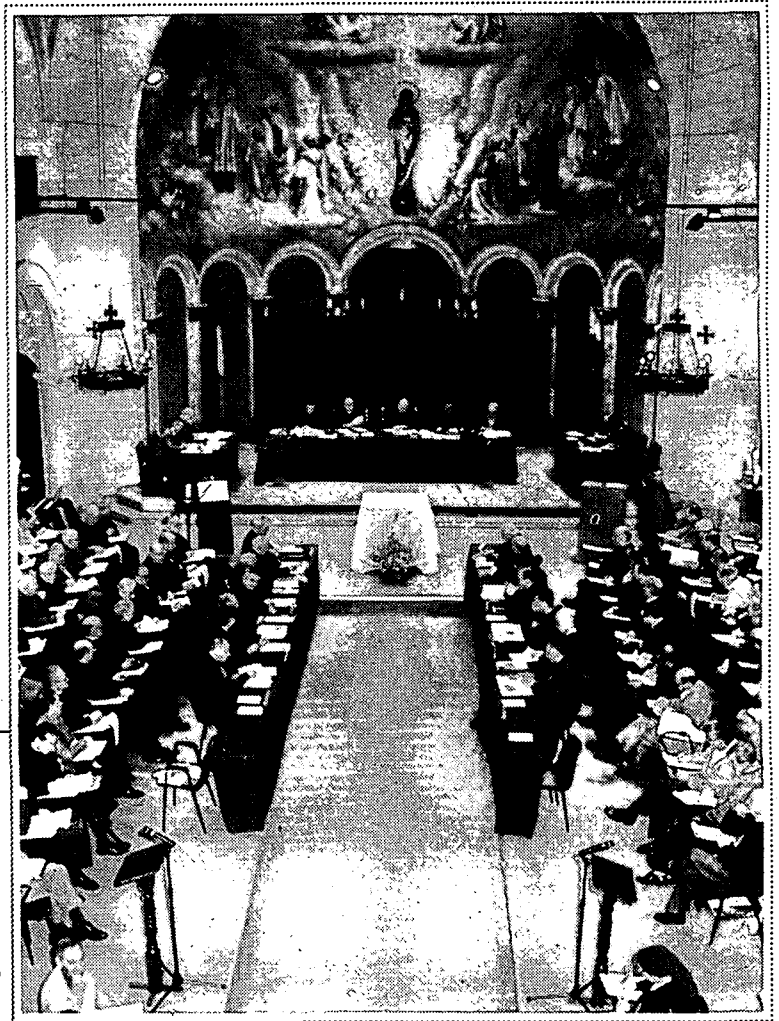
Estudiar 47 propostes operatives

El divendres 3 de febrer, Mn. Ramon Prat, relator de la primera ponència, va presentar el tema, preparat per ell mateix i el seu equip format pel P. Cuyàs, Mn. Rovira Belloso, Mn. Matabosch, Mn. Morlans i Mn. Via Taltavull a l'aula conciliar.

El relator va assenyalar com a opció bàsica del tema primer «servir allò que és constitutiu de l'Església i la comunitat, que arrelada a Catalunya, serveix el nostre poble mitjançant el projecte comú de l'evangelització».

El document va presentar 47 propostes operatives per a ser estudiades pels membres del Concili i, segons Mn. Prat, les més importants són la primera proposta que fa una crida a la comunió en l'Església i la segona que referma el goig i la responsabilitat de fer arribar el missatge de Crist «amb un llenguatge clar i senzill, a través del testimoni, estenent l'alegria de viure, perquè nosaltres som terra i ens fem càrrec de

L'aula conciliar va escoltar més de 60 propostes durant el primer cap de setmana de reunió

la causa de Jesús».

Els membres conciliars van presentar esmenes a la totalitat de la ponència, però no la van rebutjar. En paraules del Dr. Carles Soler i Perdígó: «Durant el proper cap de setmana es posarà a votació el document proposat per proposta i l'Assamblea decidirà si l'accepta o no. Certament hi ha hagut discrepàncies, però no ho són de fons».

Mn. Ramon Prat va afirmar que «em deixo impactar després de redactar el document. Les esmenes són correctes i assumibles i si convé, modificarem el punt de partida, perquè només és això, un punt de partida».

Ajustar-se al calendari previst

Algunes persones consideren que no hi ha temps suficient per abarcar-ho tot, tant pel volum de material que hi ha i com pel fet que durant aquest primer cap de setmana solament s'ha pogut discutir el primer bloc del primer document i que fins al proper cap de setmana no es debateran el segon i tercer blocs que fan referència a la missió del laic (que inclou la situació de la dona a l'Església) i a la família (estudiant de manera especial les noves situacions familiars en aquesta societat: parelles separades, mares solteres, etc). Tanmateix, el Dr. Soler va ser molt taxatiu: «El calendari s'ha de complir, no podem dedicar-hi més reunions tant pel cost econòmic que suposarien com per la impossibilitat de dedicació dels membres conciliars que tenen moltes obligacions, des de familiars a comunitàries i professionals. Per tant, seguirem el calendari previst i es debateran tots els temes per poder ser votats».

Alguns membres conciliars, una mica inquiets per la manca de concreció de la major part de les propostes, esperen que en el transcurs del Concili, la tendència sigui prioritzar i clarificar allò que és més urgent per diferenciar-ho dels principis, les declaracions, les exhortacions i les preocupaci-

ons. Que el debat se centri en decidir quina és l'Església catalana, què vol fer aquí i ara i com pensa dur-ho a terme.

Més de 60 intervencions

Durant aquest primer cap de setmana, hi ha hagut més de 60 intervencions, totes elles moderades per Mn. Bonaventura Pelegrí. El dissabte el matí se'n van fer 30 i la primera va ser considerada magistral. Aquesta es va referir a la necessitat de respectar al pluralisme, de reconèixer la secularització de la societat (va proposar que s'introduís una referència al caràcter secular de la societat catalana) i de respectar els models diversos d'evangelització, des dels més progressistes fins als més tradicionals. La intervenció va condicionar molt positivament totes les altres.

Altres propostes van demanar que s'estudiessin les causes de les persones allunyades de l'Església, que el tema primer fes referència a àmbits com el del lleure, la pastoral de turisme, dels infants i la pastoral obrera. També, els religiosos i les religioses van demanar que es recollís explícitament la seva important presència en els diversos camps pastorals. De la mateixa manera, es va demanar ampliar les propostes sobre el món rural i enriquir l'intercanvi de valors entre aquest i el món urbà; que s'estudiï crear una xarxa d'emissores interdiocesanes, un mitjà escrit per tota la Tarraconense i una productora de vídeo i televisió i que es posi en marxa una obra social promoguda per totes les diòcesis per visualitzar els fruits del Concili.

Aquest primer cap de setmana va acabar amb la celebració de l'Eucaristia del diumenge. Les sessions de treball no es reprenen fins al 17 de febrer i finalitzaran el diumenge, 19 de febrer, amb la votació orientativa de les propostes. A partir d'aquí, es començaran a veure clarament les tendències de l'assamblea conciliar.

Barcelona

El cardenal Carles nomena un cap de gabinet

C.C.

L'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, ha nomenat cap del seu gabinet el sacerdot i periodista, Mn. Jordi Piquer i Quintana. Les tasques confiades al cap de gabinet són les pròpies d'aquest càrrec, també en el món civil, però adaptades a les necessitats de l'acció pastoral de l'Església. Aquí és, de fet, la primera vegada que s'incorpora aquest càrrec a l'organigrama d'un bisbat.

El cap de gabinet, doncs, tindrà cura de preparar l'elaboració de documents i declaracions, i la tramitació de les relacions del Sr. Arquebisbe amb els mitjans de comunicació social, en contacte amb la delegació per als Mitjans de Comunicació Social, a la qual continuarà incorporat, com fins ara, ja que una part de la seva tasca s'ha de realitzar en estreta col·laboració amb aquesta delegació, amb el delegat diocesà i amb el director de l'oficina de premsa.

Concili al dia

Declaracions de Mons. Carles Soler a la revista «Foc Nou»

«Al Concili no anem a defensar el propi punt de vista»

El darrer número de la revista «Foc Nou» (n. 249) conté una interessant entrevista amb «l'home del Concili», Mons. Carles Soler i Perdigó, realitzada conjuntament per la seva directora Roser Bofill i pel redactor Jordi Llisterrí. «Al Concili no anem a defensar el propi punt de vista, hi anem amb l'actitud de veure, entendre i escoltar què ens demana l'Esperit. Si la gent de cada diòcesi va al Concili pensant què li interessa més a la seva Església o què li convé a la seva parròquia, ja ho hem enredat», afirma Mons. Soler.

C.C.

No hi ha cap marxa enrera

A la pregunta sobre l'intent per part d'alguns sectors de «donar passos enrera», el bisbe auxiliar de Barcelona i secretari general del Concili respon dient que «El Vaticà II està en vida, sobretot perquè s'ha mantingut oberta la reflexió en cadascuna de les Esglésies i en els Sínodes episcopals. Sobretot en el Sínode de bisbes de 1985, vint anys després del Concili, on es va fer una reflexió extraordinàriament important que de cap manera és un fre o marxa enrera com alguns temien. Al contrari és un aval clar i categòric del Vaticà II i del seu influx en la vida de l'Església dels darrers vint anys. Aquest esperit està molt ben plasmat en el llibre *La impossible restauració*.

La consulta extraeclesial

Preguntat sobre la possibilitat d'una consulta extraeclesial (anunciada al començament), el bisbe Soler recorda que es va prendre l'acord «que cada bisbe en el seu

bisbat faria la consulta com ho cregués convenient i a qui ho cregués convenient i que les institucions d'àmbit català se les reservaven els dos arquebisbes», encara que ignora si s'han realitzat. «Si els bisbes hem de respondre a la interpel·lació de l'Esperit són els cristians els qui ens poden dir coses. De cap manera vull dir que haguem de mirar només portes endins, la mirada l'hem de tenir en el camp que estem enviats a evangelitzar, però no hem de fer propaganda del Concili. No crec ni desitjo que el Concili hagi de ser el gran esdeveniment de la societat catalana. El que desitjo és que el Concili dinamitzi els cristians a Catalunya i això no serà notícia als diaris. Si hem de fer notícies per als diaris farem malbé el Concili».

Els vots deliberatiu i consultiu

La diferència entre el vot deliberatiu i el consultiu és objecte d'una pregunta sobre el sentit del darrer, el qual és l'únic que s'atorga al laïcat. Mons. Carles Soler explica que «el vot deliberatiu té

Sobre les dones, el bisbe Carles, afirma que cal arreglar el que té solució

sentit perquè no pot prescindir de cap manera del vot consultiu ja que l'elaboració de la reflexió final es fa en comunió amb tots els membres de l'Església representats en el Concili. El vot deliberatiu no és simplement dir «això sí, això no», sinó que el cap de l'Església assumeixi el procés de reflexió de tots els membres».

L'absència de la dona

Mons. Soler respon a la crítica sobre la presència d'una sola dona i un laic en l'equip de ponents i relators dient que «això reflecteix una mica la situació d'avui, que no la podem fingir perquè som els que som. Quan es van decidir els relators i els ponents potser no es

va atinar que també hi havia dones, religiosos i laics molt experts i potser no van ser prou reconegudes les seves capacitats i coneixement dels temes, però en cap moment es volia menystenir ningú».

D'altra banda, sobre el paper de les dones, el secretari general del Concili creu que el que avui permet el Dret Canònic és molt més del que «molts pastors i fidels es pensen. La dona podria ser cancellera-secretària general d'un bisbat, pot ser membre d'un tribunal, delegada episcopal, etc.». Pel que fa al sacerdoti femení, el bisbe va afirmar: «Perquè donar-nos cops de cap contra la paret si és un tema tancat. No ens donem cops de cap si podem avançar per una altra banda. Arreglem el que té solució

i no perdem el temps amb el que no en té».

Conferència Episcopal Catalana

La Conferència Episcopal catalana pot arribar molt lluny si hi treiem això que alguns hi afegeixen «d'independent de la Conferència Episcopal espanyola», diu el bisbe Soler. «Em dol que molta gent que reivindica la Conferència Episcopal catalana sembla que no s'hagi assabentat que existeix la Conferència Episcopal tarraco-nense. Precisament, al Concili s'ha afegit el quart tema sobre la coordinació interdiocesana perquè ha de funcionar millor. De fet l'efectivitat del Concili ens la juguem en el quart tema».

La presència de l'Esperit

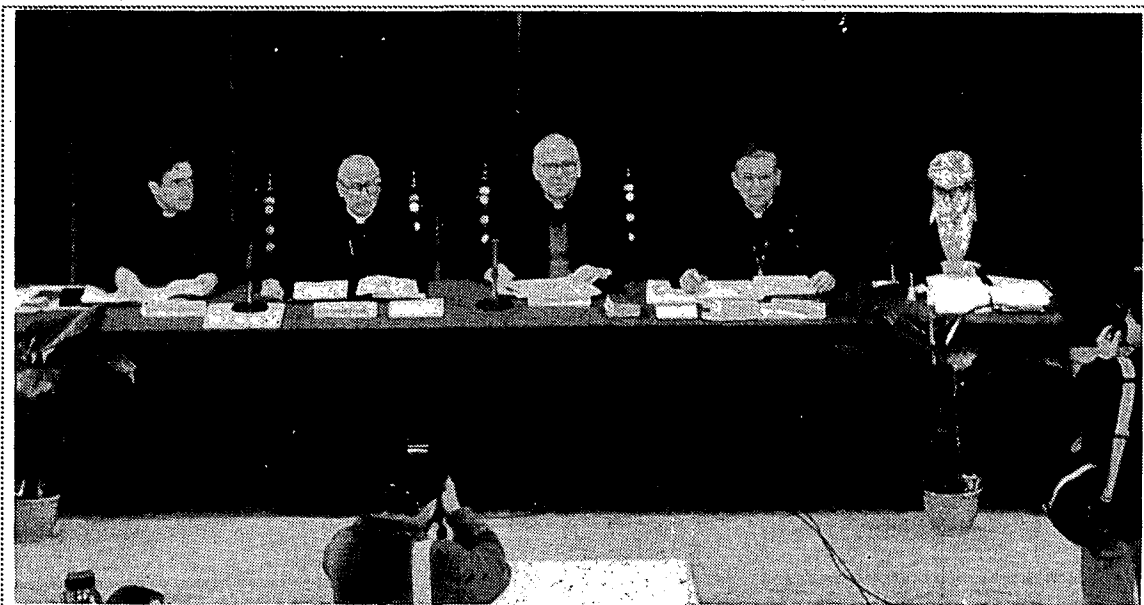
El bisbe Soler mostra estar convençut que l'Esperit ja ha parlat molt clar a través de la consulta. «Que una de les propostes més votades digui que tota l'activitat de l'Església ha d'estar més centrada en Jesucrist, en l'anunci de Jesucrist, ¿no és una interpel·lació que necessitava l'Església? O que en el tema de la comunió destaquem que les nostres esglésies han d'estar obertes a les necessitats i desafiaments de les esglésies més pobres i en concret del Tercer Món, està dient que hem de vigilar de no mirar-nos massa i que ens cal perspectiva d'universalitat».

ILLUMINARE RESIDENCIAL 3A. EDAT

- Habitacions dobles, individuals amb bany.
- Consultori mèdic.
- Cuina pròpia (adap. necessitats dietètiques).
- Capella. Missa dominical.
- Petita zona enjardinada.
- Ambient molt familiar.

C/ Alt de Gironella, 44 - torre (zona Tres Torres)
Tel. 202 04 50.

Sense cap compromís, us agraïrem la vostra visita

El Dr. Soler va formar part de la mesa de presidència

Resum d'una visió particular

L'Esperit ha començat a actuar

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— A fi d'apropar als nostres lectors el pols viu de les reunions conciliars, publiquem la crònica d'una de les persones que participa en les sessions i que pot aportar diverses impressions i matisos que sols es veuen des de dins.

Marcel·lí Joan i Alsinella

És periodista i secretari del Consell Pastoral Diocesà de Barcelona

Després de la magnífica i impecable celebració eucarística amb què es va inaugurar el Concili a la catedral de Tarragona, dues setmanes més tard s'iniciaven els treballs. Començava, doncs, l'hora de la veritat d'una iniciativa endegada l'any 1992 i que significava la recuperació d'una llarga i arrelada tradició de la nostra Església. Il·lusió i expectativa eren les sensacions dominants al remodelat Casal Borja de Sant Cugat del Vallès, el marc escollit per realitzar les sessions de treball, entre les més de dues-centes persones participants en el Concili.

Pràcticament des del mateix moment en què es va iniciar la primera sessió—la presentació del primer tema, *Anunciar l'Evangeli a la nostra societat*—les incògnites en relació amb el mètode de treball es van erigir en les protagonistes dels primers compassos. Incògnites suscitées per la lògica complexitat de dirigir un procés sense precedents ni referents immediats i en què l'opció metodològica escollida condicionaria decisivament la participació i l'orientació posterior dels treballs. Aquesta era la impressió que s'anava estenent entre els cent cinquanta

vuit pares i mares conciliars amb vot consultiu. Progressivament, doncs, va aparèixer una tensió latent que es podia copsar no només en la sala conciliar, sinó en els passadissos i converses informals.

Així, la majoria de les primeres intervencions que es van produir el dissabte van expressar aquesta sensació emergent, demanant que es flexibilitzés el mètode de treball, per mitjà de la introducció d'espais de diàleg complementaris a les sessions plenàries, on es pogués compartir els punts de vista i reflexionar en grup. Finalment, a mitja tarda del dissabte, el consell de presidència del Concili va sotmetre a votació aquesta proposta, la qual cosa indicava una voluntat integradora i receptiva. El resultat de la votació va ser prou significatiu: cent vint-i-tres persones es van pronunciar a favor d'un mètode més flexible, no tan rígid. L'Esperit, invocant repetidament des que el president del Concili, l'arquebisbe Torrella, va afirmar en la inauguració de Tarragona «donem tota la llibertat a l'Esperit perquè parli», havia començat a jugar, a actuar decisivament. En aquest mateix sentit, l'elecció d'Antoni Calvó i de Josep Boix com a moderadors del segon i tercer tema, respectivament, sembla confirmar una orientació inicial del Concili envers unes tesis basades en l'obertura i el pluralisme.

Reforç a la pluralitat

Entrant ja de ple en el contingut dels debats centrats en el tema clau de l'evangelització, es pot afirmar que la pluralitat de l'Església catalana ha quedat àmpliament reforçada després del primer cap de setmana de sessions conciliars, assolint una carta de ciutadania plena. Algunes intervencions rellevants van tocar de ple aquesta qüestió, des d'una perspectiva de reconciliació i allunyada de qualsevol temptació d'exclusió. «Hem de prendre consciència de l'existència, teòrica i pràctica, de diferents concepcions d'evangelització i de models diferents d'evangelització», va ser una de les brillants intervencions que podria resumir perfectament aquest desig de reconèixer i acceptar la pluralitat existent en el si de la nostra Església.

Sens dubte, la consecució d'aquest clima de respecte i d'assumpció de les diferents sensibilitats eclesials no es va produir només per l'atzar o per la profunditat de les primeres intervencions del Concili. L'equip de relators del primer tema, encapçalat magistralment per Ramon Prat, també en té molta culpa. Des del primer moment, la seva actitud conciliadora, oberta i constructiva va facilitar la superació de les lògiques discrepàncies i disparitats de punts de vista que van anar sorgint. Una i altra vegada, Ramon Prat va insistir en la voluntat de la ponència d'assumir tant com es pugui les esmenes que es puguin presentar, d'acord amb la finalitat d'avaluar un model plural d'Església que

aculli les diverses aportacions.

Concretar per l'eficàcia

Un altre aspecte que va ser objecte de debat, tant en les reunions dels grups com en algunes intervencions al llarg del cap de setmana, va ser la petició de concretar al màxim les propostes aprovades en les sessions conciliars. Així, molts dels membres que es van pronunciar sobre aquest punt van coincidir en la necessària priorització de les propostes, redactades en termes molt concrets, per tal que siguin operatives i eficaces, i que, a més, puguin ser avaluades en un termini establert. Conseqüentment, s'hauria de discernir quines són aquelles propostes més urgents i triar-ne aquelles que esdevinguin prioritàries, partint del convenciment que el Concili no pot abastar-ho tot. Per als partidaris d'aquesta opció, l'elecció d'un nombre elevat de propostes—només els dos primers temes contenen inicialment un total de 71 propostes—impossibilitaria la seva execució, tota

Concili al dia

vegada que la majoria consisteixen més aviat en declaracions d'intencions, que difícilment podran convertir-se en realitat a causa de la seva complexitat o de la manca de concreció amb què es plantegen.

Es tractaria, per tant, d'incloure en un document inicial tots aquells principis, actituds, constatacions i preocupacions del Poble de Déu, diferenciant el seu contingut del que serien formalment les propostes concretes. Propostes que haurien d'explicitar clarament qui les durà a terme, amb quins mitjans, de quina manera es desenvoluparan i en quin termini.

Bona part de l'èxit del Concili depèn de la resolució d'aquesta opció considerada com a inevitable per moltes persones que s'hi van pronunciar a favor tant en les reunions de grup com en diferents intervencions realitzades en l'aula conciliar. La separació de les constatacions i dels principis que configuren la nostra Església de les propostes estrictes contribuiria enormement en delimitar el camp d'actuació amb vista al futur. La indefugible priorització dels objectius que es proposin les vuit diòcesis catalanes com a resultat del Concili provincial tarragonense es perfila com el repte per a les properes sessions. Esperem que l'Esperit hi continuï sent present.

Per a viure el Concili

Concili i canvi generacional

Joan Pau II al seu llibre *Travessant el llindar de l'esperança* diu que la nova evangelització està lligada al canvi generacional. Afirma que «l'Església mira sempre cap al futur i surt, sense deturar-se mai, a la trobada de les noves generacions». Avui hi ha molts joves entre nosaltres que gairebé no han sentit parlar de Déu i que tenen ànsia de sentir i d'esperança. A molts l'Església els queda lluny. D'altres no han tingut formació religiosa. Alguns, més sensibilitzats, volen ser ells mateixos protagonistes de l'evangelització. Convé trobar camins de resposta per a tots i el Concili Provincial hi pot ajudar molt, potenciant i donant pistes per a coordinar el que ja es fa i apuntant noves fórmules.

Preguntem-nos:

- Quins nous mètodes d'evangelització serem capaços de crear?
- Com evangelitzar concretament el món dels joves?

Prèguem:

«Senyor, que sapiguem tenir un cor jove, que no ens endurim en les nostres conviccions, que siguem sempre dòcils al teu Esperit».

Oficina d'Informació del Concili

EL MIRACLE

EXERCICIS ESPIRITUALS PER A TOTHOM

Sota la direcció dels monjos benedictins d'El Miracle i de Montserrat i l'acolliment de les Germanes de la Fraternitat de Maria Verge, la CASA D'ESPIRITUALITAT D'EL MIRACLE disposa d'unes instal·lacions adients en un ambient acollidor, enmig d'una natura plàcida i solitària. És un lloc ideal per al repòs, la reflexió, la pregària i el retrobament amb Déu i amb un mateix.

■ Març, del 20 al 26

Director: P. Daniel Codina, monjo.
Tema: Quaresma.

■ Maig, del 8 al 14

Director: P. Alcuí Serras, monjo.
Tema: Pasqua.

■ Juny, del 19 al 25

Director: P. Cebrià Pifarré, monjo.
Tema: Sentit de Déu.

- Comencen i acaben a la tarda.
- Reserva d'habitació amb la màxima anticipació.

PER A INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS
TEL. (973) 48 00 45 - FAX (973) 48 02 43
CASA D'ESPIRITUALITAT
25287 EL MIRACLE (EL SOLSONÈS)

Girona

El missioner Joaquim Vallmajó assassinat

Crònica d'una mort anunciada

Jaume Reixach

¿Qui era Joaquim Vallmajó?

GIRONA.—Les campanes haurien de tocar a morts, perquè —ara sí— s'ha confirmat que el missioner gironí, Joaquim Vallmajó, és mort. No hi ha esperances que el tornem a veure.

Però les campanes no han tocat a morts sinó a glòria, perquè també s'ha sabut —ara sí, amb certesa— de quina mort va morir: Joaquim Vallmajó va ser assassinat a Rwanda pel Front Patriòtic Rwandès. Mossèn Joaquim, pare blanc Combonià, ha mort màrtir. És a dir, ha trobat la mort com una conseqüència de la seva fidelitat a la vocació missionera. Ha estimat tant els seus missionats que els ha lliurat la vida. No va voler fer cas de les recomanacions de les autoritats espanyoles que aconsellaven evacuar la zona. Ell no va voler abandonar la missió. Va assumir el risc de quedar-se amb els seus, de fer-los costat. I va trobar la mort amb els seus.

L'Església gironina, doncs, compta amb un nou màrtir de la fe i la vocació missionera. En aquests dies de Concili Català, aquesta és una notícia no pas de dol, sinó de joia pasqual. La fe cristiana és viva. I l'Església Catalana continua fecundada per l'exemple dels seus missioners. En aquest cas, per un missioner de Girona, Joaquim Vallmajó.

Els lectors de C.C. ja en tenen alguna notícia, perquè el nostre setmanari n'ha fet un seguiment. Joaquim Vallmajó va néixer a Navata, és un empordanès, el segon, després de Joan Alsina, fill de Castelló d'Empúries, que troba la mort —mort violenta— a terres de missió. Joaquim Vallmajó, igual que Joan Alsina, va estudiar al Seminari de Girona. De Girona va anar al Seminari dels Pares blancs. La seva vocació missionera tenia un nom: l'Àfrica.

Quan la mort l'ha vingut a cercar, l'ha trobat al costat dels seus, treballant. Joaquim Vallmajó ha treballat 20 anys a Rwanda. Va néixer un 21 de maig a Navata. Ens ha deixat ben jove. Aquest any n'hauria complert 52. Se'l veia ple de vitalitat i respirava aquell optimisme que caracteritza les persones acostumades a mirar endavant i a interpretar els fets a la llum de l'evangeli. En l'última visita a Girona ja es va acomiadar del nostre bisbe Jaume amb termes premonitors.

La mort

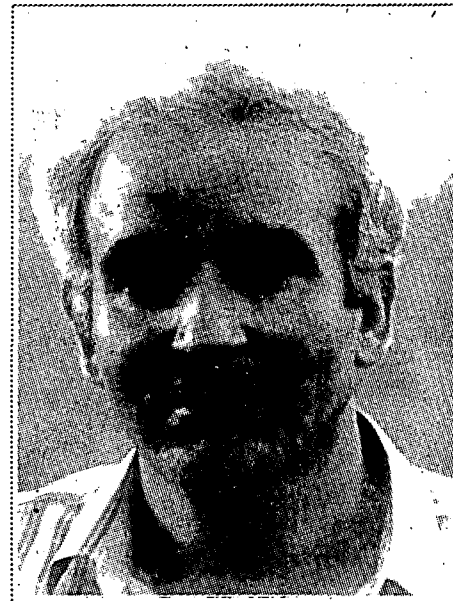
Ara se sap amb certesa que va morir farcit a trets —afusellat— al nord de Rwanda, prop de la frontera amb Uganda. Hauria pogut pas-

sar la frontera, però no ho va fer. La seva frontera era la pròpia consciència.

El Full Parroquial de Girona ha informat amb tot detall sobre la peripècia de poder saber amb certesa les circumstàncies que han envoltat la mort de Mn. Joaquim. El govern i el nou exèrcit de Rwanda han mirat d'evitar, o almenys de retardar, la investigació sobre aquest cas. Oficialment deien que havia desaparegut, i ara, finalment, han hagut de reconèixer l'assassinat a mans del Front Patriòtic Rwandès.

El seu cadàver es troba enterrat a uns 500 metres de la missió on vivia. Ara només cal l'autorització per exhumar el cos. I heus aquí com, segons fonts oficials espanyoles, el va visitar la mort. La tarda del 26 d'abril un grup de militars del Front Patriòtic Rwandès va arribar a la missió i va obligar Mn. Joaquim a acompanyar-los amb el pretext que el cap militar de la zona el volia veure. L'argúcia és tan vella com poc original. En Joaquim sabia que havia arribat la seva hora. L'hora que ell havia dit que pressentia. L'hora que no sabrem mai si, en el fons del fons del seu esperit missioner, desitjava.

Testimonis presencials diuen que es va acomiadar de la gent que l'acompanyava de forma inequívoca, amb un adéu profund, un

Joaquim Vallmajó es va decidir quedar amb els seus missionats

capital de l'Empordà— i que, mentre demanen permís per exhumar el cadàver, de moment ja han aconseguit exhumar la veritat d'una mort que ens volia ser ocultada.

El Concili i l'Església missionera

Els qui treballen aquests dies en els temes conciliaris no haurien de perdre de vista que tenim missioners que no regategen la pròpia vida per fer créixer l'Església. És possible que nosaltres estiguem regatejant moltes coses

adéu serà que tots van entendre com alguna cosa definitiu.

La resta és silenci burocràtic i mentida política. Versió oficial interessada i treball de recerca obstinat per part dels seus amics, que en té molts —sobretot a Figueres,

(cadascú les sap) que són una rè-mora a l'hora de tirar endavant. Som pobres però tenim molts mitjans. Els qui, com Joaquim Vallmajó, no tenen ni mitjans, no dubten a lliurar la seva pròpia vida.

Joan Alsina

J.R.

Complementant la crònica, heus aquí una bona notícia. Ja és a la impremta el llibre que els gironins fa temps que esperem sobre la vida i la mort de Joan Alsina, missioner a Xile. Es tracta d'un treball de diversos autors que ens dona una versió diferent (i potser definitiva) d'aquella que inicialment s'havia propagat sobre la mort violenta de Joan Alsina. Un treball de recerca coordinat (i en bona part escrit) per Joaquim Pla, un dels autors del llibre, que aporta proves sobre la mort/martiri de Joan Alsina, un mossèn empordanès molt estimat i recordat.

III Trobada d'animadors de la litúrgia

Organitzada pel Secretariat Diocesà de Pastoral, s'obre les portes a una nova trobada de lectors, directors de cant, organistes i animadors litúrgics parroquials. La trobada es farà al Seminari de Girona, el dia 11 de febrer. Quan aquestes ratlles es publiquin, ja s'haurà dut a terme i, en una propera ocasió, podrem explicar com ha anat

Solsona

Preparem catequistes

Lluís Badia i Torras

ZONA DEL LLOBREGAT.—Durant quatre dies i en diverses parròquies del Llobregat solsoní s'ha celebrat un Curset de Formació per a Catequistes que ha tingut un notable èxit d'assistència. El primer dia, Mn. Antoni Guixé els va parlar, a Bagà, de la *Vida Cristiana*; el segon va ser a Berga on Mn. Ignasi Montraveta es va estendre sobre el tema *Maria*; el següent a Puig-reig i Mn. Ermengol Segarra va desenvolupar el tema d'*Introducció a la Bíblia*, i la senyora Pilar Malagarriga va parlar de l'*Expressió a la Catequesi*, als catequistes reunits a Navàs. Conscients que la tasca de la Catequesi «exigeix formació i aprenentatge» els assistents van quedar molt satisfets de les lliçons rebudes.

Ajuda missionera

BALSARENY.—Durant tot el mes de gener, aquesta parròquia natal del bisbe missioner P. Pere Casaldàliga, CMF, ha recollit donatius a favor de la diòcesi de São Félix do Araguaia (Brasil) i de les necessitats del seu bisbe en la seva lluita d'ajuda als indis nadius. Com altres anys, s'espera que les quantitats recollides permetin al P. Pere de resoldre algunes de les dificultats econòmiques més urgents dels seus diocesans.

IMPORTANT PUBLICACIÓ PER A LES COMUNITATS CRISTIANES DE CATALUNYA

PREGUEM AL SENYOR

Pregàries dels fidels per a totes les festes i tots els dies ferials, preparades per Mn. Pere Farnés

- Fórmules pròpies per a tots els diumenges i festes.
- Col·lectes conclusives pròpies per a cada diumenge, amb al·lusió al missatge del dia.
- Pregàries per a totes les solemnitats i festes del Calendari universal, i textos propis per a les de Catalunya.
- Formularis per a les festes de les principals famílies religioses amb cases a Catalunya.
- Breus intencions per afegir a la pregària ferial de totes les memòries obligatòries.
- Pregàries per a les misses rituals, per a les necessitats ordinàries i extraordinàries de l'Església, per als aniversaris, per diverses necessitats dels fidels i de la societat.
- Diverses celebracions de difunts.
- Peticions per afegir en determinades circumstàncies.
- Formularis breus per a les misses amb nens.
- Fórmules melòdiques per a la pregària universal.

Format: 17 x 24 cm. 479 pàgines. P.V.P.: 3.500 ptes.

—De venda a les llibreries—

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Tarragona

De gran valor artístic

Es restaura el patrimoni de la parròquia de St. Jaume

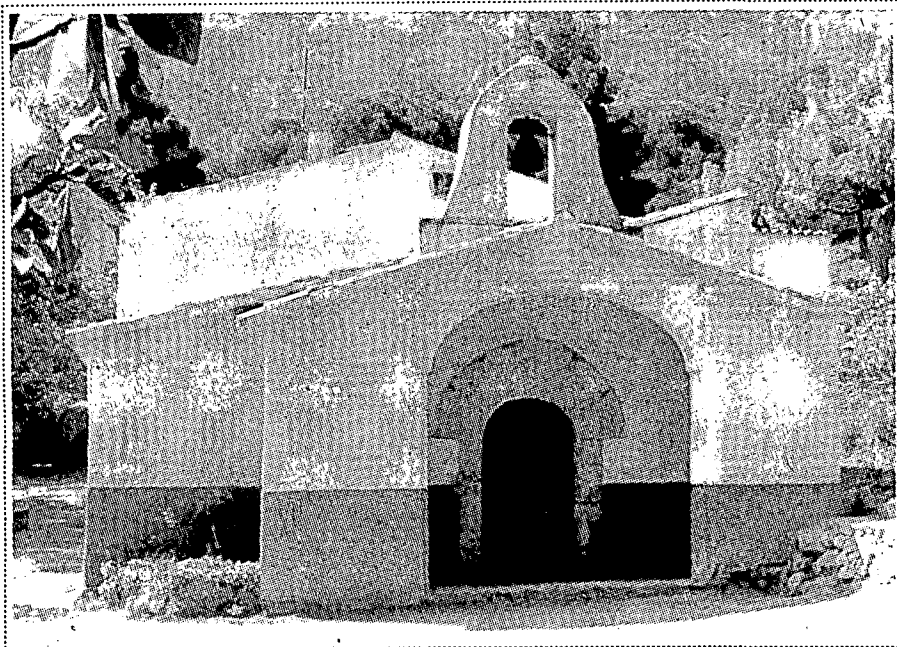
Joan Boronat

ULLDEMOLINS.— Les quatre pintures que decoren les portes de l'orgue de l'església parroquial de Sant Jaume a Ulldemolins, a la comarca del Priorat, s'estan restaurant, per part del servei de Restauració del Patrimoni de la Generalitat. Dues d'aquestes pintures ja han estat restaurades, mentre que les dues restants, més malmeses, es troben a Sant Cugat del Vallès, seguint el procés de recuperació. Les pintures són de grans dimensions i pertanyen a principis del segle XVII.

El conjunt musical de l'orgue és considerat de notable valor artístic, d'estil barroc però amb marques influències renaixentistes. L'instrument va romandre a l'església del poble fins que a causa del saqueig de la Guerra Civil va quedar malmès i inservible. Fa cosa de trenta anys va ser desmantellat, amb poc mirament, per tal de procedir al pintat del temple. A hores d'ara, la carcassa de l'orgue, no els tubs, es troba en unes dependències adjacents a l'Església, moble que va ser recomposat parcialment per Teresa Castelló.

Que torni a funcionar l'orgue

A Ulldemolins es confia que algun dia torni a sonar la trompeteria de l'orgue, per solemnitzar la litúrgia, però

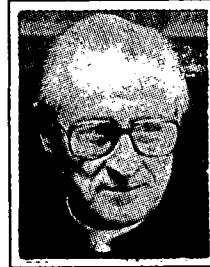
Vista d'una de les ermites d'Ulldemolins

com indica el seu rector, mossèn Joan Roig «la parròquia requereix accions prioritàries i és en això que estem treballant». Aquest sacerdot i poeta comenta que a l'Església de Sant Jaume «s'han hagut de reforçar els fonaments i ara caldrà arranjar el terra i la teulada. Però allò que és més urgent correspon a la restauració de la façana de l'Església, que presenta unes esquerdes importants».

L'església parroquial de Sant Jaume d'Ulldemolins és considerada com un dels primers temples renaixentistes construïts a Catalunya. La seva restauració té un cos elevat i els treballs són possibles gràcies a les subvencions obtingudes, malgrat que els fidels també hi fan les seves voluntàries aportacions.

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

L'evangelització: acció de sempre en l'Església

Toynbee s'estranya que només els jueus s'escapin del sincretisme o de caure en religions estrangeres. I troba una explicació d'aquesta derogació de les lleis sociològiques en la transcendència absoluta del Déu dels jueus: un esperit que transcendeix tot ordre social. Només són capaces de renovar la religió sense canviar-la les civilitzacions que adoren un Déu personal i transcendent, i practiquen un culte en esperit i en veritat.

Els vint segles de cristianisme són una constatació d'això. Per cert, no oblidem el «jo estaré amb vosaltres dia rera dia fins a la fi dels temps». Però avui voldria ajudar a adonar-se que la «nova evangelització», a què ens crida Joan Pau II, no és, ni de bon tros, una situació d'emergència, sinó la forma habitual de l'Església de saber-se i d'existir. No seria com cal, si no fos evangelitzadora. I això és tema del Concili i del nostre Pla pastoral diocesà.

És evangelitzadora missionant. Així fou els tres primers segles, i de la fi del segle V fins al VII (pobles bàrbars), i més ençà amb els pobles primitius de l'Europa central, i als països nòrdics... i a les missions que encara perduren.

I evangelitza també cada cop que es muden les estructures socials i les cultures que les acompanyen. Passen invasions, cultures i ideologies, i l'Església continua evangelitzant. Així fou, per exemple, en el renaixement carolingi (s. VIII), en el filosòfic (s. XI), en l'individualista (s. XVI) i en la revolució industrial dels segles XIX i XX.

És la tasca d'evangelitzar la nova cultura. I, alhora, d'inculturar l'Evangeli, ja que la nostra religió és una religió d'encarnació. L'Església s'ha d'encarnar en cada nova cultura, d'una forma anàloga a com el Verb s'encarnà en la humanitat.

I és aquí, en la inculturació de l'Evangeli, que s'ha de fer el discerniment, i es poden produir dissensions i fins i tot dissensions. Cosa lògica, perquè la pregunta de fons és fins on, i en què, s'encarna l'Evangeli sense deixar de ser sal i llum. Diuen que l'Església no accepta unes determinades realitats del nostre temps. Més aviat és que l'Evangeli exigeix un ideal que s'ha mostrat realitzable -per la força de l'Esperit- per a moltes civilitzacions tot al llarg de 2.000 anys.

No hi ha renovació, ni progrés eclesial, quan hom s'aferra a coses no fonamentals. Tampoc no n'hi ha quan d'altres pretenen integrar en la inculturació de l'Evangeli aspectes que no són evangèlics, i que comporten un retorn a l'«home vell», oposat a l'«home nou». Encara que es volgués presentar com a progressisme o renovació, de fet suposa ancorar-se en actituds i en valors antievangèlics.

En els períodes de canvis culturals, els grans ressorts de la pastoral són els esforços dels homes i les dones d'Església per apropar les masses a Déu, i per purificar la imatge de Déu de qualsevol condicionament que la desfiguri. En qualsevol temps, el gran mèrit dels profetes ha estat repensar a la llum de l'Esperit el missatge etern de Déu.

Vic

Missa d'Acció de Gràcies de la revista «Vida...»

Josep Nadal

IGUALADA.— La revista *Vida...*, portaveu de l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra, ha encetat les festes del seu cinquantenari amb una missa d'Acció de Gràcies per celebrar l'efemèride d'arribar al número 2.000, i per encomanar a Déu els col·laboradors difunts, especialment l'anterior director, Mn. Josep Còdol, A.C.S., amb motiu de la festa del patró sant Francesc de Sales. La missa va ser oficiada pel vicari episcopal, Mn. Joan Torra, en substitució del Sr. bisbe de Vic, Mn. Josep M. Guix i concelebrada per l'arxiprest, Mn. Joan Raurell; el director de la revista i rector de Maians, Mn. Josep Maria Mas, i el rector d'Òdena, Mn. Antoni Maria Bausili. La cerimònia va tenir molta assistència per les simpaties que té la revista. La publicació va rebre la Medalla de la Ciutat per haver restat sempre present, setmanalment, a les llars d'Igualada i comarca, per haver defensat la llengua i la cultura catalana obertament i en tota ocasió, i per exercir un valent i declarat adoctrinament.

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalsccions. Poques places.

Tel. 427 44 53.

Tortosa

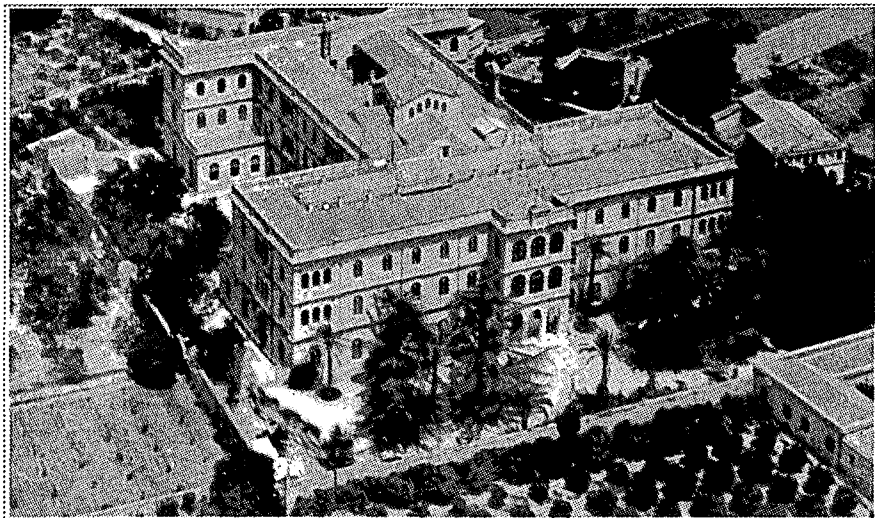
S'ha celebrat la setmana dels Sants

TORTOSA.— El dissabte 28 de gener se celebraren tres Eucaristies amb el denominador comú que van ser presidides pel bisbe de la ciutat, Lluís Martínez i Sistach. La concentració es va fer aquest dia, ja que el prelat havia de viatjar a Roma l'endemà.

J. Blanc i Bahima

Al saló d'actes de l'Institut Politècnic es van aplegar tres comunitat educatives: el Col·legi diocesà de la Immaculada, l'Institut de Batxillerat Joaquim Bau i el Politècnic. A l'homilia episcopal es va destacar que «teniu l'ocasió i la responsabilitat de preparar-vos per servir i dirigir un futur millor».

Poc després, a la casa mare de la Companyia de Santa Teresa de Jesús, en presència de tot l'alumnat i del professorat del col·legi de Tortosa, monsenyor Lluís va comentar durant la segona missa les lectures. Es va centrar en el concepte de la saviesa de Sant Enric D'Ossó, com apòstol agosarat i assenyat que unia contemplació i acció. L'eucaristia en honor de Sant Tomàs d'Aquino es va celebrar al mig-

Casa noviciat de la Companyia de Sta. Teresa de Jesús

dia, al seminari, i va cloure una jornada molt festiva, i molt intensa.

Memòria del beat Manuel Domingo Sol

Al temple de la Reparació, fundat per Mn. Domingo Sol, es va celebrar l'acte de cloenda de la setmana dels Sants en la qual commemoraren el record del sacerdot que més ha influït en la formació sacerdotal de la diòcesi. El beat Manuel Domingo (1836-1909) va ser reconegut per Joan Pau II com *el sant apòstol de les vocacions sacerdotals*.

Per mitjà de la Germanat que va fundar, la seva intuïció *multiplicadora de gràcia* ha arribat a la resta d'Espanya i també a Sud-amèrica.

Quan es va acabar l'eucaristia, es va venerar una relíquia del beat, les despulles del qual estan en el propi temple. Per acabar, trenta sacerdots i els membres de la comunitat educativa van compartir un dinar de germanor a la casa mare dels Josepets.

En tancar aquesta crònica, volem anotar la tràgica mort d'un operari que va compartir la missa pel beat Sol. Va morir aquella tarda quan va tornar de Burriana.

Fets i criteris

RAMON
TORRELLA I
CASCANTE

Arquebisbe de
Tarragona i Primat

Conversió de les persones, canvi de mentalitat i reforma d'estructures

La doctrina social de l'Església insisteix sovint en la reforma de les estructures econòmiques i socials per afavorir la justícia entre els pobles. És ben conegut l'ensenyament de la *Populorum progressio* quan afirma que s'han d'emprendre sense esperar més, reformes urgents: Hi ha un text prou contundent: «La situació present s'ha d'afrontar coratjosament i les injustícies que comporta han de ser combatudes i vençudes. El desenvolupament exigeix transformacions audaces, profundament innovadores» (cf. núm. 32).

La constitució *Gaudium et spes* del Vaticà II ho va dir també amb insistència: «Els nostres contemporanis perceben les esmentades diferències amb consciència cada vegada més aguda, ja que estan plenament convençuts que les majors possibilitats tècniques i econòmiques de què el món actual frueix poden i han de corregir aquesta dissortada situació. Per això, tothom exigeix moltes reformes en la vida econòmico-social» (cf. núm. 63).

L'experiència demostra que el canvi d'estructures d'un país no porta pas automàticament a establir una justícia més gran. Molt sovint s'arriba a canviar de dirigents, però els nou instal·lats en el poder, s'envolten de privilegis, limiten les llibertats i permeten que es creïn noves formes d'injustícia.

La reforma d'estructures no es pot separar de la conversió de les persones. Entenem per conversió la transformació interior del cor. Sant Pau parla de despullar-se de l'home vell a fi de vestir-se de l'home nou: l'home en Jesucrist, l'home que ha acceptat l'Evangeli sense reserves i que està disposat a servir els altres. Això significa que té una disposició interna de desprendiment dels interessos propis i que està al servei del bé comú.

Hi ha un altre aspecte que hem de tenir en compte: la persona viu en la societat i respira l'aire i l'ambient col·lectiu que existeix. Així, per exemple, en la societat de consum es respira individualisme i materialisme. Aleshores resulta inevitable viure sota la influència d'una certa mentalitat col·lectiva individualista i materialista que dificulta la pràctica de la justícia.

En aquest sentit l'Església ensenya que «fa falta, per part de tots, un canvi de mentalitat i de comportament» (cf. *Gaudium et spes*, 63), i que s'imposa la necessitat de «transformar les mentalitats per obrir-les a la prioritat del deure internacional» (cf. *Octogesima adveniens*, núm. 43).

Si l'Església ha de contribuir a la construcció d'un món més just i més pacífic, els cristians hem de treballar simultàniament en aquests tres àmbits: la conversió de les persones, el canvi de mentalitat i la reforma de les estructures.

XXX Jornades de Qüestions Pastorals

«Estimar els joves significa exigir-los»

C.C.

PREMIÀ DE DALT.— «L'atur, la manca de llibertat i la banalització de l'amor són tres dificultats dels joves d'avui», ha afirmat, davant 180 sacerdots de tot Catalunya, el cardinal arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Maria Carles, a les XXX Jornades de Qüestions Pastorals organitzades pel centre sacerdotal Montalegre, de la prelatura de l'Opus Dei, el passat 6 de febrer.

Segons l'arquebisbe de Barcelona, molts joves es troben al caire de la marginació perquè no troben feina fàcilment. «Una cosa són les grans línies de l'economia, que tothom afirma que van millor, i una altra la de l'economia de la marginació que empitjora dia rera dia».

El cardinal ha lamentat que la legislació actual afavoreixi un model d'home desproveït de tot tipus de contingut moral. «Això no és afavorir la llibertat perquè aquesta no és real si no fa referència al bé». També ha al·ludit al model d'amor

presentat per la televisió, que moltes vegades es queda en el pla més superficial i purament material. «Estimar els joves significa exigir-los».

Per al cardinal, un dels reptes principals de la joventut d'avui és aprendre a viure en una societat multicultural, conseqüent a la taxa d'immigració a les zones urbanes de Catalunya.

Juntament al baix índex de pràctica religiosa entre el jovent de Catalunya, l'arquebisbe ha remarcat altres signes esperançadors com el voluntariat catòlic —cada cop més important— o el creixement dels moviments cristians d'obers i d'universitaris. Com a exemple ha comentat el fet que el Centre de Cristians Universitaris de Barcelona ha passat d'atendre 300 joves l'any 93 a 2.800 el 1994.

Barcelona

SindiBank SB
Banco Fundado en 1910

Avisos i Comunicats

BARCELONA

FUNDACIÓ MISSATGE HUMÀ I CRISTIÀ

Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax. 415 14 49

• **S.E. CATEDRAL BASÍLICA DE BARCELONA.**— Iniciació de la Quaresma. Dimecres de Cendra, dia 1 de març, a les 7 de la tarda, celebració de l'Eucaristia presidida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe en la qual es beneirà i s'imposarà la cendra.

• **PREGÀRIES A BARCELONA PEL CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE.**— Organitzades per la Comissió Diocesana del Concili, a l'església de Nostra Sra. de l'Esperança (c. Palma de Sant Just, 2, a l'esquerra de la façana principal de la parròquia dels Sants Just i Pastor), a les 8 del vespre. La pregària corresponent al divendres, dia 17 de febrer la dirigirà Mn. Jaume Aymar i Ragolta, delegat diocesà dels Mitjans de Comunicació social.

• **CONGRÉS DE VIDA RELIGIOSA DE CATALUNYA.**— Trobades sobre Missió. Del 17 al 19 de febrer: al Centre «Martí Codolar» de Barcelona, (Av. Vidal i Barraquer, 8) i Casa Missió de Banyoles (c. Mn. Pere Dausà, 2). Del 24 al 26 de febrer: «Sant Crist» de Balaguer, i Casal

Borja» de Sant Cugat del Vallès (c. Llaseres, 30). Per més informació: Secretaria del Congrés de Vida Religiosa de Catalunya, c. Evarist Arnús, 44 - 08014 Barcelona.

• **COL·LOQUI EUROPEU DE PARRÒQUIES.** Delegació de Catalunya.— El tema del col·loqui d'aquest any és: *Féu el que ell us digui* (Jo 2,59). *Comunitats cristianes i Canvis contemporanis.* Tindrà lloc a Praga. Per informació i inscripció, adreçar-se a: Parròquia de Sta. Maria, c. Sta. Maria, 12 - 08720 Vilafranca del Penedès, Tel. (93) 892 06 46 (Servei de FAX amb el mateix número). Cal inscriure's abans del dia 9 d'abril (diumenge de Rams).

• **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— Jornada de recés per a joves. Tindrà lloc el proper dia 5 de març, i estarà precedida per una Vetlla de Pregària que tindrà lloc el dissabte anterior, dia 4, a dos quarts de nou del vespre. El temple serà obert per a tothom, i la vetlla tindrà una durada ap. d'una hora. El tema de la jornada és: *¿Què ens diu Jesús en les paràboles?* Per a més informació podeu dirigir-vos a les germanes Roser i Catalina, c. Anglès, 55, Tel. 203 89 15, Barcelona.

• **ACTES EN HONOR DE LA MARE DE DÉU DE LES NEUS.**— A causa de caure la seva festivitat en ple mes d'agost, celebrem la seva festa el 18 de febrer a les 6 de la tarda, a la parròquia dels Sants Just i Pastor, on hi ha la imatge de la Mare de Déu, recentment restaurada. A continuació hi haurà un concert

per la Coral Universitària de les Aules de la Gent Gran, sota la direcció de Ricard Martí.

• **RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA.** Grup de pregària ÀGAPE.— Seminari per aprofundir sobre el tema: *La Renovació en l'Esperit*, que es donarà durant set dies consecutius del 6 al 12 de març, de 19,30 a 21 h. acabant el diumenge dia 12 amb recés durant tot el dia. Lloc: local «ÀGAPE», c. Calàbria, 180, planta C. Per informacions Tels. 457 65 61 i 215 16 53.

• **CASA D'EXERCICIS SANT IGNASI.**— Del 17 al 19 de febrer, Recés per a gent que es prepara per la vellesa, a càrrec del P. Lluís Antoni Sobrero, S.J. El dia 26 de febrer, Recés per a Religioses, dirigit pel P. Joan Martí Tusquets, S.J. Per informació, Casa d'Exercicis St. Ignasi, Carrasco i Formiguera, 32 - 08017 Barcelona. Tel. 203 88 62.

• **PELEGRINATGE A FÀTIMA I PONTEVEDRA.**— Organitzat per l'Apostolat Mundial de Fàtima. Del 28 d'abril al 4 de maig de 1995. Per informació i inscripcions: delegació Apostolat Mundial de Fàtima de Manresa. Tels. 872 55 48 i 872 92 94 (de 4 a 5 de la tarda i de 9 a 11 de la nit).

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA (Fundació Lluís Espinal).**— Sis conferències sobre el tema *La Pobresa i l'Exclusió*, a cura d'Ignasi Salvat, Eduardo Rojo, Antoni Català, Josep Ricart, Alex Masllorens i J. L. González Faus, els dijous, del 23 de febrer al 30 de març, a Roger de Llúria, 13. Per informa-

ció i inscripció, tel. (93) 317 23 38 - FAX 317 10 94.

• **BALMESIANA (c. Duran i Bas, 9).**— Cicle de conferències sobre el tema *El patriarca Sant Josep i la seva presència en la vida cristiana.* La tercera conferència tindrà lloc el dimecres dia 22 de febrer, i versarà sobre el tema: *Josep, fill de David. La missió patriarcal de Josep referida a la promesa messiànica del rei David.*

• **ÒMNIVUM CULTURAL.**— Conferència sobre el tema: *Singularitat del pensament jueu i la seva aportació a la civilització*, a cura de Samuel Salama, director del Col·legi Sefardí de Barcelona. Serà el dia 23 de febrer, a 3/4 de 8 del vespre a la Sala Claret, c. Llúria 5.

• **CONCERT PER A MANS UNIDES.**— Tindrà lloc el 16 de febrer al Centre Cultural de la Fundació «La Caixa». Palau Macaya, Passeig de Sant Joan 108, Barcelona. Hi prendran part Carlota Garriga, al piano; Carmen Bustamante, soprano, i Manuel García Morente, al piano. Interpretaran obres de J.S. Bach, E. Granados, H. Purcell, W.A. Mozart i R. Halffter. Donatiu: 2.000 ptes.

• **CONCERTS A MARATA.**— El diumenge, dia 5 de març, a les 10 del matí a la parròquia de Sta. Coloma de Marata, les Frànqueses del Vallès, el Quintet de vent Artària, format per Jordi Gendra (flauta), Ferran Anglès (oboè), Frederic Miralda (clarinet), Joaquim Palet (trompa) i Pau Solà (fagot).

Interpretaran obres de J. Haydn, F. Danzi, L.E. Jadin, P. de Wailly i M. Arnold.

• **CONCERTS DE CARILLÓ.**— Carilló del Palau de la Generalitat de Catalunya. Dissabte 25 de febrer, a les 12 del migdia, *Música irlandesa als carrers del Barri Gòtic* per Adrian Patrick, carillonista.

FUNDACIÓ PERE TARRÉS

Agenda de formació

16 de febrer, inici dels cursos *Intervenció en medi obert: Infància en risc i Animació terapèutica.* Tots dos es realitzaran a l'EE-2, els dijous.

17 de febrer, inici del curs *Animadors de gent gran*, a l'EE-1, els divendres i dissabtes. El mateix dia començarà *Intervenció educativa en institucions tancades*, a l'EE-2, els divendres.

18 de febrer: cursos *Monitors de menjador i Aspectes psicopedagògics al centre d'Esplai*, a l'EE-2 (Caps de setmana); monogràfic *Teatre amb Gent Gran*, a l'EE-els dissabtes.

DIADES TÈCNIQUES:

per al dia 18 de febrer s'han organitzat 25 tècniques. Es tracta d'una jornada dedicada exclusivament a treballar tècniques d'expressió, d'animació, de natura, amb un caire sobretot pràctic. Totes les tècniques tindran lloc a l'Escola Santa Teresita, c. Déu i Mata, 67.

20 de febrer, inici del curs *Règim jurídic i fiscal de les cooperatives*, dilluns i dimecres a l'EE-1. Horari: de 18,30 a 21 h.

24 de febrer, monogràfic sobre *Tècniques d'intervenció educativa: plàstica.* Aquest curs tindrà lloc a l'EE-2 els caps de setmana.

25 de febrer: curs de *Monitors a Sant Fruitós de Bages.* Aquest curs se celebrarà en modalitat caps de setmana a la parròquia de Sant Fruitós. Per al mateix dia són previstos els **Tallers d'experiència per a animadors de gent gran.** Els assistents podran escollir entre set tallers diferents. Totes les activitats tindran lloc a l'Escola de Santa Teresita, c. Déu i Mata, 67. Horari: de 9 a 14 hores.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Només 340 missioners reben Catalunya Cristiana a tot el món. La resta, esperen un padrí.

☐ JOSEP LLAMAS
458 NAGOYA-SHI
HOROGAI
JAPÓ 36.504 Ptes.

☐ M. TERESA MOR
SANTIAGO ESTERO
LA BANDA
ARGENTINA 25.584 Ptes.

☐ CLAUDIA CARRILLO CASTRO
APARTADO POSTAL 248
2010 ZAPOTE
COSTA RICA 25.584 Ptes.

☐ ALBERT JOU PARRAMON
MAHAKALI ROAD
BOMBAY
ÍNDIA 36.504 Ptes.

(Marqueu amb una "x" el missioner que desitgeu apadrinar)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P. Tel.

L'import el faré efectiu mitjançant: ☐ xec que adjunto ☐ gir postal

☐ Domiciliació segons la següent autorització:

Banc / Caixa Oficina

☐ ☐ ☐ ☐

Entitat

☐ ☐ ☐ ☐

Oficina

☐ ☐

DC

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

C/C o llibreta

Senyor director, li prego que atengui, amb càrrec al meu compte / a la meua llibreta, els rebuts que li presentarà

«CATALUNYA CRISTIANA»

Signatura:

Mirador

Soldats de lleva equatorians esperen ser traslladats al front de guerra contra el Perú...

Oriol Camps

Perú i Equador

Només faltava això! No en tenia prou el món amb la multiplicitat de conflictes a l'interior dels Estats, que ara se n'hi afegeix un per conflictes fronterers! Només podia passar a l'Amèrica del Sud, on sembla que si una cosa han heretat de la «Madre Patria» és l'esperit de domini dels uns sobre els altres. El més original del cas, és que un dels contendents, el Perú, té prou problemes interiors per resoldre, i no pas de fàcil solució. La magra situació econòmica i la inestabilitat política podria desembocar en una nova dictadura militar, una més en la seva història... L'altre, l'Equador, el noi petit d'aquella geografia també té els seus conflictes interiors, però gaudeix d'una mica més d'estabilitat, encara que migrada, perquè econòmicament no aconsegueix recuperar-se. Ara bé, segons algunes informacions en els 340 quilòmetres quadrats en litigi (originàriament, abans de l'anomenat Protocol de Río, de l'any 1942, era terreny equatorià), s'hi han descobert jaciments de petroli i gas natural, i es diu que s'espera trobar-hi or... Això potser facilita una raó de conflicte... però no el justifica de cap manera, perquè hi ha prou camins i prou fòrums on poder dialogar i arribar a un acord. No han escollit

aquest camí, i el conflicte ja ha causat un seguit de víctimes mortals que s'haurien pogut evitar. Les hostilitats continuen, però sembla que les negociacions diplomàtiques també. Que arribin a bon fi és tot el que cal esperar.

Rússia ha desplegat les millors forces d'élite a la capital de Txetxènia per sotmetre els rebels...

Un llaç de dol damunt del rètol de l'entrada a Oberwart, i una corona de flors, en senyal de protesta per l'assassinat de quatre gitanos en mans de neonazis

El conflicte de Txetxènia

Les notícies sobre aquest conflicte es van espaiant, cosa que no vol pas dir que ja s'ha acabat. Diríem que, potser, està en un compàs d'espera, ja que els txetxens no s'han rendit pas, i es disposen, com dèiem en comentaris anteriors, a continuar la guerra per la seva independència. ¿Un Afganistan en petit? Podria ser. Però l'atenció principal és en les conseqüències que aquest conflicte comporta a la mateixa Rússia, sobretot a Moscou, on el president Ieltsin ja no sap per on moure's davan el fracàs militar de l'exèrcit rus que només ha estat capaç de destruir una ciutat, Grozny, sense aconseguir la rendició. Per altra banda, Ieltsin ha de fer front a la constant protesta de les mares russes que lluiten perquè els seus fills no siguin enviats a Txetxènia... i també ha de fer front als miners russos, que en el seu dia li donaren suport per eliminar Gorbtxov i afiançar-se en el poder. Tots s'han declarat en vaga protesten perquè el govern els deu els salaris de moltes setmanes (es parla en conjunt de més de 45.000 milions de pessetes), i que el seu import és utilitzat per fer la guerra... L'estrella de Ieltsin sembla que va irremissiblement cap el seu ocàs, però el problema és en qui és capaç de fer-se amb el poder enmig del vesper en què s'ha transformat l'extingida Unió Soviètica.

El nazisme vol renéixer

És incomprendible que quan la com-

memoració del cinquantenari del camp de concentració d'Auschwitz ha despertat el record de la tragèdia amb tota la seva amplitud, es posin de manifest a diversos punts d'Europa brots de nazisme i racisme que atempten contra la vida de les persones. Ara, uns exilats croates n'han estat víctimes a Stinaz, Àustria. I el dia anterior, a Oberwart, també Àustria, quatre gitanos moriren quan intentaven treure un rètol que els cominava a «tornar a l'Índia»... Aquests brots de racisme no sols s'han produït a Àustria, sinó que a Alemanya els neonazis no s'amaquen de mantenir obertes les seves hostilitats contra qualsevol que no sigui alemany... I el perill és que aquest mal aire s'escampi per altres punts d'Europa. I hom no pot més que preguntar-se com la humanitat, arribada al cim de civilització, es poden produir aquests fenòmens que només són propis de pobles primaris.

La treva a Bòsnia

Sembla que la treva duu una mica de tranquil·litat a la ciutat de Bòsnia, on els serveis públics es refan lentament, les carreteres s'obren a poc a poc al tràfic després de set mesos de tancament. S'obté un respir en el forçat aïllament... I els ministres d'Exteriors de la Unió Europea donen suport a la iniciativa francesa de convocar una nova conferència de pau pels Balcans... Però els serbis es permeten un nou desafiament a les Nacions Unides amb la penetració en territori bosnià de 62 helicòpters... i altres 15 sobre l'enclavament bosnià de Srebrenika... Decididament els serbis es manifesten, una vegada més, com el màxim obstacle per la pau.

Acords i regards de cara a les eleccions palestines

Miquel Àngel Codina

La setmana passada les delegacions d'Israel i de l'autonomia palestina van reprendre al Caire, per primer cop des de la massacre fonamentalista que va tenir lloc el passat 22 de gener a Netania, al nord de Tel Aviv, en què van morir vint-i-un israelians, les negociacions sobre la realització d'eleccions lliures i democràtiques a la franja de Gaza —zona autònoma palestina— i a Cisjordània —zona ocupada militarment per Israel—. «S'han acabat els monòlegs i ha començat el diàleg», va manifestar Joel Zinguer, assessor jurídic del ministeri de Relacions Exteriors israelià. Això no obstant, la qüestió cisjordana és un dels punts més

polèmics que debat ara per ara la comissió a la taula de negociacions.

Segons l'acord d'Oslo, establert entre Israel i l'Organització per a l'Alliberament de Palestina, l'exèrcit hebreu s'hauria de retirar dels centres urbans palestins de Cisjordània abans de la celebració dels comicis generals. El Govern israelià accepta aquest compromís però assenyalava que en les condicions actuals és impossible dur-ho a terme ja que la policia palestina no aconsegueix contenir les organitzacions terroristes i aturar les seves esgarrioses accions. Una gran part dels temes electorals conflictius ja han estat resolts, llevat del dret dels palestins de Jerusalem Est a ser candidats a les futures eleccions. Israel tolera que

els 150.000 habitants de l'esmentat sector de la ciutat de Jerusalem votin però imposa el vet a què puguin ser elegits com a membres del consell de l'autogovern palestí.

El Govern hebreu va donar recentment el vist-i-plau a la participació de grups extremistes com Hamàs (Moviment de Resistència Islàmica) i Jihad Islàmica, entre altres, a les eleccions palestines de Gaza i Cisjordània per tal que es puguin incorporar a l'activitat política democràtica i renunciar els enfrontaments armats. El primer ministre hebreu, Yitzhak Rabin, és a l'aguait davant les mesures que adoptarà el líder de l'Autòritat Nacional Palestina, Iàsser Arafat, contra el terrorisme abans de decidir evacuar els soldats israelians de Cisjordània. Ull per ull i dent per dent.

Francesc Borrell, president de la Fundació Família i Benestar Social

«A Catalunya manquen 50.000 habitatges socials»

Glòria Carrizosa

«A Catalunya calen 50.000 habitatges per gent sense recursos, una xifra que ara per ara estem molt lluny d'aconseguir», segons va dir Francesc Borrell, president de la Fundació Família i Benestar Social, en la roda de premsa que va convocar la Fundació per presentar la memòria d'activitats 1992-93. Davant la forta demanda, Borrell va animar a altres entitats perquè construïssin habitatges socials ja que «és una activitat que ens depassa». La Fundació ofereix el seu ajut per formar aquelles associacions que estiguin interessades

lada i a Vilafranca del Penedès i a finals de febrer més de 80 famílies podran estrenar un pis nou a Torelló, Vilanova i la Geltrú i Sant Martí de Tous. També s'estan construint habitatges a Olot, Tàrraga, Molins de Rei, Tortosa, Platja d'Aro, Reus i Vilafranca del Penedès. Però això no és tot, encara n'hi ha més en projecte: al voltant de 100 pisos a Solsona, Ripoll, Alcarràs, Navarres i Palafrugell. Francesc Borrell va avançar una proposta que ha rebut de l'Ajuntament de Barcelona per construir 175 habitatges a les Rambles. «No sabem encara si ho farem perquè hem d'aconseguir que es faci un

amb els quals la Fundació pot tornar gran part del valor del sòl. «Pretenem que resti un sobrant important perquè l'Ajuntament compri un altre solar i es repeteixi la cadena per seguir atenent les necessitats de cada població», assegurà Borrell.

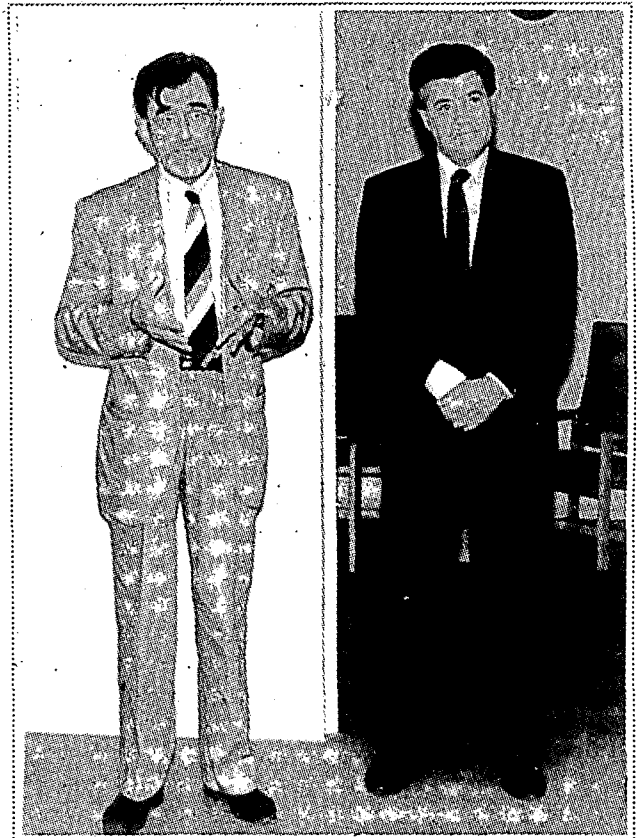
Els habitatges que tenen de 50 a 70 metres quadrats, disposen de dues o tres habitacions, el bany, la cuina i el menjador. El seu preu oscil·la entre els 5 i els 6 milions. Aquest preu és substancialment més barat que els preus de mercat. Això és possible gràcies als esforços de molts col·laboradors que treballen de forma desinteressada, i als arquitectes, contractistes i altres professionals, que cobren les tarifes mínimes pel seu treball i intenten compaginar la qualitat dels materials emprats amb un disseny senzill però acollidor.

Per pagar un habitatge d'aquestes característiques, l'Estat concedeix una hipoteca subvencionada del 80% del pis a pagar en 20 anys i que suposa unes mensualitats entre 25.000 i 30.000 ptes. D'altra banda, la Generalitat ofereix una subvenció a fons perdut del 10 per cent del preu del pis, la xifra restant, de 500.000 a 700.000 ptes., les ha de pagar l'usuari en el moment de comprar el pis.

Gran demanda

Les condicions que ofereix la Fundació, permeten que moltes persones puguin accedir a un habitatge digne, pagant una quantitat econòmica adequada a les seves possibilitats i amb la certesa que a la llarga el pis serà seu. Per tant, cada vegada que hi ha una promoció d'uns 30 pisos, s'hi presenten més de 200 famílies necessitades. Abans d'adjudicar els habitatges, una comissió integrada per representants de l'Ajuntament i de la Fundació, valoren la situació de les persones que els sol·liciten.

Els habitatges estan destinats a famílies que no arribin a guanyar més de dues vegades i mitja el del salari mínim interprofessional, unes 150.000 ptes. A més a més, l'adjudicatari no pot disposar d'un altre habitatge i haurà de portar més d'un any residint o treballant en el municipi on es construeixen els pisos. També es valora especialment la necessitat d'habitatge i

Francesc Borrell, que apareix en la foto amb el conseller de Benestar Social, Antoni Comas, anima altres entitats perquè participin en el projecte de construir habitatges per a la gent sense recursos

les circumstàncies familiars i personals dels qui ho sol·licitin.

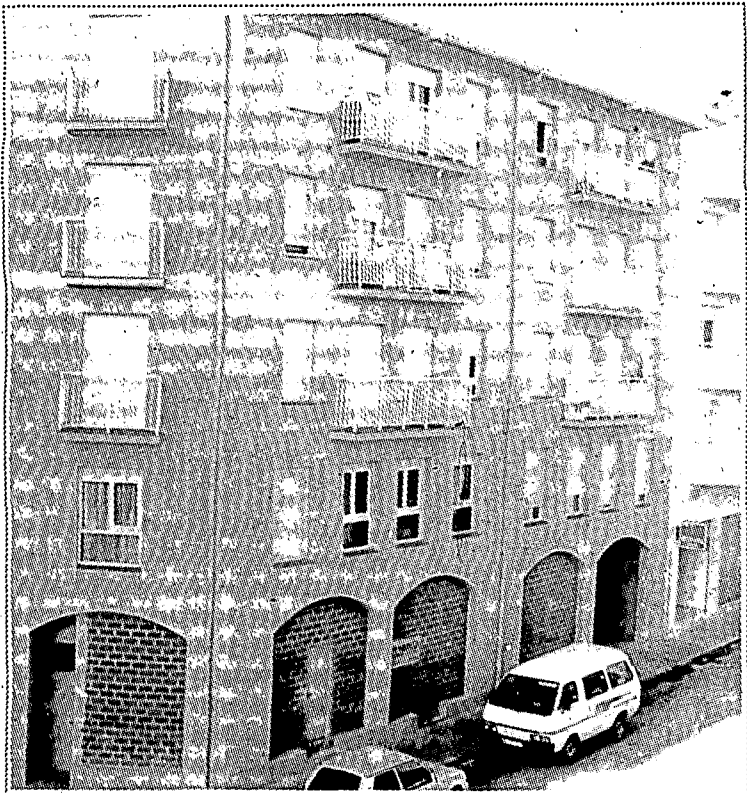
Normalment, un 40% dels habitatges són per gent jove que es vol casar i no disposa de mitjans econòmics, un 30% per famílies monoparentals, normalment mares vídues o separades amb fills, un 25% per matrimonis amb una mitjana de tres o quatre fills i es reserva un 4% per persones que pateixen alguna minusvalia.

Una residència i un centre de dia

A més a més de la construcció d'habitatges socials, la fundació també té altres activitats. L'any 1991 es va inaugurar La llar de la Mercè, situada al carrer Rull, 1. És una residència amb vint places per gent gran que ha d'afrontar la vellesa de forma precària. Durant

aquests anys, el gruix d'activitats ha augmentat. S'ha aconseguit que els residents surtin al carrer setmanalment i que participin en diverses excursions.

Tenint en compte les mancances dels vells d'aquest barri de Ciutat Vella, la Fundació va obrir al 1993, un centre de dia amb una capacitat de 20 places, adreçat a aquelles persones que pel seu estat físic, psíquic o social, requereixen suport sanitari i personal. Per altra banda, la Fundació, sensible a la realitat de diferents barris on conviuen diversos col·lectius d'immigrants i persones de races diferents que pateixen deficiències de tot tipus, ha publicat un estudi sobre el Polígon Gornal, al barri de la Mina i el barri de Camp Clar, amb l'objectiu de promoure els joves que hi viuen i formarlos professionalment perquè aconseguin un treball digne.

La Fundació ha construït 25 habitatges a Vilafranca del Penedès en un solar cedit per l'Ajuntament

a conèixer la legislació vigent i els tràmits que s'han de seguir per construir habitatges d'aquestes característiques.

La Fundació Família i Benestar Social es va crear al desembre de 1987 amb la finalitat d'ajudar les persones marginades d'arreu de Catalunya. Des del primer moment es va interessar en la construcció d'habitatges per gent amb un nivell adquisitiu baix. «Si una persona no té un lloc digne on viure, és difícil que s'integri en la societat», aquesta opinió de Borrell defineix la filosofia d'aquesta fundació privada, apolítica i sense ànim de lucre que no rep cap subvenció per part de l'Administració.

Després de vuit anys de feina, ja s'han construït 56 habitatges a Igua-

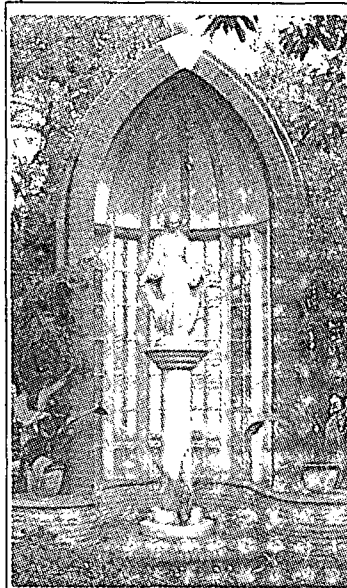
parking prou important perquè el projecte sigui rendible però ens faria molta il·lusió construir a Ciutat Vella, una de les zones més mancades d'habitatges».

El procés de construcció

El procés per a construir un habitatge social és llarg i dens. Els permisos, la planificació, els passos burocràtics, l'obra, la construcció final i el lliurament de claus acostuma a durar prop més d'un any. En primer lloc ha de ser l'Ajuntament de cada població el que prengui la iniciativa. Aquest cedeix gratuïtament el solar, però aquesta entrega no és a fons perdut sinó que quan finalitza l'obra queda un romanent de parquings i botigues

Casa de Nostra Senyora de Montserrat
Plaça de la Font del Lleó, 21
08140 Caldes de Montbui
Tel.: (93) 865 44 96

Març - Homes (des de 17 anys). Dilluns, 6 (20 h.) - Dissabte, 11 (18 h.)

Abril - Dones. Dilluns, 3 (13 h.) - Divendres, 7 (18 h.)
Homes (des de 17 anys). Dilluns, 10 (20 h.) - Dissabte, 15 (18 h.)

Juliol - Noies. Dilluns, 10 (20 h.) - Dissabte, 15 (18 h.)
Homes (des de 17 anys). Dilluns, 17 (20 h.) - Dissabte, 22 (18 h.)

Agost - Homes (des de 17 anys). Dilluns, 14 (20 h.) - Dissabte, 19 (18 h.)

Novembre - Homes (des de 17 anys). Dilluns, 6 (20 h.) - Dissabte, 11 (18 h.)

Desembre - Homes (des de 17 anys). Dimecres, 26 (20 h.) - Diumenge 31 (18 h.)

Generalitat de Catalunya

Entre tots, **millor.**

Des de la restauració de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, ara fa quinze anys, entre tots, els sis milions de catalans, hem fet molta feina. I Catalunya ha avançat molt.

Hem impulsat la creació d'una extensa infraestructura de transports i comunicacions, disposem d'una xarxa industrial més sòlida; el progrés econòmic és evident; la sanitat, l'ensenyament i els serveis socials han guanyat en qualitat i extensió. La llengua catalana i, amb

ella, la nostra cultura estan consolidant el procés de recuperació del seu espai natural. I s'ha potenciat la creativitat artística i cultural. La nostra realitat nacional comença a ser coneguda i reconeguda a l'estranger. I tot això s'està produint en un molt bon clima de convivència i serenor. Podem encarar el futur amb confiança. Estem ben situats. Ara, entre tots, podem assolir, si així ens ho proposem, que Catalunya no faci sols un pas, sinó un gran salt endavant. Assolir, en

definitiva, un país millor. Ens cal, doncs, continuar fent la feina amb il·lusió i rigor a les escoles i universitats, als serveis públics i a l'empresa privada, a la indústria, al comerç, al turisme, al món rural, a l'assistència social, a la investigació i a la cultura. A tot arreu i tothora, perquè si fem el que hem de fer podem situar Catalunya en una millor posició a Europa. Entre tots ho farem.

Entre tots, millor.

El cardenal Carles, en la benedicció de l'Escola Universitària Salesiana de Sarrià

«Cal posar la tècnica al servei de l'home»

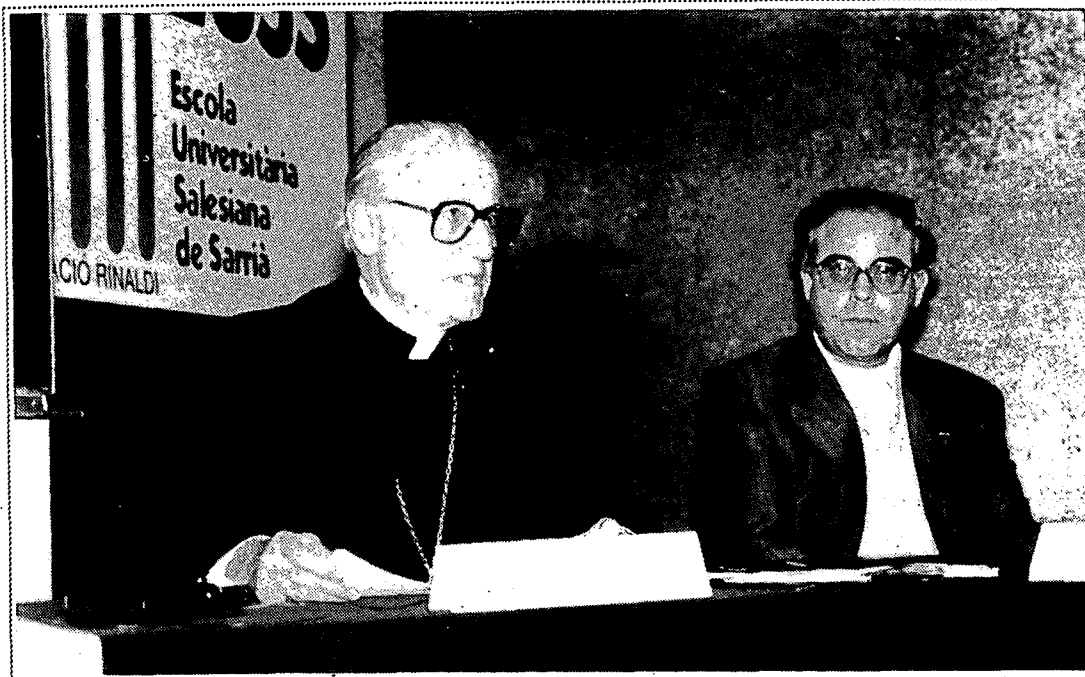
Guillem Farré

BARCELONA.— L'arquebisbe Ricard Ma. Carles va beneir l'edifici on des d'aquest curs funciona l'Escola Universitària Salesiana de Sarrià (EUSS). La congregació fundada por Don Bosco va entrar en el món de l'ensenyament universitari gràcies al reconeixement, el 1992, de l'enginyeria tècnica d'electrònica industrial com una titulació universitària.

Antoni Domènech, provincial dels salesians i president de la Fundació Rinaldi, gestora de l'EUSS, ha declarat que han aconseguit «ser presents a la universitat, especialment en el món universitari tècnic». Així es continua l'estil de les escoles professionals, que segueixen la intuïció de Don Bosco de «voler l'educació del treballador».

Ampliant la inspiració fundadora, Domènech afirma que «avui no es tracta només d'aprendre a treballar, sinó també de preparar l'investigador del dia de demà». El cardenal Carles va corroborar el provincial, declarant que l'Església no ha de preocupar-se sols dels pobres i les víctimes de la societat, sinó que també ha d'atendre els que seran «creadors de cultura» per posar solució, precisament, a la degeneració social.

D'altra banda, la creació de l'EUSS representa un pas decisiu en la confiança cap a la gestió dels laics, ja que la responsabi-

El cardenal Carles, al costat del provincial dels salesians, Antoni Domènech

tat de l'escola recau sobre la Fundació Rinaldi, una entitat jurídicament diferent a la congregació salesiana, que tot i que té com a president el provincial dels fills de Don Bosco, vol donar el protagonisme al laic.

«Vam veure que ara era l'ocasió —assegura el pare Domènech— que la congregació no portés sola l'escola, sinó que fossin els laics conjuntament amb nosaltres que la tiressin endavant». El president de la Fundació es reafirma en què «a partir d'ara els laics no siguin només ajudants o col·laboradors, sinó co-protagonistes amb nosaltres en aquesta tasca educativa».

Tècnica humanitzadora

Aquesta definició més laïcista no comporta una descristianització del centre. Al contrari. El responsable de pastoral de l'escola, el sacerdot salesià Manel Bellmunt, ha manifestat la seva satisfacció per la «qualitat, la receptivitat, les enormes expectatives de la gent que ve aquí, i les ganes de col·laborar en activitats extraescolars, tot i l'exigència dels estudis».

Bellmunt reconeix que, al contrari del que es pensava, «no s'havia d'estar estimulants, sinó que se'n avancen en les demandes, la qual cosa ha estat una sorpresa molt agrada-

ble que ens ha deixat una mica fora de joc».

En el pla més acadèmic, l'EUSS ha estat pionera en incloure en el pla d'estudis tècnics una assignatura de deontologia, impartida pel mateix Bellmunt, i que preté ser «un complement humanístic que ajudi a enriquir tots els aspectes tècnics que es tenen entre mans».

Precisament el director del centre, Josep Ma. Oriol, va incloure —durant un parlament de presentació de l'escola abans de l'acte de benedicció— l'harmonia del desenvolupament tècnic amb la persona i el medi ambient, i la sensibilitat artística entre els valors educatius de l'EUSS.

Després, l'arquebisbe de Barcelona va declarar que «és important tenir gent formada des del

sentit cristià de la vida en els aspectes tècnics, perquè en lloc d'esclavitzar l'home, estiguin al seu servei, ja que lluny de recels, la tècnica és perfeccionament del que Déu va demanar a l'home a l'inici de la Creació, quan li va dir que dominés la terra».

El cardenal Carles també va animar l'escola a «aixecar nivells d'honradesa, d'exigència, de fe i de moralitat, perquè això és fer Església, i també país». Ricard Ma. Carles va pronosticar, en contra dels qui defenien un absolutisme tècnic, un retorn de l'home a la religió «per no naufragar en una cultura que se li torna en contra».

Més centres universitaris catòlics i privats

G.F.

L'EUSS arriba poc després de la creació de la universitat d'inspiració cristiana Ramon LLull, i en un moment en què està latent el debat sobre la universitat pública enfront les característiques dels centres privats.

L'enginyeria tècnica d'electrònica industrial dels salesians ha fet pagar als seus primers 180 alumnes 474.000 pessetes de matrícula per curs —entre 4 i 5 vegades més que una matrícula a centres públics—. Alhora, està posant en marxa una comissió d'ajudes i beques, assegura un equilibri entre la tècnica i l'humanisme, i ofereix una formació d'alta qualitat i nivell.

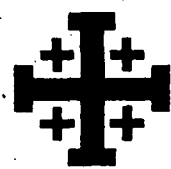
El director de l'EUSS, Josep Ma. Oriol, s'ha desmarcat de les discussions sobre polítiques universitàries de privatització: «Els milions que s'han invertit, i la dedicació i persones que hi treballen estan en una altra línia» que es basa, segons Oriol en «l'actitud de servei al propi país, a la universi-

tat, al jovent i a l'Església».

Un altre símptoma que posa l'EUSS per sobre d'aquest debat és que està adscrita a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). En un primer moment s'havien mantingut converses amb la Ramon LLull, però per evitar interferències amb altres centres tècnics de la universitat catòlica, es va optar «amb tota tranquil·litat d'esperit» d'anar a l'Autònoma.

Aquesta opció permetrà fer un «pas natural» als alumnes que acabats els estudis a l'EUSS vulguin accedir al 2on. cicle, que ja existeix a la UAB. A més, es reforcen les relacions d'una universitat tradicionalment secular amb l'Església, després que al començament de curs l'arquebisbe de Barcelona inaugurés oficialment, per primera vegada, l'any acadèmic amb una eucaristia.

El cardenal ha declarat que «tots aquests acostaments són bons per a l'Església, a l'hora d'evangelitzar, i per a la societat, que guanya amb la col·laboració de les dues institucions».

TERRA SANTA

Pelegrinatge al país de Jesús

AMB ELS FRANCISCANS

—CUSTODIS DELS SANTIS LLOCS—

Visitant: Jerusalem, Betlem, Jericó, Qumran, Mar Morta, Tabor, Llac Tiberiades, Natzalet, Cafarnaüm, Haifa, etc.

Vol regular - Hotels 1a. categoria - Pensió completa

DATES: Del 7 al 14 de maig

Del 2 al 9 de juny

Del 7 al 14 de juliol

Del 4 al 11 d'agost

De l'1 al 8 de setembre

Del 14 al 21 de setembre: Ruta de sant Pau

Del 8 al 18 d'octubre: Jordània/Sinai/Terra S.

Inscripció i informes: Delegació de Terra Santa

C/. Santaló, 80 - 08021 Barcelona

Tel. (93) 209 20 90 / 209 23 88 - Fax: 202 27 57

***Que en son de variades, Senyor, les
vostres obres, i totes les heu fetes amb
saviesa. La terra és plena de les vostres
criatures.***

(Salm 103,24)

**Professor de la Facultat
Eclesiàstica de Filosofia
de Catalunya**

CATALUNYA CRISTIANA

Puiggarí 5-7
08014 Barcelona

Nom.....Adreça.....
Població.....D.P.....Província.....Tel.....

☐ Se subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.880 ptes.
☐ " " " " " " semestral (26 números) de 4.940 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària ☐ xec nominatiu que adjunto
(en aquest cas empleueu l'ordre de domiciliació)

Data.....Signatura del subscriptor.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa.....Agència.....
Adreça.....
Senyors,
Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/llibreta

Entitat			

Oficina			

DC	

Compte									

Date.....
Signatura del titular del compte/llibreta.....

La trobada

P-J Ynaraja
capellà de la Llobeta

Aquells pares, senzills camperols, descendents de ramaders nòmades, van pensar que s'apropava el moment de lliurar la seva filla a algun jove del seu poble, perquè rebés l'estima i la protecció que mereixia, i que ells, per la seva edat, i pels canvis que s'esdevindrien en ella ja no li podien oferir. Van pensar en el *mohar* que havien de rebre, d'acord amb les seves costums, per desprendre's de la seva filla. Van pensar en el dot que havien d'oferir a qui fos l'espòs elegit per ells. Van pensar, sobretot, en el jove que pogués ser el marit. Les seves ambicions eren modestes, com modesta era la seva forma de viure. No calia que fos

ric, però sí de la seva pròpia raça i si pogués ser de la seva tribu, i fins i tot, desitjaven que pertanyés a la seva àmplia família, perquè d'aquesta manera el matrimoni no representaria cap alteració de les seves costums i de les seves tradicions. Així doncs, van buscar i investigar a les rodalies fins que van trobar qui pogués ser l'elegit. Un dia es van desplaçar per parlar seriosament amb els pares del noi. Mentrestant, la noia observava aquestes anades i vingudes amb intriga i emoció. Amb la mateixa intriga i emoció amb la qual un noiet de la nostra època observava l'enamorament dels seus pares quan s'apropava la nit de Reis. Amb la mateixa intriga i emoció amb la qual la noia, filla d'aquells pares, observava que els seus pits

anaven creixent anunciant així el renéixer d'una nova situació. Era conscient que les coses anaven per bon camí, li deien molt poques coses, però se'ls notava que estaven satisfets. Per fi, un dia li van parlar clarament i li van notificar el secret millor guardat fins llavors: li van explicar de quin noi es tractava i el dia que les famílies es reunirien per establir els contractes matrimonials. Ella, aleshores, es va dedicar a observar d'amagat aquell noi, i va notar que també era observada. Era un diàleg eloqüent, de mirades i desitjos, però res més.

Va arribar el dia tan anhelat, el dia que tota noia esperava desde la seva infantesa per saber que tot anava bé a la seva vida, per saber que tot aniria bé, per saber que tot acabaria bé. Els pares van segellar

el pacte, van establir els detalls dels béns que havien d'aportar, i el lloc on viuria la parella. El fred acte jurídic d'un contracte provocava el naixement d'un amor ple de tendresa. (Passava exactament com entre nosaltres: moltes vegades la inicial mirada furtiva a unes cames, a uns malucs i a uns llavis, tot això ple de sensualitat, es converteix a poc a poc en un afectuós enamorament). Doncs sí, al capvespre, sense que hagués canviat l'entorn, havia canviat radicalment la realitat. Del contracte matrimonial es derivava, immediatament, l'estat matrimonial en el qual començaven a viure aquell noi i aquella noia. Solament faltava fer realitat els plans de futur i preparar el casament. Primer comprometre's, després conèixer-se. A poc a poc naixeria l'atractiu, i finalment celebrarien el casament. Un ordre que no és el nostre, però que sembla que donava bastants bons resultats, i que exigiria per la nostra part, una seriosa revisió del nostre procedir, i no dic que hauria de representar una tornada a aquella manera de fer, però sí aprendre'n alguna cosa.

El casament

Van passar alguns mesos i els preparatius ja s'havien acabat, ja es podia celebrar el casament. A casa seva, amb la seva família i les seves amigues, comencen a preparar els vestits, els maquillatges, els queviures i les llinadures. Tot ho preparaven festivament, gaudint-ho. Paral·lelament a casa del noi passava el mateix. Dos o tres

dies després de començar la festa tindrà lloc la trobada. Els focs d'artifici del nostre temps, són torxes amb espart o cànem torxat que s'amararan amb oli en el moment de la trobada. Aquestes torxes són les que il·luminen l'arribada i el principi de la festa conjunta de les dues famílies i de les amistats. La noia no hi assistirà, ha estat conduïda a la cambra acompanyada d'una dona de confiança, potser una germana gran o una tieta, i allà espera. La festa està arribant al seu moment culminant, un amic, aparentment sense cap raó, agafa el noi i l'aparta de la festa. Se l'emporta de pressa al tàlem on està esperant l'esposa. L'acompanyant els deixa sols. El que s'esdevé és indescriptible, la noia desde petita havia somiat en aquest moment, de manera que l'emotivitat ho invaeix tot sense permetre cap anàlisi. A fora la gent continua la festa, familiars i amics es diverteixen, el vi alegre la convivència, canten, ballen i reciten poesies. Ningú no parla de la parella però tothom sap que està passant. Arribarà el moment en què l'espòs sortirà radiant, serà l'hora de les felicitacions, enhorabones i presagis de felicitat per sempre. Tothom torna a casa feliç, la parella també irradia felicitat. La festa ha durat uns set dies.

No he intentat descriure un casament determinat, però he volgut aprofitar expressions bíbliques concretes per donar més versemblança al relat. Es podria tractar del matrimoni de qualsevol de les dones de les quals he parlat fins ara.

La Confraria de la Puríssima ha celebrat els 505 anys de la seva festa

El nombrós grup de participants a «la passada», amb la bandera de la Puríssima davant l'Ajuntament

C.C.

MANRESA.—La Reial Confraria de la Puríssima, popularment coneguda com «Els Favets», amb la col·laboració del gremi de Detallistes, va celebrar per 505 vegades la solemnitat de la seva festa religiosa i ciutadana.

Pel que fa als actes religiosos, mossèn Joan Torra, vicari episcopal de la diòcesi va predicar la novena, i va presidir l'Eucaristia i féu l'homilia, el Dr. Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona.

Referent als actes cívics es va fer, com tots els anys, la tradicional «Passada de la Bandera» pels carrers de la ciutat, acompanyada pels fadrinets del Poble Vell de Súria, els bastoners de Rajadell, els trabucaires de Manresa i els gegants del Poble Nou de Manresa. La «Passada» va acabar amb una visita als malalts i avis de l'hospital de Sant Andreu de la ciutat als quals se'les va oferir obsequis..

Cal remarcar dos fets inèdits de la festa d'enguany. Amb motiu del IV Centenari de la mort del gran compositor G.P. Palestrina, la capella de música de la Col·legiata Basílica de la Seu, va interpretar per primera vegada l'Ave Maria de l'esmentat músic. I referent a la processó, fundada pels consellers de la ciutat l'any 1662, signaren l'acta, el batlle de Manresa, Juli Santcliment, les autoritats de la Confraria, el Dr. Pere Tena, bisbe, el rector de la Seu, així com mossèn Jaume Franquesa i el co-frare, Dr. Ignasi Segarra.

VIATGES
ATSA

EXPRES, S.A.
Per atendre'ls som al passeig
de la Pau, 9 - BERGA
Tels. 821 20 00 / 821 06 50

- Matalassos de molles sistema double offset
- Bases Anatòmiques
- Mobiliari entapissat

Successors de JOSEP ESTANY GUIX
Avda. Dolors, 10 - Telf. 874 77 11
08240 MANRESA

Cinema

Frankenstein, de Mary Shelley

(*Mary Shelley's Frankenstein*)

Director: Kenneth Branagh. Intèrprets: Kenneth Branagh, Helena Bonham Carter, Robert DeNiro

J.M. Aresté

(Aceptensa)

Francis Ford Coppola ha posat a les mans de Kenneth Branagh, la resurrecció d'un personatge clàssic del terror: Frankenstein. Com en el cas de *Dràcula*, s'ha afirmat amb insistència que es tracta de la versió més fidel al text original de Mary Shelley. La qual cosa, no exempta d'alguna llicència, és més certa que en el cas de l'adaptació del director italoamericà.

La pel·lícula, en efecte, conserva el to romàntic de la novel·la de Shelley, alhora que ressalta les idees que poden tenir més vigència: la supèrbia del científic que pretén emular Déu creant un ésser humà, la manipulació de la vida i l'acceptació de la mort. En aquest darrer aspecte resideixen les principals variacions aportades pels guionistes Steph Lady i Frank Darabont: han potenciat la història d'amor, que

Frankenstein tracta de mantenir més enllà de la mort amb terribles conseqüències. Destaquen a més els problemes del monstre, exposat a una vida de refús, malgrat els seus intents de sociabilitat.

Branagh dirigeix molt bé els actors —tots estan magnífics, però és obligat ressaltar a Helena Bonham Carter—, i dona a la història aquesta dimensió tràgica pròpia de Shakespeare que afirma haver trobat en Shelley. El disseny artístic és esplèndid, i cal reconèixer el mèrit de presentar un monstre original i de donar credibilitat —a voltes amb un realisme una mica descarnat— als experiments. Tanmateix, a la pel·lícula li falta un punt d'emoció, malgrat els insistents subratllats de la bonica partitura de Patrick Doyle. N'hi ha prou amb comparar la genuïna tendresa de Boris Karloff en *La novia de Frankenstein*, quan ajuda a la família del bosc, i la seqüència equivalent que ofereix Branagh.

Crònica televisiva

Una línia de compromís

Miquel Àngel Codina

Periodista

Línea 900 és un espai de reportatges d'investigació, de periodicitat setmanal, que pretén apropar a l'espectador la realitat social espanyola posant un èmfasi especial en les qüestions d'educació, treball, sanitat, marginació, ecologia, consum i relacions personals així com en la defensa dels valors democràtics enfront del racisme, la violència i la intolerància. Aquesta producció catalana de gran qualitat periodística es nodreix principalment de les trucades dels televidents al telèfon gratuït (900 32 22 20) del programa. La gent hi ofereix el seu valuós testimoniatge, comenta allò que els ha agradat i allò que els ha desagradat dels reportatges emesos, proposa noves matèries d'interès per desenvolupar en una propera ocasió o planteja interessants suggeriments. Per exemple, el 90 per cent dels reportatges s'ha pogut realitzar gràcies a la col·laboració dels espectadors que han contestat a la crida que es duu a terme al final de l'espai, on s'informa dels diferents temes que es troben en fase de preparació.

El programa va néixer, sota la iniciativa del periodista Jaume Vilalta, el dia 3 d'abril de 1991 al circuit català de Televisió Espanyola, en llengua catalana. Però mig any després, concretament el 9 d'octubre, el seu àmbit territorial era ja estatal i s'emetia en castellà. Vilalta va ser el seu director fins a les darreries de l'any 1993. Antoni Esteve, que anteriorment havia estat corresponsal de TVE a França i Itàlia, es va fer càrrec llavors —i fins avui dia— de la direcció de l'espai.

L'emissió d'un centenar de reportatges de producció pròpia, 50.000 trucades al telèfon del programa, 5.000 cintes de vídeo utilitzades, 1.500 hores d'enregistrament de pel·lícula, 2.000 entrevistes i 600.000 quilòmetres de desplaçaments dels equips que fan possible el programa ha estat el positiu balanç d'aquests gairebé quatre anys de vida de *Línea 900*. Les càmares de televisió han esdevingut una peça clau per treure la bena dels ulls a moltes persones per tal que descobrissin la crua realitat quotidiana que els envolta —la més immediata i, de vegades, paradoxalment, la més desconeguda—. Una autèntica línia de compromís.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 03.20 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte 10.30 *Últimas preguntas*.

Diumenge 11.00 *La Missa*: amb la participació del Cor de la parròquia de Santa Maria, de la Bisbal d'Empordà (Baix Empordà, bisbat de Girona), sota la direcció d'Imma Pascual i Freixa; (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

12.00 *Pueblo de Dios*.

CANAL 33

Divendres 16.30 *Signes dels temps*: En el moment del tancament de la present edició, no disposàvem dels continguts d'aquest programa; (director: Josep-Maria Pont).

Dissabte 12.50 *Signes dels temps*: (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 17/02 22.45 *Creure, avui*: Taula rodona: Seguim parlant del Concili Català; (director: Ramon Safont-Tria).

DI 20/02 15.00 *Creure, avui*: (repetició).

RÀDIO

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)**Cada dia:**

de 07.00 a 22.00h.: Cada quart d'hora, butlletins d'informació: general, serveis, d'Església i cultura. Comentaris, cada mitja hora, després de la informació general i d'Església. Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i 21.30.

00.30 *Dietari de música i músics.*

00.35 *Ràdio Vaticana.*

00.55 *Espurna d'alba.*

Dilluns

22.00 *Diàleg Església.*

00.00 *Sons i ressons.*

Dimarts

22.00 *Versió original.*

00.00 *Novetats a cau d'orella.*

Dimecres

23.00 *Panorama cultural.*

00.00 *Nit d'estels.*

Dijous

23.00 *La família per dins i per fora.*

00.00 *Deliciosament instrumental.*

Divendres

22.00 *Set dies a l'Església*

23.00 *Mots encreuats.* (Col·loqui).

Dissabte

23.00 *Jazz tem a punt.*

00.00 *Estels de colors.*

Diumenge

19.00 *Eucaristia.*

20.00 *Contemporània.*

20.30 *Música gregoriana.*

21.00 *Música del Nou Món.*

23.00 *Edició especial* (Musical).

00.00 *Estel de Colors.*

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)**Diumenge**

09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)**Diumenge**

10.00 *La música religiosa: Missa en La b M, D 678 (segona versió), de Schubert; Aeternae Laudis Lilium, de Fayfax.*

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)**Diumenge**

15.05 *Paraules de vida:* conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)**De dilluns a divendres**

08.30 *Letra y música:* de temas religiosos.

20.30 *El Brocal.*

21.00 *El Espejo.*

Diumenge

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós.

10.00 *Iglesia es noticia:* informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linterna de la Iglesia.*

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)**Diumenge**

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)**Dissabte**

08.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia:* informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)**De dilluns a divendres**

07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)**Diumenge**

10.30 *La veu de la parròquia:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)**Diumenge**

22.05 *Objectiu, l'home:* el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista: amb la germana Carmina Marcos, que porta 30 anys com a missionera a la selva del Perú, frontera amb l'Equador; fets i notícies amb valors humans; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)**Diumenge**

08.00 *Crístians:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)**Divendres**

De 20.00 a 20.30h. *La punta:* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)**Dissabte**

09.00 *Obrim camins:* programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)**Dissabte**

13.40 *Iglesia es noticia:* entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)**De dilluns a divendres**

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3)**Diumenge**

09.30 *Reflexió:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL (OM 882)**Diumenge**

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunqueira).

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Alforja Ràdio (FM 104.3) diumenge 09.00h.

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.20h.

Cadena Cope-Reus (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) dissabte 12h.

Ràdio La Canonja (FM 102.3) divendres 20h.

L'Espluga FM Ràdio (FM 107.4) dissabte.

Ràdio Falset (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h.

Ràdio El Morell (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h.

Ràdio Montblanc (107.0) diumenge, a partir de les 11 h.

Ràdio Santa Coloma de Queralt (FM 107.5) dissabte 13h.

Ràdio Sant Pere i Sant Pau (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h.

Ràdio La Vilella Alta (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: Cadena Cope-Reus (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda, 15 pral 1a 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *A la ribera del Jordà* (reflexions escrites per Miquel Àngel Ferrés), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i El significat de l'Evangeli* (amb Pere Carreras). Algunes d'aquestes seccions canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Figueres-la Jonquera (AM 1269-FM 88.0) diumenge 9.35h.

Ona Jove Riudellots (FM 104.0) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 10.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 9.00h.

Ràdio Begur (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Grup Girona (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.05h.

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 107.9) diumenge 9.00h.

Ràdio les Planes (FM 107.9) diumenge 9.30h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Salt (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Sant Joan (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Shalom Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 9.30h.

Ràdio Gironès-Antena Cassà (FM 92.8) dissabte 19.30h

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 17.05h). Ràdio Arenys de Mar (diumenges 9.15h). Ràdio Banyoles (dissabte 9.30h). Ràdio Begur (diumenge 9.30h). Ràdio Besalú (diumenge 11.30h).

Ràdio la Vall (dimecres 21.00h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dimarts 14.30h). Ràdio Sant Joan (dimecres 20.00h).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes de la música lleugera, grups inoblidables i les grans cançons romàntiques. La música es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

RÀDIO SALUD (FM 89.1)**Dissabte**

De 07 a 09h. *Rosari:* meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroics del segle XX, etc.

Diumenge

De 07.30 a 09.00h. *Pregària* parcial de Laudes, presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marí, etc.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)**Dissabte**

09.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)**Cada dia**

20.40 *Rosari:* en llatí des del Vaticà.

22.10 *Noticiero.*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)**Diumenge**

10.15 *Església viva:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)**De dilluns a divendres**

15.30 *Café i pastes:* informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Ona Jove Riudellots (dissabte 15.00h). Ràdio Arenys de Mar (dissabte 19.00h). Ràdio Arenys de Munt (divendres 9.00h). Ràdio Banyoles (dissabte 10.00h). Ràdio Begur (per determinar). Ràdio Besalú (diumenge 12.00h). Ràdio la Vall (diumenge 14.30h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dijous 21.00h). Ràdio Sant Joan (dilluns 21.30h). Ràdio Santa Coloma (per determinar). Ràdio Sarrià de Ter (divendres 22.00h).

LA PARAULA DEL BISBE: Micro-espai presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira. Periodicitat setmanal amb 5 minuts de durada. L'emeten:

Ràdio Calella (FM 107.9) diumenge 11.00h.

Ràdio Malgrat de Mar (FM 107.4) diumenge 11.10h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 9.00h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.

Ràdio Vilafant (FM 107.3) diumenge 9.15h.

PUNT DE TROBADA: Programa magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, social i humana amb diverses seccions. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres-la Jonquera (dilluns 21.05h.)

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»).

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet (FM 107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Nueva Vinaròs (FM 98.2) dissabte 22.30h.

Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h.

Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00h.

Ràdio Ulldecona (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSO: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM 89.8) diumenge 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.

Ràdio Valira (FM 98.1) dissabte 13.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE VIC

LLUITA I FESTA: Durada 15'. Lect

¿Tots som germans?

Mossèn Josep, a la catequesi, i Àlex, el catequista del nostre grup aquest any, sempre ens diuen que totes les persones del món, sense cap mena de distinció de país, raça, color, etc., **SOM GERMANS**.

Jo ja ho entenc això, però no ho veig clar. L'altre dia en parlàvem amb en Pere, un amic meu. El món està ple de guerres, atemptats, segrestaments, etc. Doncs en què quedem, tots som germans o no?

Durant aquesta setmana, ens explicà l'Àlex, tots els cristians del món pregarem per la unitat de tots els cristians. Això és un bon embolic. ¿Ho entens tu Pare? En què quedem, ¿som germans o no?

La mare que escoltava la nostra conversa, digué: «Nois, no n'hi ha prou amb ser germans, hem d'estimar-

nos com a germans. Vosaltres, també hi ha moments que no esteu pas d'acord amb els vostres germans, i fins i tot, us baralleu, ¿oi? Quan els germans volen estimar-se de debò procuren arreglar les coses de bé a bé.

Ara, ja ho veig més clar. En el món hi ha guerres, perquè hi ha persones i pobles que, tot i ser germans, no s'estimen com a germans. I hem de pregar per la unitat de tots els que creiem en Jesucrist perquè tot i que de Jesucrist només n'hi ha un, coses i cosetes, al llarg del temps ens han separat. **TOTS SOM GERMANS**, però encara no ens estimem prou com a germans.

És clar, Jesucrist vol que totes les dones i tots els homes del món formem una sola família, i que la bona germanor entre tots sigui l'alegria de tots. M'agradaria que fos així ben aviat.

L'Eixerit

La nena que es va enamorar d'un estel

Vet aquí que una vegada, temps era temps, en un poblet llunyà, qui sap on para, hi vivia una nena que es deia Rebeca. La Rebeca era una nena amb pocs amics, però bons i ben triats. Era una nena tranquil·la, dolça i estudiosa, però juganera i entremaliada, com la majoria de les nenes de la seva edat.

A la Rebeca li agradava molt jugar amb les seves amiguetes, anar al cine o a passeig. S'ho passava d'allò més bé quan anava d'excursió amb els pares, o quan anava a visitar els seus cosins. Però sobretot, el que més li agradava a la Rebeca era mirar el cel a través del telescopi que li van portar els Reis.

Nit rera nit, la Rebeca sortia al balcó de casa i enfocava el seu telescopi. Nit rera nit, la nena es quedava bocabadada davant una estrella brillant i impetuosa. Era una estrella solitària i resplendent, d'una llum blanca i plena de vida. La nena i l'estel parlaven de les seves coses i del món, de tot una mica. I eren més que bons amics.

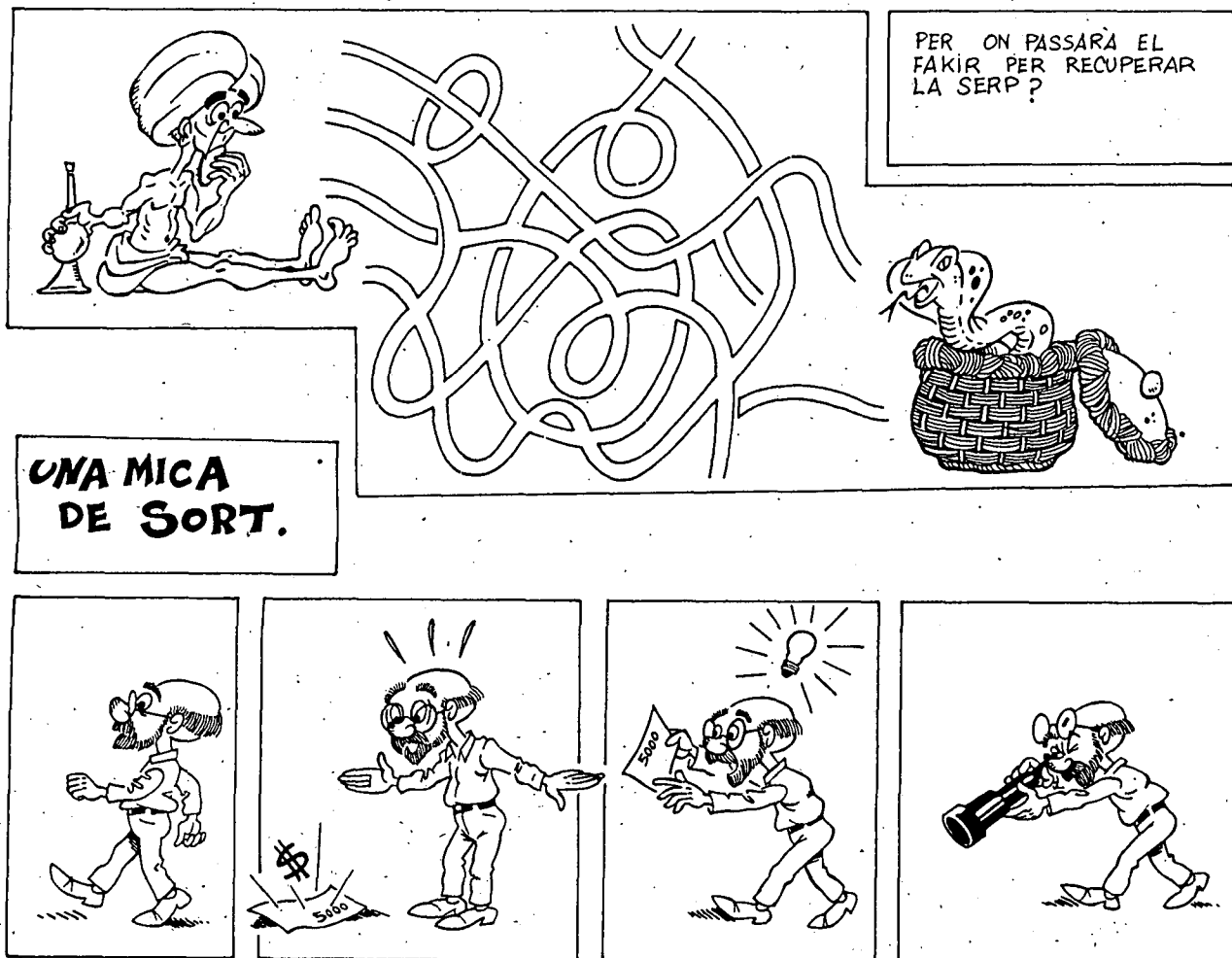
Quan la Rebeca se sentia sola sortia al balcó. I quan l'estel estava trist mirava avall, cap a l'habitació de la seva amigueta. L'estimava molt. Se l'estimava tant que un dia va decidir que volia anar a viure amb ella. Volia deixar la solitud del cel immens per ser sempre al costat de la seva petita Rebeca.

Una nit es va decidir, va prendre embranzida i es va llançar en una boja carrera cap a la terra. Va baixar, va baixar, va baixar més i més, més i més. Però a mesura que baixava, cada vegada corria més. I quan va ser a tocar de terra, va adonar-se que duia tanta velocitat que no podia aturar-se.

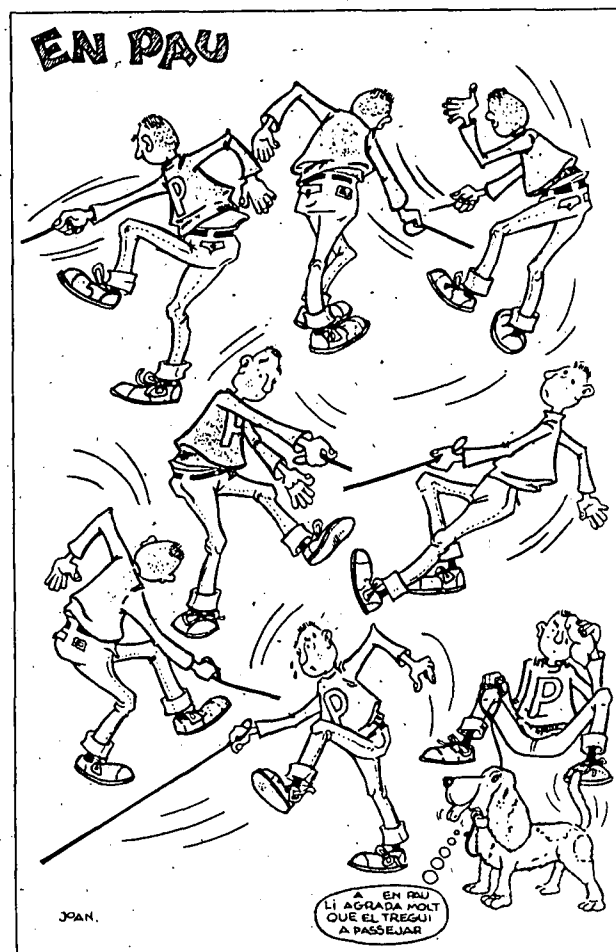
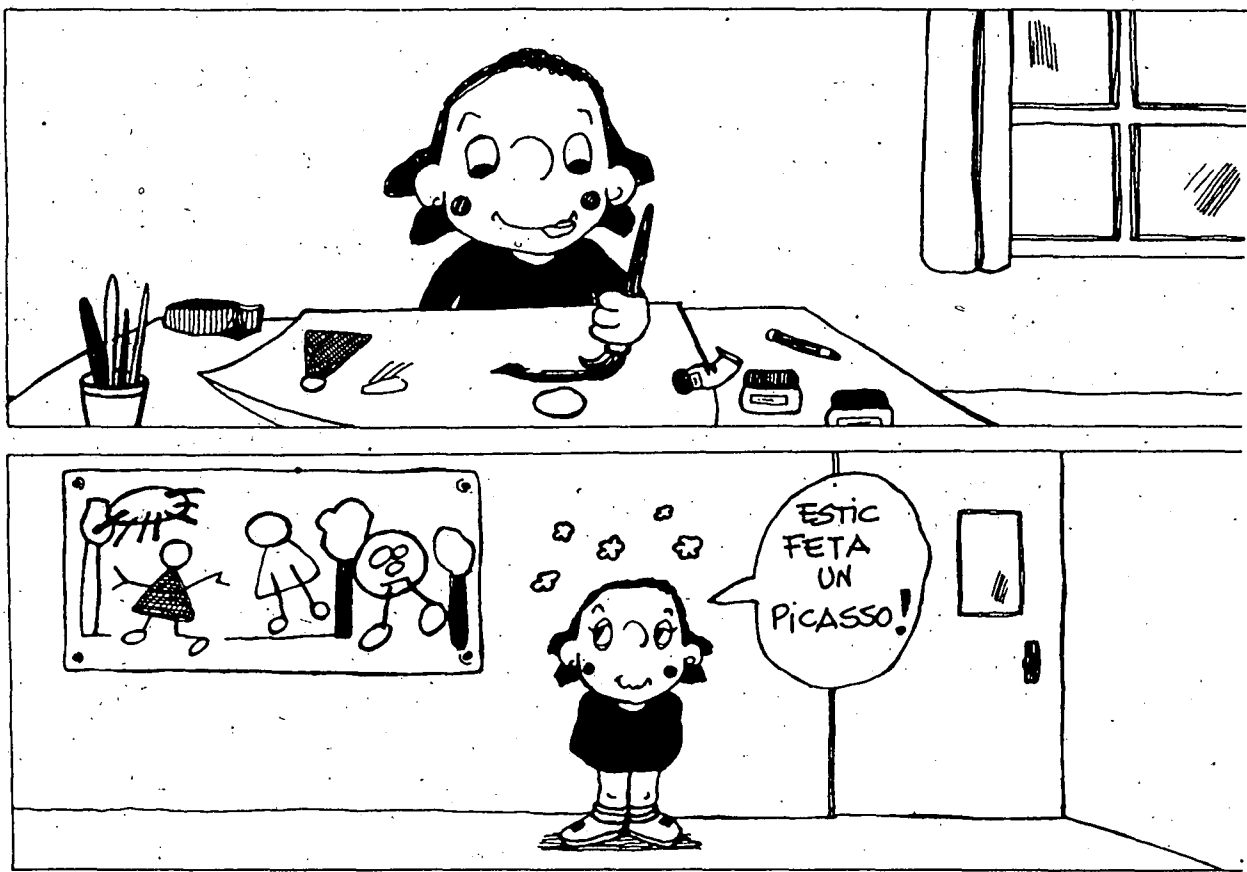
L'estel va estavellar-se irremissiblement contra el terra i va esclatar en mil bocins. Mil i un bocinets brillants que es van dispersar per tota la terra, anat a fer companyia amb la seva llum a mil i una nenes com la Rebeca. Diu que ara els diuen cuques de llum.

ANNA

UNA MICA DE SORT.

La baldufa

Petits anuncis

VARIS

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència mèdico-sanitària, permanents o temporal. Tel. 450 39 30.

ES VEN torre a estrenar. Zona Corbera, 220 m² edificats amb terreny, 2 plantes, 4 hab. Directament constructor. Tel. 672 09 96.

SEGELLS COL·LECCIÓ valoro i compro, pago al comptat, passo a domicili. Te. 357 83 94.

MAPES Catalunya s.XVII i XVIII. Autèntics. Tl. 317 67 23.

LIQUIDO estoc de miralls artesans de llautó envellit. T. 321 42 43.

GRATUÏTA companyia a Sra. o Srta. Rectitud moral. Tel. 201 57 06.

SI US PLAU, la Sra. que va demanar per la neboda a l'anunci de C.C. que torni a trucar: 453 14 41.

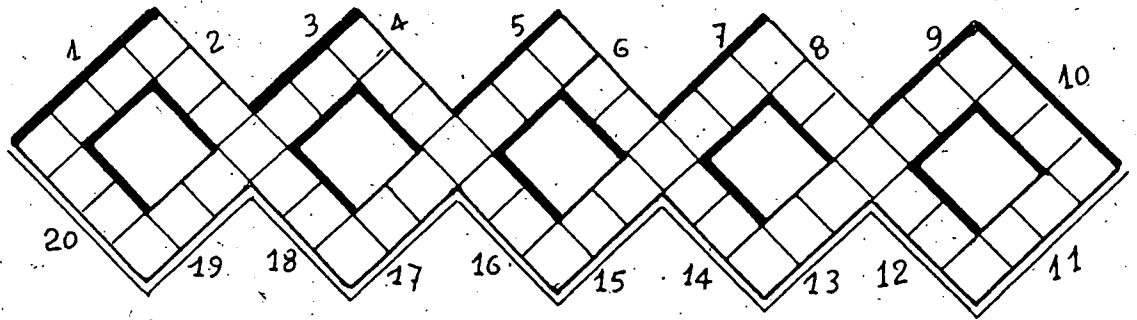
LLOGO local Gràcia, 30 m². T. 458 64 45 - 207 10 07.

ENCREUATS

Passatemps

per Rosa Collell

LA CORDA

Com indica la numeració, començar per l'u fins al 10 fent vaivé i llavors tornar per la línia de baix, fins a arribar al nº 20.

1. Dilatada.
2. Forma prefixada d'africà.
3. Dit d'un dret ombrívol on no hi toca el sol.
4. Dit del que s'obsté de tot plaer sexual.
5. Estàtua mancada de cap i extremitats.
6. Nom vulgar del joc de pilota a mà i de paret.
7. Marejat fins a tenir ois o nàusees.
8. Dígit.
9. La meitat.
10. Habitatge esquimal.
11. Qualsevol sal o ester de l'àcid úric.
12. Pàtria de l'apòstol Pau.
13. Muller d'Abraham.
14. Germà de Moises.
15. Gegant dels contes de fades que figura que menja carn humana.

16. Temps transcorregut des que hom ha nascut.
17. Remolí d'aigua o de neu, propi de la regió pirinenca.
18. Títol nobiliari.
19. Lloc de vegetació en el desert.
20. Déu fals.

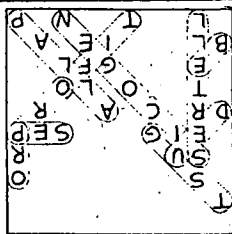
Solució:

Idol.
Torb. - 18. Baró. - 19. Oasi. - 20.
Aro. - 15. Ogre. - 16. Edat. - 17.
Ural. - 12. Tars. - 13. Sara. - 14.
8. Tres. - 9. Semi. - 10. Iglú. - 11.
Cast. - 5. Tors. - 6. Saco. - 7. Ojal.
1. Lata. - 2. Afro. - 3. Obac. - 4.

SOPA DE LLETRES
per Montserrat Albert

ÉS UN PERSONATGE
IMPORTANT, PARLANT
D'ELL ÉS DIU, «ÉS UN
HOME DE...» 9 MANERES

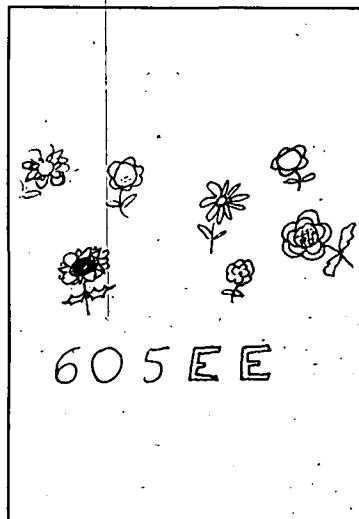
OUMELOPOTA
TELOMAESAR
ESARIRSIICO
LSUERIICAR
VEIGUAUSEP
DRACSAIRB
ITIOOILLOI
AEVLUGFLBO
BLILSIEIAS
ALAITNONAP

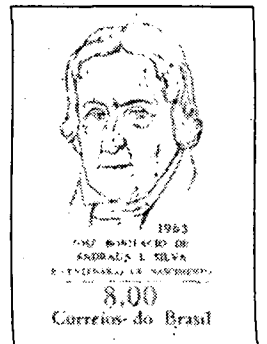
Prof. Pro. Pés. Palla. Negocis. Gust.
Lletres. Bé. Déu.

JEROGLÍFIC
per Núria Albert

NO TÓT HO SÓN

Solució al 803

cap; u; xina
CaputxinaFILATÈLIA
per Enric Graupera

JOSÉ ANDRADA, estadista i escriptor

Amb motiu del Bicentenari del naixement d'aquest escriptor, Brasil li dedicà un segell l'any 1963; numeració Yvert 735. Andrada va néixer a Santos (Brasil) el 1763 i morí a Rio de Janeiro el 1838. Estudià a Coimbra; lluità en les files dels patriotes portuguesos en temps de la invasió francesa. Va ser tutor de Pedro II. Els seus treballs científics i literaris són molts i variats; fou soci de l'Academia Real das Ciencias de Lisboa, de les d'Estocolmo, Copenhaguen i Torí, de les Societats dels Investigadors de la Naturalesa de Berlín, de la de Geologia de Londres de la d'Història i Filomàtica de París, de l'Acadèmia Imperial de Medicina de Rio de Janeiro, etc.

ESCACS
per Jaume Mora

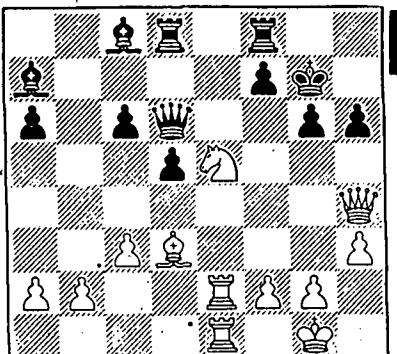
DIAGRAMA 573

Blanques juguen i guanyen

Mireu de quedar amb alfil del mateix color, amb un peó de més. I tota la resta són històries

Solució al diagrama 572

1... CxPC, 2 PCxC DxP, 3 TxT TxT, 4 A2A D8T+ 0-1

30 anys
de medicina
Solidària amb
el Tercer Món

medicus
mundi
catalunya

Elisa, 14 / 08023 BARCELONA
Tels.: (93) 418 47 62 / Fax: (93) 418 48 66

• Ajuts: "La Caixa" Oficina n.º 1010. N.º de compte 354-50 de Barcelona

CATALUNYA + CRISTIANA

L'ESGLÉSIA
AL DIA

Nova etapa

*si vols estar
ben informat*

LLEGEIX-LA!

Per subscripcions: Puiggarí, 5-7, - 08014 Barcelona. Tel. 490 59 88 - Fax: 490 20 35

ESPECIAL MANRESA

Juli Sanclimens i Genescà.
Alcalde de Manresa

La riquesa espiritual i cultural de Manresa

Ja és tradicional que Manresa ocupi un lloc fix en la publicació *Catalunya Cristiana*. I aquesta tradició s'ha anat consolidant sobre la base de la nostra personalitat ciutadana, de la qual ens sentim orgullosos.

Montserrat, que és la pàtria espiritual dels catalans, i la Companyia de Jesús, de la qual la nostra ciutat n'és el bressol, són els principals elements sobre els quals s'assenta el culte manresà.

I tant és així, que des del propi Ajuntament ja fa algun temps, estem treballant diversos projectes d'aquestes realitats, que són per damunt de tota font de riquesa espiritual i cultural, però que indubtablement també generen una notable capacitat d'atracció cap a la nostra ciutat.

Per això des del respecte al culte, però amb una clara consciència de les nostres potencialitats, volem promocionar la nostra ciutat mitjançant el culte.

Em permeto saludar tots els lectors de *Catalunya Cristiana*, i com sempre invitar-vos a visitar Manresa, a conèixer una ciutat oberta, dinàmica i moderna, però al mateix temps fermament arrelada en el passat, que ha estat pasat per totes i cadascuna de les generacions que ho han fet possible.

Juli Sanclimens i Genescà
Alcalde de Manresa

Llum per als germans

Un altre any —en farà 650— en arribar el 21 de febrer els manresans deixem els afanys de cada dia i fem festa grossa: la Festa de la Llum.

L'any 1345 una misteriosa llum, un signe de Déu provinent de Montserrat, arribava al cor dels habitants de la nostra ciutat i retornava la pau perduda.

Amb la llum de Montserrat i l'aigua de la Sèquia, Manresa podia obrir-se a un segon naixement perquè davant seu s'obria un horitzó immens que calia que no desaprofités. Tenia ja totes les condicions materials —l'aigua— i espirituals —la llum divina— per escriure la seva pròpia història. Tots dos elements conflueixen i s'entrelligaven en el cor dels manresans. I perduren fins avui.

Cada dia de l'any, des del treball joïós, anem construint la nostra vida vetllant per ser fidels a la història de la qual som fills.

I un dia a l'any —el de la Misteriosa Llum—, des de la festa més pregonera, girem el nostre vers Déu plens d'agraïment perquè la seva Llum està a les arrels de la nostra història. I plens d'il·lusió li demanem que no manqui mai, ni a la nostra ciutat ni a cap dels seus habitants, l'aigua en el camí del món i la claror en el camí del Regne de Déu.

Tant de bo que les comunitats cristianes de Manresa, plenes de

la Llum divina, sapiguem ser llum per als nostres germans tal com ens ho ha demanat el Senyor.

En el cor de la festa, la celebració de l'Eucaristia, a la parròquia de la Mare de Déu del Carme —temple de la Llum— ens ha d'omplir d'aquella llum que ve del cel.

Que la Festa ens faci millors!

Mn. Joan Torra Bitlloch
Vicari Episcopal

Mn. Joan Torra Bitlloch. Vicari Episcopal

Amb el Sr. Pere Oms, tinent d'alcalde, regidor-delegat de Promoció Econòmica i Medi Ambient

«Treballem en l'àmbit del turisme religiós»

—Sr. Oms. ¿Com definiria la ciutat de Manresa en poques paraules?

—Manresa és en primer lloc la capital de la Catalunya central amb un notable nivell de serveis ben assentats en el territori. Al mateix temps, la seva tradició és força arrelada i es basa en una personalitat industrial i en una especial vocació pel turisme religiós.

—¿Quins són els principals punts d'interès turístic del municipi?

—Bé, evidentment la nostra proximitat amb Montserrat ens situa en una bona posició des del punt de vista del turisme, per la qual cosa des de l'Ajuntament es van desenvolupant línies de treball en l'àmbit del que s'anomena el turisme de culte.

La Cova de Sant Ignasi i tota la ruta ignasiana fins a la Seu de Manresa, són la nostra peça clau de promoció de les visites complementades amb una bona oferta comercial.

—Ens parla del comerç, ¿quin és aquest potencial?

—Un estudi de la Generalitat ens situa com una de les principals capitals comercials de Catalunya en ciutats intermitges. La

diversitat, modernitat i competitivitat dels nostres establiments comercials és molt notòria i, per això, existeix a l'Ajuntament una comissió del comerç manresà, amb la participació de la Unió de Botiguers, la Cambra de Comerç i Indústria i la Caixa de Manresa.

—¿Quins són els projectes de futur?

—Bé, en primer lloc, hem organitzat conjuntament amb els municipis de Lourdes i Tarbes, la ruta transpirinenca de pelegrinatge Montserrat-Manresa-Tarbes-Lourdes. Aquest projecte esperem que obtingui finançament de la Unió Europea ja que és una experiència innovadora. El projecte ens il·lusiona perquè té, en primer lloc, un gran sentit de pragmatisme i, en segon lloc, perquè pel que fa referència al turisme de culte els manresans tenim moltes coses a aprendre de Lourdes.

—¿Parlant de Lourdes, l'Ajuntament també organitza viatges a Lourdes?

—L'Ajuntament col·labora amb una agència del nostre territori per promoure el mutu intercanvi i consolidar les nostres relacions amb Lourdes, però en cap cas l'Ajuntament entra en competència amb les agències de viatges.

—¿En aquesta activitat de relacions exteriors dels municipis sembla que també intervé Narbonne?

—Amb Narbonne ens uneix la història, ja que el primer document on figura el nom de Manresa prové del rei Odó dels francs, atorgant el «pagus» de Manresa al Bisbe Teodart de Narbonne, l'any 889, per tant, ara fa mil cent-sis anys. En aquest sentit varem signar un protocol d'amistat i cooperació, amb motiu del mil·lenni de

Manresa, que ja s'ha solidificat en diverses iniciatives, com la Setmana Cultural de Manresa a Narbonne.

—¿Què em diu de la iniciativa «Pirineu»?

—És una nova aportació a la promoció de les nostres comarques. Es tracta de Butlletí de l'Associació Transpirinenca, que agrupa municipis de les dues bandes del Pirineu i serà íntegrament redactat en català i francès. Aquesta iniciativa, pot ser, a la llarga, una actuació molt important per a la intercomunicació de les terres pirinenques. L'Ajuntament de Manresa ha assumit la coordinació del butlletí per la part catalana.

—¿Com veu el futur de Manresa?

—Amb optimisme, perquè en gran mesura depèn de nosaltres i, els manresans, estem avesats a assumir reptes. Per això, estic plenament convençut que ens depara un futur de prosperitat, en el turisme, en la cultura, en l'esport i en tot allò amb el que realment ens sentim solidàriament compromesos. Els manresans tenim molt camí per recórrer junts.

C.C.

ESPECIAL MANRESA

El grup Excelsior de la parròquia del Carme de Manresa es presenta avui a tots vosaltres, per explicar-vos la nostra vivència de la fe.

Com a presentació, voldríem explicar-vos el perquè d'Excelsior. Tot va començar en una trobada de joves de les diferents parròquies de Manresa, on cada grup s'havia d'identificar amb un nom. Després de donar-hi moltes voltes, vam triar el nom d'Excelsior, paraula procedent del llatí que significa *més amunt*. Amb aquest nom, volem expressar el nostre desig d'anar sempre endavant, més amunt, treballant cada dia per aconseguir fer el cim en el nostre conviure quotidià. Volem transmetre els valors que ens han estat ensenyats mitjançant la Paraula de Déu, i manifestar que dintre nostre l'Esperit, com a alè de vida, ens empeny a realitzar el nostre desig: fer present el Regne de Déu al món.

Ja són sis anys de compartir, de treball, de lluita i d'esforç, però sempre amb il·lusió, alegria i coratge, intentant millorar sempre, amb noves perspectives i amb l'esperança d'estar més a prop de Déu i dels germans.

De mica en mica, el compromís s'ha fet més gran; creix cada dia en la fe, i també en nombre de persones, i això representa un augment de tasques, de responsabilitats, de nous compromisos i de maduresa.

Els més petits de la catequesi empenyen fort, amb dubtes i inquietuds, però sempre amb la seva joia i dinamisme que els caracteritza, fet que ens fa mirar endavant amb esperança. La seva fe els il·lumina en el seu camí i esperen amb anhel rebre el Cos de Crist i continuar el camí vers el compromís davant Déu i la comunitat: la Confirmació.

Agermanament en el treball

Però en aquest camí de treball, d'aprofundir en la fe, també tenim moments per compartir i escoltar, ajudar-nos i estimar. Compartim el treball, els problemes i les satisfaccions. Per això, és a l'esplai on intentem que els nens, a més de preparar activitats i passar-s'ho bé, siguin alguna cosa més que amics, que siguin companys i germans. Els més petits preparen activitats, tallers o practiquen algun esport; els més grans fan, per exemple, classes de guitarra. Entre tots, però, preparem les Eucaristies. Cada curs fa la seva pregària i les ofrenes; escollim els cants i els assagem per aconseguir fer una celebració més viva, i donar-li a cada cant el seu sentit. La feina és feta entre tots perquè tot el que fem és esplai.

Intentem que tota la comunitat sigui una gran família unida. Així doncs, les activitats s'estenen fins a arribar als més grans, els avis, als qui intentem comunicar el nostre coratge, valentia i esperit. Ens trobem amb ells en les diferents residències que hi ha a Manresa. Ens miren incrèduls pensant com un grup de joves els pot anar a veure, xerrar amb ells, escoltar-los, sense esperar res a canvi, senzillament per estar amb ells, compartir una estona. En definitiva, per donar-se'ls qui t'envolten. Animem amb

Pertany a la parròquia del Carme de Manresa

Testimoniatge de fe del grup de joves Excelsior

les nostres guitarres i cançons les seves Eucaristies i, tots plegats, compartim el mateix pa.

En aquest trajecte, també nosaltres, els joves, necessitem carregar energies i, un cop per setmana, ens trobem als locals parroquials per compartir experiències i vivències. Som joves de diferents edats i ideologies, però tenim una cosa en comú: estem units fortament per la fe. Tractem tot tipus de temes, els treballem i els intentem situar en el pensament de la nostra creença. Llegim l'Evangeli, l'estudiem i aprofundim en el seu significat. Aquest compartir ens ha portat a un clima de tal confiança que ens permet fer periòdicament revisions de vida.

Eucaristies familiars

Però tot això no ens seria vàlid sense l'aliment del Pare: les Eucaristies familiars. Aquestes són un esclat de joia, d'intenses vivències compartides per petits i grans. Eucaristies que volen crear una Església viva i oberta. Volem que la flama sigui cada dia més gran; les animem amb guitarres i cançons, intentant que tota la comunitat hi participi i s'hi trobi bé. Una comunitat lliure davant el món que es va coneixent i enfortint gràcies a les trobades entre joves i adults que realitzem. S'exposa un tema i el treballem plegats. Esdevé un intercanvi d'idees i punts de vista on l'ensenyament és recíproc, ja que no solament són els adults els qui parlen, tothom és escoltat. Juntament amb ells, no sols fem xerrades sinó que també ens trobem en els actes peniten-

cials que realitzem dues vegades l'any. Moments de reflexió personal, de pau, d'interioritzar cadascú dins seu i mirar-se, de veure'ns tal com som i saber on fallem, de comprometre'ns a ser millors i, en definitiva, de compartir el perdó amb els germans. Tots plegats formem Església viva.

I com que estem parlant de compartir, volem fer esment, també, d'allò que s'aprèn quan et trobes amb gent que no coneixes i hi tens un intercanvi. Gent que es troba al mateix lloc i sota un mateix lema, gent que vol treballar, una multitud que clama, una multitud viva que desprèn amor, pau, amistat i germanor, això passa a l'Aplec de l'Esperit.

Activitats i vivències

Un testimoni escrit del que anem fent any rera any és la revista de la catequesi i de la comunitat cristiana que anualment publiquem i que porta el nom d'Excelsior. Amb ella, donem a conèixer a la comunitat les activitats que portem a terme, les nostres vivències i experiències, i que ve a ser un recull de totes les tasques que hem realitzat durant el curs. Una revista que fem amb il·lusió, senzillesa i humilitat, on hi col·labora tota la comunitat.

Com que abans parlàvem de la maduresa, voldríem fer esment, i alhora donar les gràcies, als Cursets de Cristiandat, on cada any participen joves i adults de la parròquia i, gràcies a la seva vivència, a la manera de tractar els temes i al treball realitzat durant tres intensos dies, ens serveixen per madurar. Per madurar personalment i en la comunitat, i sobretot,

per madurar en la fe. Per fer créixer la flama que crema dins nostre. Flama que ha d'il·luminar el món amb els nostres actes que hem d'anar fent cada dia, i sabent que no importa el seu volum sinó que el realment important és la seva qualitat, la manera com fem el gest pel germà, sense esperar res a canvi, i sabent, alhora, que el volum creix quan sumem tots els actes de la comunitat.

Entre d'altres actes de solidaritat col·laborem amb Càritas, on donem classes als nens; hem donat un cop de mà en la campanya que, amb el nom de *Barri Endins*, enquestava els veïns del barri antic de la ciutat, per conèixer la situació dels qui hi viuen i saber quines són les seves necessitats. Ha estat una experiència molt positiva; hem observat que sovint no hi ha una mancança material; sinó que hi ha gent gran que viu sola i que té la necessitat de compartir aquesta solitud amb aquells que els volen escoltar i estar una estona prop d'ells.

Cada any, durant dotze dies, vivim tots plegats: les colònies de la parròquia del Carme som una gran família. Compartim totes les tasques, des de rentar plats a parlar la taula, escombrar i estendre la roba, així com preparar la pregària de cada vespre. I com que som una gran família, els pares i familiars ens vénen a veure un dia: *el dia dels parès*, i no per controlar els seus fills sinó per estar tota la comunitat plegada. Diada de germanor, d'amistat, de compartir.

El camí de la fe

Pel setembre, tornem a començar. El punt de partida del nou curs són les convivències. Els components del grup de joves marxem tres dies a treballar, a preparar el nou curs. És un tornar a començar. Hi ha moments per a tot: per parlar amb els amics, per practicar una mica d'esport o per prendre el sol. Però el treball és intens. Es necessiten moments de soledat, de tranquil·litat, de reflexió per poder aprofundir en el tema tractat, l'has de comprendre i poder donar la teva opinió al grup, on tots els punts de vista són escoltats i, entre tots, intentem arribar al fons de les qüestions plantejades. Aquest any hem treballat el tema de la família i la parella sota la visió cristiana, i els nous punts de vista que surten, serveixen com a pauta de conducta per continuar el camí.

Com a comiat us volem dir que s'ha de continuar treballant plegats, dia rera dia, sabedors que amb la suma de petites obres s'obté un resultat sorprenent, que no hem de defallir, sinó que ens hem d'esforçar cada dia per no caure en la mandrà ni en la por; que hem de continuar endavant en el camí, encara que sabem que aquest no és fàcil, però sí gratificant. Haurem de sofrir, però hem de lluitar per anar sempre *més amunt*.

No podem afluixar el ritme, Jesús ens necessita.

Donem-li cada dia un Sí amb majúscula

Grup de Joves Excelsior
parròquia del Carme de Manresa

Vida pastoral en comunitats del món rural

El passat dia 7 de gener ens vàrem reunir en el Seminari de Vic per debatre el tema sobre *Responsabilitats de laics en parròquies rurals sense prevere resident*. Mn. Josep Bastardes, Vicari de Pastoral, va fer la introducció d'aquesta trobada diocesana —amb una nombrosa assistència que va superar les expectatives— i va ressaltar el treball fet per dues persones seglars que més tard exposarien les seves experiències.

La presentació del tema de la trobada la va fer el Sr. Bisbe de Vic, Mons. Josep M. Guix. Va destacar la importància dels laics en el Sacerdoci comú, i del servei de l'Apostolat de l'Església tant en l'aspecte d'Evangelització i Santificació dels homes com en el d'infondre Esperit Evangèlic en l'ordre temporal. Va afegir: tota vegada que l'Església és ministerial, amb diversitat de fun-

cions, els laics poden ser cridats a exercir algun ministeri ja que del fet de ser batejats se'n deriva un deure i un dret de participació.

La Rosa Ma. Sánchez al servei de l'arxiprestat d'Urgell-Garrigues va enumerar els serveis realitzats en els 12 anys de dedicació. Va començar fent de catequista i després va ampliar serveis com donar la comunió a malalts, o fer la Celebració diària i dominical, fins arribar a la dedicació exclusiva amb residència a Belianes —600 habitants—. Aquí, a més de cobrir les necessitats de la pròpia parròquia, a nivell arxiprestal, forma catequistes i dona servei a d'altres parròquies.

Com que no tenen prevere resident des del 1986, l'equip de Les Lloses-Matamala (El Ripollès), amb 180 habitants, ha donat continuïtat a la vida parroquial. En Josep Sala cap-

de l'equip explicà alguna de les seves tasques: fan catequesi, visiten i donen la comunió a malalts, conserven els edificis, i també fan la Celebració de la Paraula amb homilia,

distribució de comunió i acció de gràcies. Renen una bona acceptació i una gran col·laboració per part de les persones del poble.

En el col·loqui es va mostrar interès per conèixer detalls de les experiències anteriors, alhora que una certa preocupació perquè futures implantacions puguin ser ben acceptades en tots els casos. Una adequada preparació psicològica, paulatina, així com el donar a conèixer les comunitats que es vagin creant sembla ser el camí a seguir.

Manca de preveres

La segona part de la trobada la va encetar Mn. Pere Fradera fent un repàs a la situació actual en la qual la falta de preveres no és el que ha de donar lloc a aquesta estratègia pastoral, sinó que es tracta de fer créixer el sentit de corresponsabilitat de seglars i preveres.

Seguidament, Mn. Joan Torra va exposar els camps d'actuació pastoral: el de responsabilitats generals —catequesi, assistencial, moviments apos-

tòlics—, el de Celebració de la fe i el d'administració econòmica. Va destacar la necessària designació d'un responsable definint la seva relació amb els consells, i l'especificació del reconeixement oficial. L'arxiprestat és el marc pastoral on s'han d'enquadrar les accions i és el Bisbat qui ho ha de promocionar.

En el debat final es va remarcar la conveniència de definir la identitat i espiritualitat que ha de tenir el responsable i quina ha de ser la relació amb els preveres; així com la importància de l'evangelització —dins dels camps d'actuació— que l'ha de dur a terme la comunitat cristiana. També es va insistir sobre la necessitat de fer créixer el sentit de comunitat i corresponsabilitat.

Es va cloure la sessió amb el compromís de començar a treballar i, a final de curs, fer una altra trobada per posar en comú els resultats i les aportacions del Concili.

Angela Estany i Franch

Economista. Membre del Secretariat de Catequesi de Manresa

L'Hospital de Sant Andreu

L'Hospital de Sant Andreu està al servei de la ciutat des de l'any 1301, segons consta documentalment. No sabem quant de temps abans d'aquesta data ja acollia malalts i pobres de la ciutat.

En la història recent, cal destacar l'esforç fet durant la dècada dels anys 70 per tal d'incorporar els mitjans tècnics més qualificats. En aquesta línia de millora es construeix al pati de l'Hospital el Bloc Quirúrgic. Era el que necessitava la ciutat en aquells moments.

Durant els anys 80, es va endegar un procés de reordenació hospitalària a Catalunya que també arribà a la ciutat de Manresa. Seguint en la seva filosofia de servei, l'Hospital de Sant Andreu cedeix el camp de la seva activitat, fent així possible el naixement de l'Hospital General de Manresa.

Des d'aquest moment comença una nova etapa per a l'Hospital de Sant Andreu. No van faltar les dificultats, sobretot econòmiques, per implantar un nou model assistencial. Des de

l'any 1990, s'inicia l'activitat com a Centre Socio-Sanitari. És va començar amb setze llits de llarga estada. Avui, quatre anys més tard, gràcies a l'esforç de moltes persones i institucions, l'Hospital té 80 llits de llarga estada. 10 de convallescència, i 20 places d'hospital de dia concertades amb el programa *Vida als Anys* de la Generalitat de Catalunya, i 30 llits de residència assistida concertats amb l'ICASS. L'any 1995 s'ha d'ampliar el nombre de llits de convallescència concertats.

En total i des de l'any 1991 l'esforç inversor fet per l'Hospital passa dels 80 milions de pessetes, en la millora del pabelló anomenat *La Moreneta*, l'equipament de l'hospital de dia, les noves instal·lacions de la cuina i calefacció, etc. fins la inauguració, el passat 30 de novembre, del jardí, en el pati d'entrada a l'hospital, arranjat gràcies a la generositat d'una manresana.

Antoni M. Serrallonga, s.j.

Manresa ignasiana

Va ser tan profunda l'empremta deixada per sant Ignasi de Loiola, els onze mesos d'estada a Manresa (1522-1523), que diversos llocs ens recorden encara la seva presència i són respectats com a relíquies del pelegrí Ignasi. El P. Joan Segarra ens en fa un recull en el seu llibre *Manresa i Sant Ignasi*.

La tradició manresana testimonia que hi ha tres llocs a la ciutat on el pelegrí Ignasi va tenir visions i consols.

Ermita i creu de la Mare de Déu de la Guia

És freqüent trobar a l'entrada dels nostres pobles una capelleta amb una imatge de la Verge Maria i una creu sobre un pedestal. Quan emprenien un viatge, els manresans pregaven a la Verge de la Guia que els deslliurés de tot perill.

Algun autor pensa que l'ermita ja existia l'any 1488. Altres diuen que és del 1503. L'actual construcció no està en el lloc original, sinó una mica més amunt en un petit turonet a la dreta del Cardener, on es va reconstruir l'edificació quan es va enderrocar per donar pas a la via del ferrocarril.

Podria ser que sant Ignasi de Loiola, quan va arribar a Manresa des de Montserrat, s'hi aturés a pregar, per tal que les persones que l'havien acompanyat des del monestir s'avancesin i així podria passar més desapercebut.

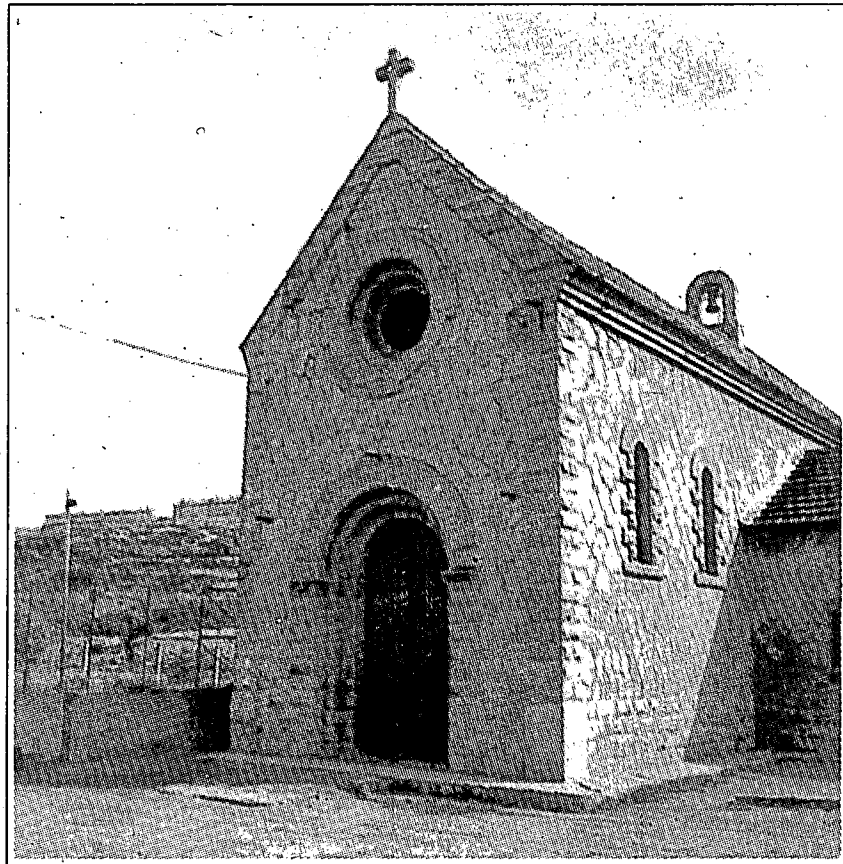
Algun autor imagina que allí la Verge Maria ja va orientar el pelegrí cap on era la Cova —a l'altra vora del Cardener, en la

muntanya del davant— en la qual havia de pregar tan intensament.

L'any 1501 un document parla de la Creu de la Guia a la vora del Pont Vell. Ha estat restaurada per la pietat popular cada vegada que l'han destruït les guerres o revolucions, en els anys 1838, 1911, 1930 i 1936. L'esperit del pelegrí Ignasi, sens dubte, batejava com ens diuen els goigs: «Puix mireu de nit i dia/ la claror del vostre estel,/ Verge i Mare de la Guia,/ conduïu-nos cap el cel».

La Creu del Tort. El Medalló

Segons alguns testimonis dels processos de canonització, davant d'aquesta Creu, sant Ignasi va tenir una de les visions de la Trinitat. Es conserva al vestibul de la Casa d'Exercicis de la Cova de Sant Ignasi. Molt deteriorada pel temps, ja que la Creu és de les darreries del segle XIV. Llavors quedava a la vora del camí de Barcelona, pel pont de Vilomara. Havia caigut més d'una vegada per les inclemències del temps, i sempre s'havia restaurat per devoció popular. La darrera caiguda va ser al matí del 10 d'octubre de 1987, per un

L'ermita de la Mare de Déu de la Guia

fortíssim remolí de vent. Els devots del barri, organitzadors de les festes de la Divina Pastoral, van tornar-hi a col·locar una còpia el 30 d'abril de 1988.

El medalló de la Creu del Tort és va respectar al peu de la Creu caiguda per primera vegada fins que l'any 1614 es va dipositar a la Cova, prop de l'altar. L'any 1868 s'hi va afegir una inscripció que recorda una tradició que consta en els processos de canonització: El 30 de juliol de 1627, el medalló va suar sang, primer vermella i fresca, com uns caps d'agulla, després més negra i seca, segons testimoni dels devots.

El santuari de Viladordis

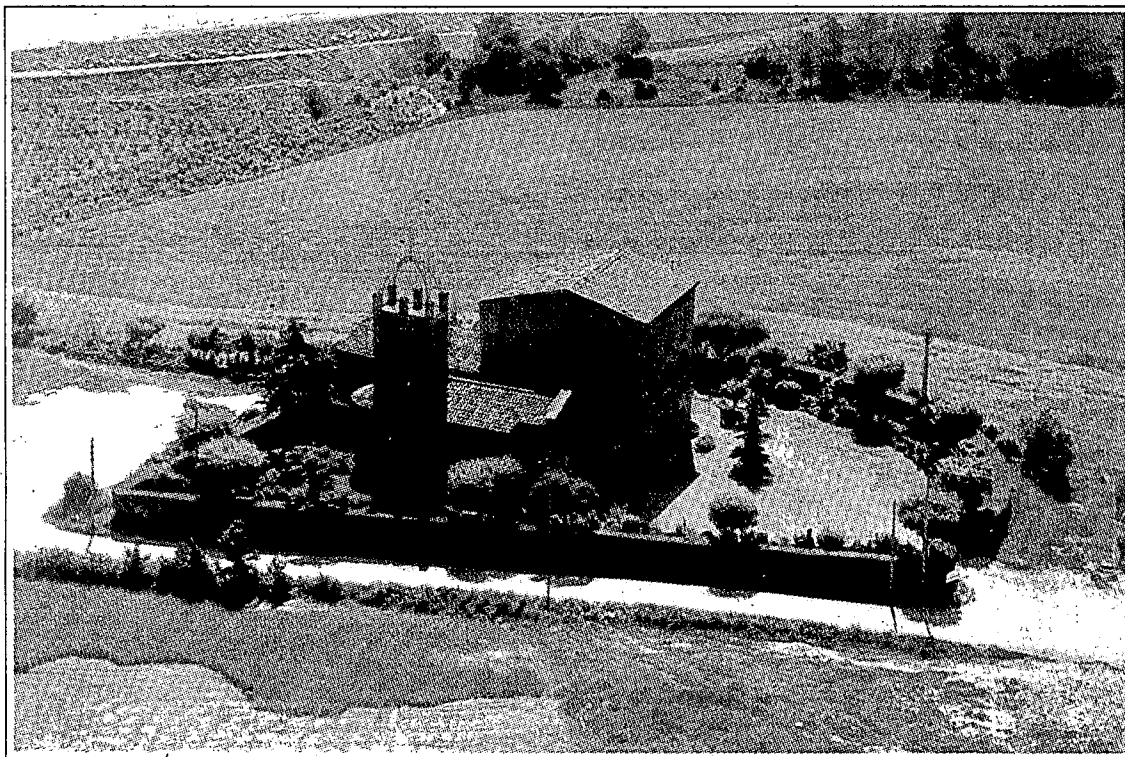
Un document de l'any 1021 diu que ja

existia entre els anys 914 i 937. El lloc és probablement d'origen romà. Viladordis significa «Vila de conreus d'ordi». La tradició manresana assegura que sant Ignasi hi anava sovint i que pregava, fins i tot, nit senceres agenollat davant la imatge de la Mare de Déu.

En certa ocasió, expliquen els testimonis, el van trobar a Viladordis tan defallit, ajegut a terra gairebé sense sentits, que van dubtar si arribaria a la ciutat i van anar a buscar una cavalcadura. Sembla que el van portar a casa la família Amigant, la qual el va tenir uns dies al·lit per reanimar-lo amb adequada alimentació, i després se'n va tornar cap a l'Hospital de Santa Llúcia per servir els pobres.

El 19 de febrer de 1632, es va posar a l'església un text on es llegia: «Sant Ignasi de Loiola, fundador de la Companyia de Jesús, l'any 1522; al temps de la seva conversió, visitava aquesta església de Nostra Senyora de Viladordis, on hi va rebre molts favors del cel. Fent-ne memòria, la parròquia devota i agraïda li dedica un record».

Antoni M. Serrallonga
Sivilla, s.j.

El santuari de Viladordis

MANRESA

ESPECIAL

Intentaré donar als lectors del setmanari *Catalunya Cristiana* unes breus pinzellades del que ha resultat, és o serà actualitat pastoral a l'arxiprestat de Manresa. El mes de novembre el Sr. bisbe, Josep M. Guix Farreres, va acabar la segona visita pastoral, que ha estat marcada pel diàleg amb els consells pastorals de les parròquies i de l'arxiprestat.

Ha presidit celebracions ben variades, a les 13 comunitats parroquials i a les comunitats de religiosos-es. També ha impartit conferències i ha mantingut trobades amb infants, joves, agents pastorals, etc.

Ha escoltat una mica de tot i es pot ben dir que s'ha fet ben proper a les persones i a la realitat, a la ciutat dels turons, pujades i baixades que va rebre el seu dia Ignasi de Loiola com a pelegrí convers. Per cert, avui dia, a la Cova, el Sr. Bisbe hi passa cada mes, 3 dies de la segona setmana per mantenir contacte amb els preveres i altres persones o realitats pastorals. Vull fer esment del to encoratjador que ha donat arreu, fent-se molt planer en cada situació. Durant aquest any també va ser present als arxiprestats veïns del Bages Nord i Sud, especialment els diumenges.

Creació del centre pastoral La Llum

Es va organitzar aquest centre, que pretén a partir d'una sala de reunions dins del Casal de l'Església, fer les funcions de: punt de trobada, de lloc d'informació de l'Església, especialment de Catalunya; de centre de recursos i eines educatives, pastorals. També com a lloc d'acolliment, de formació, d'estudi, de pregària...

Ara, tenen un horari de dilluns a divendres (matins de 10 a 1 i tardes de 5 a 8). Com us podeu imaginar tot això intenta funcionar amb pocs materials per manca de recursos.

Gràcies al voluntariat tot anirà creixent malgrat la dificultat d'haver de pujar a un primer pis. S'anirà creant un equip dinamitzador.

El Casal de l'església

Aquest Casal continua acollint l'Escola de Teologia gràcies al Centre de Pensament Cristià. El despatx interparroquial funciona des de fa molts anys amb molt d'encert i eficàcia. També hi ha persones voluntàries que hi col·laboren.

Darrerament ha aparegut la secretaria de l'Arxiprestat per fer funcionar via telèfon o carta, una mica millor la pastoral pel que fa a comunicats.

S'ha creat l'arxiu que ja aplega tota la vida amb els corresponents èxits i fracassos d'alguns arxiprestats sota la direcció de la vicaria de Pastoral o presència dels arxiprestos elegits democràticament.

Consell Pastoral de l'arxiprestat

Després del document publicat després de 2 anys de reflexió: *Potenciar la vida comunitària* i que va coincidir amb els 25 anys d'aquest Consell, s'està portant a terme una radiografia

sobre *La família, avui* i com hi portem la força de l'Evangelí. S'ha distribuït algunes propostes de treball específiques segons el tipus de grup: a) moviments amb el típic: veure; jutjar i actuar; b) Serveis amb enquesta; c) religiosos-es (mixte); d) parròquies (propostes que seran enviades als consells parroquials, etc...) i capítol a part a tots els qui tracten d'aprop les famílies més marginades i desestructurades o pobres. Es vol intentar crear un projecte pastoral fami-

campanya del 0'7 en pro del Tercer Món. També a Manresa durant molt de temps, al cor de la ciutat, s'ha pogut veure un bon grup de tendes, ocupant una plaça. També es va assolir una certa sensibilització. Cal fer esment de la campanya de solidaritat a favor dels refugiats rwandesos, que juntament amb el grup de joves Glykyos i la Coordinadora de Solidaritat de Manresa, van fer possible algunes accions com un concert per a recaptar ajudes amb aquest títol: *Rwanda enmig de la desesperança de l'Àfrica*.

Càritas interparroquial

Continua la seva tasca basada en programes de promoció personal i familiar. Els immigrants, especialment, en reben bona part de la dedicació. Ara com acció dels darrers temps, en la qual hi ha participat molt voluntariat, especialment joves, ha estat una enquesta que s'ha fet a gairebé 2.000 famílies del casc antic de la ciutat, visitant-les personalment. Els objectius: Constatar les condicions dels habitatges i la problemàtica humana que hi ha actualment. En aquest indret, que afecta especialment a tres parròquies urbanes, hi ha moltes bosses de pobresa i situacions de misèria. També es pensa urgir l'Ajuntament en el pla de rehabilitació i algunes millores de moviments i parròquies.

Moviments i parròquies

Els moviments que sempre han estat l'eix de l'Església manresana continuen el seu ritme amb més o menys dificultats (agrupaments escoltes, Mijacs, la JOC, HOAC, l'ACO, Vida Creixent, Moviment de cursets, Muec, Hora-3, etc.).

Les parròquies estan en ple creixement, especialment les de la perifèria, altres canviant de gent, o amb els de sempre... El que és ben cert és que amb problemes comuns propis dels temps que corren. La parròquia Sant Pere Apòstol ja va estrenar el seu temple, somiat durant gairebé 20 anys. Ara, van superant el tràngol del retorn del préstec durant 10 anys. Una altra parròquia en expansió, dins el polígon industrial, és la de Santa Maria de Montserrat amb el problema que gairebé totes les famílies resten hipotecades durant molts anys per la qüestió del pagament d'habitatges. I ara es començarà a construir el seu temple que acollirà, a més dels feligresos a la imatge que va presidir a Roma, l'any 1988, alguns milers de catalans per celebrar el primer mil·lenari de Catalunya. I un altre també amb expansió és Sant Joan de Vilatorrada, que ja porta uns anys amb el temple tancat per por d'esfondrament.

El Concili

Molts grups van preparar-lo. Ara s'espera com a mínim que l'estil conciliar torni a ser ben present a l'Església de Catalunya per anar responnent als reptes d'una societat marcada per la indiferència i profunds canvis. Que l'Esperit Sant ens guiï per camins encertats!

Mn. Melitó Tubau
Arxiprest

De la visita pastoral al Concili

liar si els vents xiulen favorables. La transformació i la problemàtica de la família actual degut a moltes causes és ben palesa i mereix donar-hi una resposta coherent i més o menys encertada.

L'acolliment de parelles

Aquest servei que ja porta uns 15 anys a l'arxiprestat acull anualment prop d'un centenar de parelles que lliurement accepten ser rebudes en temps de festa, per a matrimonis degudament preparats.

Mn. Melitó Tubau

Casar-se per l'Església continua estant de moda, diuen alguns.

Una de les coses que ja s'assolint és que gairebé tots els joves que es volen casar per l'Església vénen amb molt de temps per endavant. Els matrimonis acollidors, un cop les parelles ja han passat pel despatx interparroquial del Casal de l'Església on se'ls lliuren dos petits dossiers

(per a la preparació pastoral i litúrgica del Sagrament) amb el corresponent expedient que porten a la parròquia, reben ja els promesos amb el treball un xic madurat a causa dels temes reflexionats prèviament.

Després, trobada oberta amb les parelles acollides al mateix Casal per retornar a la parròquia i signar el compromís matrimonial.

Finalment, cada parella s'adreça al prevere o diaca que presidirà la celebració del sagrament, per preparar l'ordre, lectures, pregàries, modalitat de celebració, sentit, etc.

Justícia i pau

Els seus esforços han estat adreçats a la

AMPANS en el cor del Bages

AMPANS és l'Associació Manresana de Pares de Nens Subdotats. Una institució dedicada de ple al món de les persones amb discapacitat psíquica.

Va néixer l'any 1966 amb una petita escola a Manresa, impulsada per uns pares que, plens d'amor, van veure la necessitat d'una educació especial per als seus fills, ja que d'escola d'aquestes característiques no n'hi havia cap en l'àmbit de la comarca. Amb poc temps s'obrien altres aules i es començaven tallers en un altre indret de la ciutat. Una important donació feta pels propietaris de la Masia de Santa Maria de Comabella, va permetre la ubicació de totes les tasques que es portaven a terme en aquest in-

dret situat entre Santpedor i Manresa.

Amb els anys la institució s'ha ampliat i ha permès d'obrir nous horitzons i solucions a l'ampli ventall de situacions que es presenten dia a dia. L'objectiu primordial d'AMPANS ha estat i és l'atenció integral dels disminuïts psíquics de Manresa i comarca, sigui quina sigui la seva edat i el seu grau o tipus de deficiència, amb unes finalitats d'educació, inserció social i assistència.

AMPANS està en el cor del Bages, i no sols per la seva ubicació sinó perquè cada bagenc, cada manresà, hem après a estimar i portar en el cor a totes les persones que dins de la institució conviuen, sigui a l'escola, als tallers, als pisos o a

la residència. La societat de la nostra contrada ens els hem fet més propers, ens hem conscienciat, hem valorat i hem col·laborat, dins cada possibilitat, perquè tota la tasca que es duu a terme sigui reeixida. En una paraula, hem après a veure i estimar els éssers amb diferències com a persones.

AMPANS: una opció per a les persones

A AMPANS creiem que una diferència física o psíquica, per important que sigui, mai no pot ofegar la persona que la pateix, perquè allò que realment té valor és la persona. La diferència sempre ens enriqueix tant a nivell personal com a la col·lectivitat.

Sovint allò que no coneixem ens provoca rebuig i en *passem*; és aquí on AMPANS s'ha proposat la integració de les persones disminuïdes a la societat manresana i bagenca. Però aquesta integració no pot resultar paternalista ni superficial sinó amb ple reconeixement, per part de la societat, del valor i de la riquesa que poden aportar —i aporten— els discapacitats psíquics.

És important, a nivell humà, per a una societat tenir en el seu si persones amb deficiències perquè són elements que la configuren i l'orienten. Un exemple: en aquest nostre món occidental on parlem tant de competitivitat un disminuït sap que en una cursa no podrà fer una gran marca. Ni tan sols una marca significativa, ni tan sols una marca dolenta, però en la seva escala de valors els metres o els quilòmetres per hora no signifiquen res per a ell, el què té valor és participar i un cop situat a la palestra donar tot el que pot donar.

Suport a les persones deficientes

Des d'AMPANS admirem i donem suport al gran valor i maduresa que tenen els pares en acceptar que el seu fill és deficient i que necessita un esforç i una dedicació especial. Creiem que aquesta maduresa és poc comuna en les societats occidentals.

Igualment, potenciem la dedicació dels professionals que els atenen, creiem que, a més de la seva valua professional, cal disposar d'un carisme excepcional i d'una estima a la persona humana que no es dona freqüentment i que suposa una maduresa humana molt encomiable.

Creiem que la persona humana s'atança a la seva maduresa per un entramat complex de relacions, primerament a la pròpia llar amb els seus, després en la societat concreta d'allà on viu; en aquestes relacions hi trobem amor i comprensió, s'hi expressa i s'hi desenvolupa. Creiem que es injust que per una discapacitat es negui alguna possibilitat d'arribar a la maduresa humana.

AMPANS promou a tots aquests àmbits que li són de la seva competència. Crea un ambient de família oberta a la ciutat i té cura, especialment, que les persones amb discapacitats puguin dur a terme una vida com qualsevol persona, és a dir una vida normal, més encara: una vida integrada a la societat.

També fem des de l'entitat una tasca de conscienciació de la societat que tenim a l'entorn. Fem que els qui hi assisteixen participin en tot allò que és significatiu de la societat: assistint a totes les festes que se celebren i participant-hi, residint alguns d'ells en pisos a la ciutat, practicant esports, assistint a espectacles, cinemes, fires, etc. perquè la societat els conegui i pugui gaudir de tot allò que ells poden aportar. I com a entitat es té cura dels socis i es fan campanyes per aconseguir aquesta integració plena de les persones amb discapacitat.

La catequesi especial: un servei a nivell d'arxiprestat

La catequesi especial, si bé va néixer al redós dels pares d'AMPANS, ho féu des d'una perspectiva arxiprestal deslligada de la institució. Era —i és— un servei obert a totes les famílies que comprenen que el seu noi/noia, també pot assolir —i de fet ho assolix— una vivència cristiana.

Les catequistes que hem estat fent aquesta tasca hem entrat en un món on la paraula *amor* i la paraula *compartir* tenen tota la vigència plena; són signes evidents de Crist ara i aquí.

Els nostres nois i noies ens han ensenyat tantes vegades a pregar! Sí, amb el gest, amb la simplicitat de paraules, amb la gratuïtat que els neix del cor.

Junts hem fet camí i hem fet el Club dels Amics de Jesús. És així com ens sentim: Església seguidora de Jesús. El Jesús nascut a Betlem, que és fill del Pare del Cel i que ens va ensenyar a viure estimant aquí a la terra. Jesús és el nostre amic i ens ensenya a ser amics; amic ho és aquell que ajuda, que comparteix, que acompanya, que escolta, que perdona, que vol el nostre bé i que siguem feliços. Aquesta és la pau que trobem, la pau interior palesa en la pobresa rica de la senzillesa, la pau que neix de la transparència d'uns ulls que parlen, la pau que no fa diferències i sap que tots necessitem de tots a la vida.

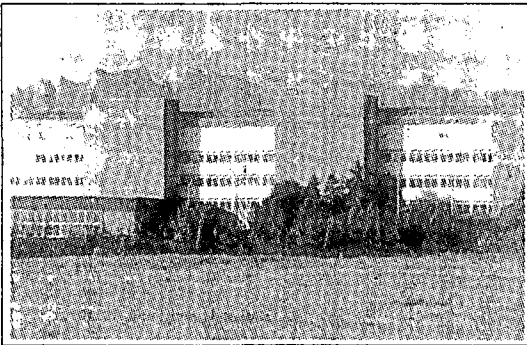
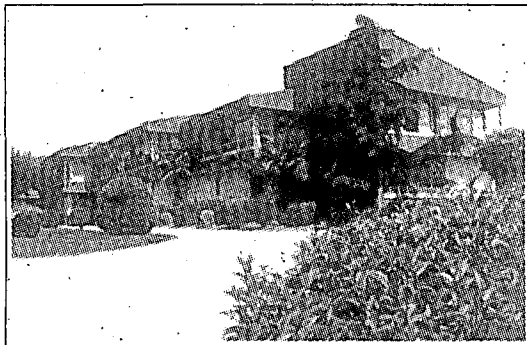
Aquest és el nostre camí; fent camí d'eucaristia i també de confirmació. Ells ens mostren el veritable regne de Déu en nosaltres.

Joan Riu i Soldevila
(Membre de la Junta d'AMPANS)
M. Dolors Amblàs i Riu
(De l'equip de Catequistes)

SAGRAT COR - LA SALLE

Col·legi Sagrat Cor - Santa Joaquina, 2-4, tel. 873 99 47 - Manresa
Col·legi La Salle - La Pau, s/n. Apartat 18, tel. 874 03 51 - Manresa

***PARES:** junts aconseguirem que els nostres fills,
INFANTS d'avui, esdevinguin PERSONES de demà.*

Fruit de l'acord entre els dos centres, oferim a la nostra població escolar dels 3 als 18 anys els nivells educatius següents:

- Educació infantil, subvencionada
- Educació primària, concertada
- Educació secundària obligatòria, concertada
- Batxillerat
- i també
- EGB i BUP

Els nostres centres orienten, impulsen i promouen una formació integral d'acord amb una concepció cristiana de l'home, de la vida i del món.

ESPECIAL MANRESA

Patrocinada per la Caixa de Manresa

Una monografia sobre la cova de Sant Ignasi

Ja ha sortit a la llum el segon volum de la col·lecció *Patrimoni artístic de la Catalunya central* sobre els monuments i obres artístiques més rellevants de les comarques centrals catalanes, sota el patrocini de la Fundació Caixa de Manresa i editada per Angle Editorial. *Retaules gòtics de la Seu de Manresa* va ser el primer volum de l'esmentada antologia i recentment n'ha sortit el segon, que porta per títol *La Cova de Sant Ignasi*. El llibre ens presenta, tal com assenyala el pròleg, «la història de la configuració monumental i artística que aquest peculiar indret de culte i devoció ha obtingut al llarg de quasi quatre segles, des de 1603 fins avui».

La Cova de Sant Ignasi ha estat escrit per Bonaventura Bassegoda, professor d'Història de l'Art Modern a la Universitat Autònoma de Barcelona des de l'any 1978, amb fotografies de Lluís Casals. El volum consta d'una presentació, quatre capítols, una nota biogràfica i —com a novetat— una traducció al castellà i a l'anglès dels textos.

Al primer capítol del llibre, *Sant Ignasi de Loiola i Manresa*, l'autor ens parla de l'estada de gairebé un any —des del 25 de març del 1552 fins a mitjans febrer del 1553— d'Ignasi de Loiola a la ciutat de Manresa. Bassegoda duu a terme una interessant investigació històrica pel que fa a la versemblança que els *Exercicis espirituals* fossin escrits o no a la Santa Cova. Diu el següent: «...una cova o una gruta és un objecte que posseeix una certa càrrega simbòlica, que es vincula en un primer nivell a la idea de vida penitent i solitària, alhora que expressa, en el marc del pensament simbòlic i analògic, la noció de potència germinal i tel·lúrica. És el lloc ideal per proposar la naixença d'una nova llum espiritual, en aquest cas encarnada en els *Exercicis*, que es genera dins l'obscuritat d'una cova solitària i humil...». Més endavant afegeix el següent: «La imatge de sant Ignasi penitent dins la Cova que escriu el llibre dels *Exercicis* amb una certa ajuda sobrenatural, és potser una imatge poc segura com a fet històric, però resulta, en canvi,

molt clara i didàctica, ja que podria ser el millor resum de la missió, del destí d'Ignasi a Manresa, de l'enorme fecunditat espiritual d'aquest període de la seva vida».

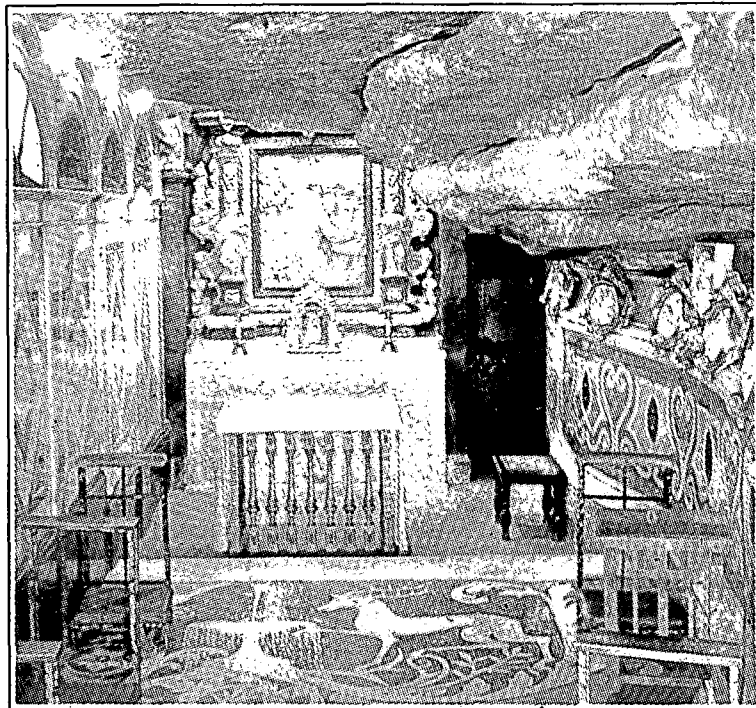
A *L'ornamentació interior i exterior de la Cova (1619-1767)*, el segon capítol, l'autor ens proposa un itinerari pels nombrosos i importants arranjaments de la Cova que, durant la primera dècada del segle XVII, era tan sols un lloc de devoció que, per les seves dimensions, no podia acollir cap forma de culte. Bassegoda assevera que l'acumulació de recursos econòmics va permetre als pares jesuïtes «el plantejament d'un projecte ambiciós amb tres fonts: l'ampliació i decoració interior de la Cova; la millora i allargament del parament exterior amb una façana-retaula amb nombrosa decoració escultòrica; i, finalment, la construcció d'un nou edifici per a residència i casa d'exercicis a partir de la primitiva capella de sant Ignasi Màrtir de 1603». Del retaule d'alabastre de Joan Grau, una autèntica obra mestra, escriu: «...la felicitat del seu disseny amb el cupulí elíptic de curioses suggerències espacials, de la riquesa i varietat del repertori ornamental que s'hi utilitza, i de la importància objectiva de la peça dins de l'evolució estilística del seu autor...».

Poques pàgines dedica l'autor al tercer capítol, *De l'expulsió dels jesuïtes al trasllat del col·legi a Sarrià (1767-1892)*. «Aquest segle llarg —comenta Bonaventura Bassegoda— de la història de la Santa Cova és sens dubte el període més dramàtic i més obscur, aquell en què les iniciatives constructives o decoratives són pràcticament inexistent».

La configuració definitiva del monument: els darrers anys és el darrer dels capítols. Se'n parla de l'ampliació de la residència de la Cova. D'aquest edifici, es glossa el següent: «...presenta un sever estil classicista, molt ben compost, ple d'equilibri i d'elegància, en línia amb la millor tradició de l'arquitectura de l'École des Beaux-Arts francesa». La gran aportació del segle XX al monument objecte d'estu-

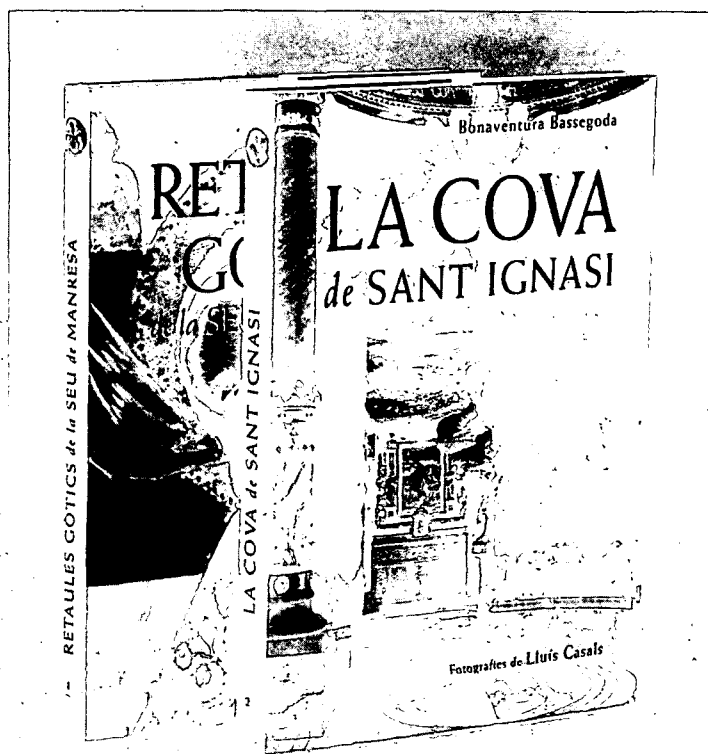
di i anàlisi per part del Dr. Bassegoda és l'embelliment de l'avantcova. «La sumptuositat del resultat final va ser, al seu temps, espectacular i encara avui constitueix un dels elements claus a l'hora de determinar l'emoció dels visitants de la Cova i de fixar-ne el record», escriu l'autor.

Miquel Àngel Codina

Interior de la cova de Sant Ignasi

La col·lecció definitiva sobre el patrimoni de la Catalunya central

Volum 1
RETAULES GÒTICS
DE LA SEU DE MANRESA
PVP: 6.000 Ptes.

Volum 2
LA COVA
DE SANT IGNASI
PVP: 6.500 Ptes.

«Patrimoni Artístic de la Catalunya Central» és una col·lecció de monografies sobre els monuments i les obres artístiques més rellevants de les comarques centrals de Catalunya.

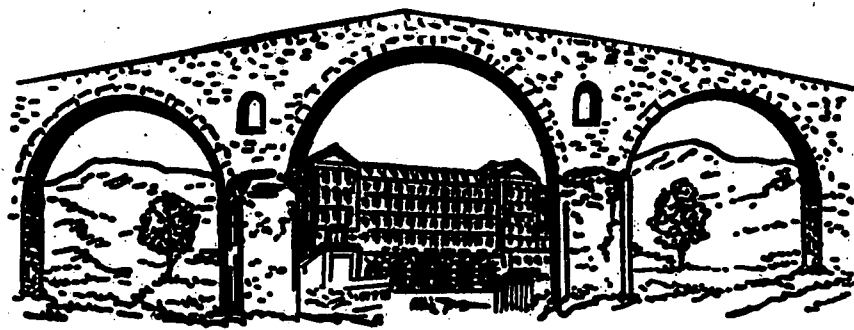
Els dos primers volums, *Retaules gòtics de la Seu de Manresa* i *La Cova de Sant Ignasi*, escrits per dues personalitats de la Història de l'Art —JOAQUÍN YARZA i BONAVENTURA BASSEGODA—, mostren dues fites de la tradició artística catalana —la pintura gòtica i l'arquitectura barroca—. Rigorosos i alhora amens, estan editats amb profusió d'imatges suggerents, impresos a tot color i amb enquadernació de luxe.

Fundació Caixa de Manresa

Per a més informació truqueu a Angle Editorial Tel. (93) 872 27 47

ESPECIAL MANRESA

PEDRES DE LA COVA, una especialitat de la casa
R.S.I. 20.4100 / CAT.

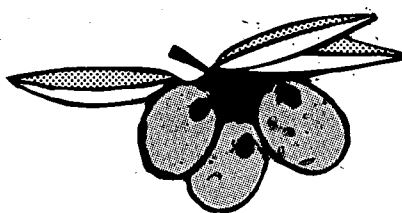
CALCULADORES

PONS, s.a.

Puigterrà de Dalt, 10 / Cra. de Vic, 52
Tl. 872 33 25 - **Manresa**

Aceites Moncel®

OLI D'OLIVA VERGE

Envasat per:
Hijos de A. López, S.L.
St. Domènec, 1 **Manresa**
R.G.S. 164025/CAT
Tel. 872 55 58

PEÑARROYA

Urgell, 27-29
Ctra. Cardona, 27

T. 872 55 16
T. 872 27 63

08240 MANRESA
08240 MANRESA

**AMB "LA LLUM" ARRIBA
LA MODA DE PRIMAVERA**

BONA FESTA MAJOR!

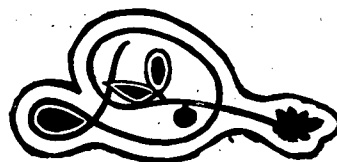

Born, 13
Àngel Guimerà, 21 / Casanova, 7
(Olimpia Centre Comercial)

T. 872 57 67
T. 872 65 76

08240 MANRESA
08240 MANRESA

COL·LEGI SANTA ROSA DE LIMA
(Dominiques)

"ACOMPANYEM ELS NOIS I
NOIES EN LA RECERCA
DE LA VERITABLE LLUM"

C/. Bruc, 45-47. Tel. 872 84 00

**INTRODUÏU A LA VOSTRA LLAR
LA PREMSA CATÒLICA.**

**FES-TE SUBSCRIPTOR
DE CATALUNYA CRISTIANA**

afinant

Llindar

André Frossard

Manuel Valls i Serra
 director

L'escriptor i periodista catòlic francès André Frossard moria a París el 2 de febrer passat a l'edat de 79 anys. Fill d'una gran figura del socialisme francès, Ludovic-Oscar Frossard, el qual esdevingué als 30 anys secretari general del partit comunista i després diverses vegades ministre. El jove André va ser educat en l'ateisme més ortodox, malgrat que la seva mare era luterana i una seva àvia jueva. Introduït pel seu pare en el *Paris-Soir* i en *L'Intransigeant*, André va començar molt aviat una brillant carrera periodística i literària que continuaria després en els diaris *L'Aurore* i *Figaro* i que el 1988 el portaria a ingressar a l'Acadèmia Francesa.

En el seu famós llibre *Dieu existe, je l'ai rencontré*, un autèntic best seller, el qual li valgué el 1969 el «Grand Prix» catòlic de literatura, André Frossard, ens explica com es va produir la seva conversió. En entrar, una església de barri Llatí, a París, per trobar-hi un amic, es va sentir sobtadament il·luminat per l'«evidència de Déu». Una conversió fulminant, com la de Claudel. A partir d'aquell instant esdevingué, com ell s'autodefiní, «un militant cristià». I com sol passar amb molts convertits, la seva militància va adoptar en moltes ocasions un to marcadament apològic.

Els escrits d'André Frossard sempre han combinat una crítica àcida, gairebé volteriana, envers el món i la mundanització de l'Església amb una defensa a ultrança de la

doctrina i el dogma. En el seu llibre, *Parti de Dieu*, advertia el 1992, a teòlegs, exegetes i bisbes: «no dubteu de dir al món que hi ha una veritat» i els encoratjava a no predicar un cristianisme «descolorit i pusil·lànime, ansiós d'obtenir carta de ciutadania dins una societat que el menysprea».

Els seus posicionaments a favor de la tradició de l'Església i de la figura del Papa actual li donaren fama de *conservador i dretà*. Els sectors progressistes òbviament sempre se'l van mirar de reüll. Immediatament després de l'elecció de Joan Pau II Frossard ja es va declarar entusiàsticament *papista*. Ell ha estat efectivament un dels intel·lectuals catòlics europeus que més ha defensat la figura d'aquest Papa, del qual en compartí sempre les idees, les formes de dur-les a terme i n'admirà el coratge i, sobretot, «la unitat interior que l'irradia». Des del mateix començament del seu pontificat, es pot dir que Joan Pau II va correspondre a aquesta seva defensa amb una sincera amistat, rebent-lo en moltes ocasions tant al Vaticà com a Castel Gandolfo. El 1984 o el 1985, no ho recordo

massa amb exactitud, el Papa li va confiar els comentaris del *Via crucis* del divendres sant. Dels seus diàlegs amb el Papa en féu, el 1983, el llibre *N'ayez pas peur*. I el 1993 publicà encara *Défense du Pape*.

«En saber, amb molta pena, la desaparició del senyor André Frossard —ha escrit Joan Pau II a la seva viuda i fills— m'associo amb afecte al seu dolor i al de tota la família. Recordo la vida i les obres d'aquest laic compromès generosament en el seguiment de Crist, que ha sabut ser testimoni prop dels seus contemporanis de l'existència de Déu, sobretot, amb els seus nombrosos escrits». El darrer escrit d'André Frossard ha estat per al diari *Figaro*. Es tracta d'un article dedicat a Europa, que resumeix molt bé el pensament d'André Frossard: «Europa té cada vegada més membres i cada vegada menys ànimes. Un temps tingué una que s'anomenava cristianisme i que l'ha protegit més d'una vegada del pitjor. Avui no té ja ni ànima ni pensament i ho ha apostat tot en l'interès material, l'interès immediat, el guany». Així de clar

i contundent era el seu llenguatge.

Vittorio Messori, en certa manera el seu homòleg italià, amb qui Frossard va establir els darrers anys una bona amistat, en assabentar-se de la seva mort, ha declarat: «Ens havíem trobat moltes vegades a París, intercanviant idees, discutint. Darrerament havia esdevingut fins massa radical, conservador. Però ho era en el personatge: sanguini, impetuós, fidel a l'Església, encara que massa crític amb el Concili Vaticà II. No he compartit els seus atacs a l'episcopat francès». Messori ha explicat també una cosa curiosa: una vegada convertit el 8 de juliol de 1935, Frossard no va fer mai pública la seva conversió fins 33 anys després, perquè va pensar que en aquell moment ningú no l'hauria cregut en ser el fill del primer secretari general del Partit comunista francès. «Es com si entre nosaltres el fill de Gramsci hagués esdevingut catòlic en el camí de Damasc... Frossard va fer un pacte amb si mateix, proment-se d'esdevenir més conegut. Així, ho va revelar tot trenta-tres anys després: una autèntica bomba».

André Frossard no en sabia de sutileses i fineses intel·lectuals. A voltes, més aviat simplificava. Però els seus raonaments estaven tan xops d'aquella primera experiència mística de conversió que feia un gran impacte, sobretot entre els joves. Una conversió que el va fulminar el 1935, exactament a un quart de sis de la tarda, com ell recordava sempre amb un esguard d'home profundament enamorat de Jesucrist i de l'Evangeli.

Els seus escrits sempre han combinat una crítica àcida envers el món i la mundanització de l'Església amb una defensa a ultrança de la doctrina i el dogma.

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Cristians en la història

A la Itàlia políticament convulsionaada —com altres pobles de l'Europa d'avui— resten vives les paraules del Papa a Loreto, fa un parell de mesos, sobre el compromís dels cristians amb la història. Formen part del seu magisteri, intensificat darre-rament en relació amb els catòlics italians i amb la projecció de la seva fe en la vida social, cultural i política del país. És interessant repassar els titulars amb què la premsa va encap-çalar la informació per a adonar-se de l'efecte que van cau-sar en l'ambient: «Catòlics, sigueu protagonistes» (*Avveni-re*); «Catòlics, més compromís en la política» (*La Voce*); «Ca-tòlics salveu Itàlia» (*La Stampa*); «El Papa: catòlics, guieu Itàlia» (*Corriere della Sera*); «Coratge, Itàlia... als catòlics, un rol de guiatge» (*La Repubblica*).

Remarquem, però, que, malgrat l'aire de consigna ope-rativa i imperativa d'aquests titulars, el que va tenir lloc a Loreto el 10 del passat mes de desembre va ser, en realitat, un acte de pregària convocat per Joan Pau II. Això sí, per una inten-ció molt concreta: «Gran pregària per Itàlia i amb Itàlia». «La pregària, va dir el Papa, sempre és gran quan respon a una acció particular de l'Esperit Sant, però és "gran", també, quan respon a necessitats i circumstàncies particulars». I va evo-car la seva experiència personal de grans pregàries, especi-alment la de Jasna Góra, el 1966, amb motiu del mil·lenari del Baptisme de Polònia. No és intranscendent, ni de lluny, aquesta vinculació de dos fets: el recurs a l'oració, «en la qual troba l'Església la seva força», i la seva inserció en les reali-tats humanes. Aquesta assumpció equilibrada de la transcen-dència i de l'encarnació de la fe és un dels carismes impor-tants, no sempre prou comprès, del Papa Wojtyła. A Loreto

«La pregària, va dir el Papa, sempre és gran quan respon a una acció particular de l'Esperit Sant, però és "gran", també, quan respon a necessitats i circumstàncies particulars»

va reivindicar aquesta línia d'imitació de Jesucrist, que és d'harmonia personalitzada entre paraula i acció, entre doc-trina i vida.

Pel que fa a l'acció concreta dels catòlics enmig de la so-cietat italiana actual, el cardenal Sodano resumia així, l'en-demà de Loreto, el pensament del Papa: «el patrimoni de la cultura cristiana continua essent un punt de referència, una àncora de salvació per al nostre país». I afegia: «És missió d'un cristianisme madur fer un discerniment seriós i cons-tractiu, no limitant-se a la denúncia, sinó treballant des de dins les potencialitats positives, presents a tot arreu, en un diàleg savi i fort, allunyat de les ambigüitats, però també de les pors i dels prejudicis tancats».

No cal dir que el tema és delicat, en el sentit de susceptible d'interpretacions esbiaixades. Fàcilment pot tornar a sortir l'espantall d'un restauracionisme enyoradís d'hegemonies cul-turals i polítiques... Però qui s'endinsa reflexivament i sense prejudicis en el discurs del Papa, s'adona que no es tracta d'això, sinó d'una invitació al futur que seria lamentable desestimar precipitadament.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Un consell curiós

El periodista Vittorio Messori, en el pròleg de *Travessant el llinar de l'esperança* conta com el gran escriptor Jacques Maritain —gran amic de Pau VI— recomanà, mig seriosament i mig en broma, a qui volgués continuar estimant i, més encara, defensant, el catolicisme, un tracte moderat, amb mesura, d'un cert «món catòlic».

Hi ha qui, sovint, t'exposa les decepcions que s'emporta de determinades persones d'església. Considero que no és estrany trobar defectes en la gent dedicada al Senyor. És una conseqüència de l'encarnació del Verb i de la llei de l'encarnació de les coses divines. A fi de comptes, l'Església és humana. Per damunt de tot, la guia l'Es-perit Sant, però ho fa a través dels homes. És clar que tots els cristians estem cridats a la santedat. Però la santedat és un camí, fet de dir moltes vegades el «Jo confesso a Déu totpoderós i a vosaltres germans que he pecat per culpa meva». És una cosa tan clara que l'aplec cristià sol iniciar-se amb la petició del perdó. Tot hem de progressar i corregir-nos perquè ens poden corsecar la migradesa, els afanys materials, els plaers, la maledicència, la peresa...

Tanmateix aquesta constatació no ens ha d'escandalitzar. Un amic meu, que entra massa a les sagristies, un dia lamentava determinades actituds. Li vaig citar allò del salm: «no s'ha de confiar en els caps, sinó en Déu». I li vaig dir, amb totes les lletres, que es dedicava a clericalitzar-se massa. Ignoro si em féu cas. Jo recomanaria un tracte deferent i amable entre els diversos estaments eclesials. Però també un respecte que tot ho mantingués en la discreció. De manera que els laics no es clericalitzessin i que els clergues no deixin besllumar els problemes interiors del seu estament. No es pot oblidar que la missió dels laics és prou definida en l'Església i que els pertoca essencialment la consagració de les realitats temporals.

Aquests pensaments m'acompanyen algunes vegades. I volen ser constructius per a uns i per a altres. Perquè tots hem de saber quina és la missió que ens ha donat el Crist en l'Església i per al món. Perquè tots hem d'avançar en el camp de la santedat. Ajudant-nos mútuament. I sabent disculpar les flaqueses del proïsme. I observant un respecte que obvia les intromissions de tota mena en la vida i els estaments.

Impromptu

Oriol Camps

¡La número u!

L'Arantxa ja ha aconseguit ser la número u en el rànking mundial femení de tennis. És des d'ara i fins que una altra tennista li arrabassi el títol, la número u del món. L'enhorabona! Que per molts anys sàpiga conservar-lo!

Quant d'esforç li ha costat! Quin tip de rodar per la pista, quanta gimnàstica, quant colpeig de pilota en totes direccions, rebent pilotes i tornant-les, quants partits perduts i quants partits guanyats... En conjunt una gran lliçó de lliurament total, de renúncia a tot el que pogués ser un desviament del camí que porta al gran final: ser la número u!

Un gran exemple per als esportistes. També per als qui no ho son ni mai hi han pensat, però que persegueixen un objectiu... Un exemple per aquells que vegeten per aquest món de Déu sense il·lusions, carregats d'avorri-ment, o d'indolència, sense cap fita per aconseguir...

En el fons tothom és cridat a ser el número u, a arribar a la fita proposada... només que moltes vegades no se sent la crida, o no es vol sentir, o per damunt de tot es té una immensa por dels obstacles que es trobaran pel camí.

Com diu a l'Evangeli, molts són els cridats i pocs els elegits... Tot depèn de com s'aculli la crida.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Represa industrial en la fabricació de sants

Aquest any s'editarà el nou martirologi de l'Església catòlica, en el qual s'inclouran al voltant de mil sants i beats nous. Segons informacions de la premsa italiana, els experts de la «Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments» treballen des de fa deu anys en l'actualització de l'última edició del martirologi publicat fa ja gairebé trenta anys.

El «boom» de sants que s'ha produït durant els quin-ze anys de pontificat de Joan Pau II és una fita en la història de l'Església. Sense comptabilitzar els dos darrers anys, el Papa ha dut a terme 783 noves canonitzacions i beatificacions que, comparades amb les 132 noves dels seus predecessors d'aquest segle, suposen una xifra ele-vadíssima.

El cardenal Ratzinger, manifestava en unes declara-cions, les seves reserves davant d'aquest fet insòlit. No han faltat d'altres que han criticat durament el que no s'exigeixin miracles comprovats minuciosament en

alguns processos de canonització. D'altres, però, de-fensen el gest de Joan Pau II, el qual més d'una vega-da ha manifestat que el testimoni evangèlic de certes persones fa reviu la fe del poble i alhora, és un expo-nent del cabdal de virtuts heròiques en el si de l'Esglé-sia, i fins i tot, en altres confessions cristianes, no ca-tòliques.

Cal dir també que molts valoraren més el testimoni-atge personal de tots aquells i aquelles que esperen l'honor dels altars que no pas els miracles espectaculars a ells atribuïts.

Des d'una perspectiva més superficial, també es diu que els fabricants d'imatgeria d'Olot, que havien so-fert una devallada de comandes en aquests darrers anys, ara han incrementat el seu negoci superant la crisi i constatant una represa en la seva indústria d'imatgeria de sants. ¿Serà un nou miracle dels canonitzats darre-rament per fer front l'atur? Qui sap!

**LLUÍS BADIA
I TORRAS**
**Pedagog i
escriptor**

Pels camins de Déu

El 27 de febrer de 1964, Guillem Roviroa, fundador i inspirador de la HOAC (Germandat Obrera d'Acció Catòlica) moria a Madrid, on havia anat uns dies procedent de Montserrat on llavors sojornava habitualment. Fa, doncs, 31 anys que no és entre nosaltres aquell del qual el Dr. Josep Pont i Gol, arquebisbe llavors de Tarragona, escrivia: «Heus ací un profeta. És a dir un home trasbalsat per la paraula roent de Déu. Com Jeremies, com Isaïes, com Amós, com el Baptista. ¿Val la comparació? Jo em prenc el risc personal de fer-la» (Pròleg del llibre *Roviroa*. Xavier Garcia. Editorial Pòrtic. 1977).

Aquell home de Déu (jove cristià, apartat de l'Església, convertit de nou a Déu i lliurat a l'apostolat d'una manera definitiva, fins a la mort, per portar el Crist als pobres), deixava d'existir després de llargs anys d'activitat apostòlica incansable i d'uns darrers temps de sofriments morals i materials. La seva biografia potser es prou coneguda per no repetir-la ara i aquí: el que em sembla que no son prou divulgats són els seus profunds exemples de fe, d'humilitat i de generositat: de santedat, si se'm permet usar la paraula.

Enamorat i buscador afanyós de la veritat, va allunyar-se de les pràctiques de l'Església quan, pel que veia dels cristians, no li semblava pas que aquesta fos la dipositària de la veritat que constantment buscava. I aquest desig de la veritat el va fer retornar a la seva fe d'infant quan, sentint ocasionalment un sermó del cardenal Verdier, a París, va començar a pensar que dels mals exemples d'alguns que es deien cristians no se'n podia deduir la falsedat de l'Evangeli sinó l'error dels qui el vivien malament.

Llavors, l'estudi aprofundit de sant Pau i de sant Agustí (els grans convertits) a l'empara dels monjos de l'Escorial, va provocar, segons deia, la seva «primera conversió». La segona va ve-

nir (paradoxes de la Providència!) a les catacumbes del Madrid perseguidor de la religió i assetjat bèl·licament. Ara, es convertiria a la classe obrera. Des de llavors fins a la mort, en els èxits i en els fracassos, aplaudit o mal interpretat, corrent per tot Espanya o en l'ostracisme de Montserrat amb un peu tallat a conseqüència de l'accident en un tramvia madrileny, Roviroa ja no va pensar en altra cosa que en viure per a tornar Crist als treballadors; per fer que els pobres tornessin a «casa seva» la pròpia: la de l'Església del Crist pobre, humiliat i perseguit fins a la Creu.

Per tot això no és pas estrany que hi hagi encara avui, molta gent al nostre país que mentre viu en el record enfervorit de la seva paraula de profeta, i dels seus exemples d'home de Déu, pensi i desitgi que la vida de Guillem Roviroa sigui posada davant dels cristians d'arreu del món (com aquell llum evangèlic que no s'havia encès per a romandre amagat sota la taula) per a model de cristià, de laïc apòstol totalment lliurat al bé dels seus germans, en nom de Déu.

En un full mensual que es titula *Ara més que mai!* (i del qual ja n'han sortit 75 números en més de cinc anys) es demanava als bisbes catalans (número de juliol-agost de 1993) que «la vida de conversió i de santedat de Guillem Roviroa és urgent que sigui coneguda i estimada per la gran majoria del poble cristià» i, doncs, que esperem que «els bisbes catalans demanin l'inici del procés de beatificació d'aquest laïc cristià».

Encara avui ens preguntem: ¿Serà possible aquest desig de molts fidels cristians catalans així com de la resta d'Espanya per on va pelegrinar Roviroa sempre amb la fam de Crist i l'amor als germans en el cor? Ho esperem. Els qui vam tenir la sort providencial de conèixer-lo i de tenir-hi un tracte d'amistat som testimonis de la profunditat de la seva fe, de la fermesa de la seva esperança i de la seva ardent caritat mai afeblides, ni en els moments de més intens dolor o de la més dura incomprensió. Al contrari, la incomprensió d'alguna jerarquia catòlica espanyola mal informada, només li serví a ell per a veure en tot la mà de Déu i acceptar voluntàriament els seus designis: «Amb Déu s'hi d'estar sempre, no tan sols quan les coses venen de cara sinó també quan venen al revés». I callant, es refugiava en el Sagrari.

És per tot això que els qui vam tenir la sort de conèixer de primera mà aquella trajectòria de santedat, cada any, a finals de febrer, ens delim novament per a veure'l glorificat en benefici de tots els qui vulguin ser autèntics seguidors de Jesucrist.

JAUME REIXACH

Sacerdot i escriptor

Perich: del «Canal 5» al «Canal 10»

Ara que Jaume Perich ja no hi és, ara que uns quants rotatius s'han quedat amb un requadre en blanc que no saben com omplir, em pregunto qui posarà el dit a la llaga del sistema; qui substituirà aquest murri rondinaire que ens feia petar de riure i ens convertia en còmplices de les seves vinyetes subversives...

Però també em pregunto, amb una certa picardia, si a hores d'ara ja s'haurà trobat amb Sant Pere i si haurà sabut superar amb èxit la prova del *Canal 10*.

Jaume Perich, tots ho sabem, ha estat durant molts anys el gran inventor del *Canal 5*, a través del qual treia el cap al món i arrufava sistemàticament el nas, perquè el món, com tothom sap, no fa massa bona olor. Però l'examen per poder traspasar la llinda que guarda Sant Pere no té res a veure amb el *Canal 5* sinó amb el *10*. Aquest canal és el que serveix per guarir els traumes enquistats i les malformacions adquirides amb els anys, requisit indispensable si hom vol entrar al Paradís.

I un dels traumes que el gran Perich duia enquistat era haver passat set o vuit anys en un col·legi religiós. En aquell col·legi, segons ell va explicar-nos al programa *Un tomb per la vida*, hi va patir força. I com a conseqüència d'això, se li va parar el rellotge. D'aleshores ençà, tots els capellans i tots els religiosos del món quedaren reduïts a un únic religiós: aquell que el va fer patir; el professor de mates, entossudit a fer-li aprendre la regla de tres a força d'estirar-li l'orella.

L'altre trauma té a veure amb la imatge del Crist crucificat que li produïa, segons va explicar a l'esmentat programa televisiu, una veritable al·lèrgia.

Suposo que Sant Pere a hores d'ara el deu haver ajudat a superar aquests traumes. Gràcies al màgic *Canal 10* de Sant Pere, el nostre amic Perich haurà pogut adonar-se que la seva fòbia anticlerical era del tot anacrònica i que la seva al·lèrgia pel Crucificat no tenia raó de ser. Als adolescents d'avui, el seu testimoni en aquest punt concret devia ser del tot incompreensible.

La primera virtut del *Canal 10*, el Canal de Sant Pere, és que disposa d'una moviola única per tornar enrere en el temps. Jaume Perich haurà pogut veure, qui sap si amb sorpresa, que en aquell temps, quan ell anava a escola, tots els mestres —religiosos o no, ensotats o no— estiraven les orelles als alumnes. Hom considerava que el mètode era eficaç, cosa més que dubtosa. Però no manca qui preferiria avui que els mestres tornessin a estirar les orelles als alumnes en lloc de competir amb ells en l'art de fer campana.

Gràcies a la moviola del *Canal 10*, Jaume Perich també haurà pogut comprovar que el Crist de les seves al·lèrgies ha inspirat les millors pàgines de Guareschi i de Ballarín, excel·lents humoristes. I que sense el Crist de les seves al·lèrgies, les mateixes denúncies dels seus ninots sorrots perderien sentit i eficàcia.

Nosaltres hem quedat orfes del seu *Canal 5* que tant ens agradava, però ens queda l'esperança que ell s'ho estigui passant bé descobrint el *Canal 10*, el màgic Canal de Sant Pere, la principal virtut del qual és que ajuda a superar els traumes personals i a riure's de si mateix. El pas següent ja és el paradís.

Pinzellades

Justo López Melús

Esperant a Godot

No podem passar tota la vida esperant que canviïn les circumstàncies per començar a actuar. Això és perdre el temps. Els que pensen així, mai no faran res. Les primeres paraules de Jesús, després de rebre el baptisme, van ser: «S'ha complert el temps» (Mc 1,15), com dient: prou de pròlegs, a començar. «¿Fins quan seguiré dient: demà, demà?» (Sant Agustí). «Demà li obrirem, responia, / per això mateix respondre demà» (Lope de Vega).

No podem passar la vida com en l'obra de Beckett, *Esperant a Godot*. Primer acte: Dos homes joves estan ociosos. «Godot que és a punt d'arribar, ell ens hi conduirà». Segon acte: Aquests dos homes, ja madurs, mà sobre mà. «Godot no pot trigar. Esperem». Tercer acte: Els mateixos, molt vells, i sempre asseguts. «Segur que, finalment, Godot arribà». I cau el teló, sense arribar Godot. —No esperis que puguis llençar lluny la teva llum. Alegra i il·lumina el racó on vius.

Acudit

Santa Maria de Vallbona, Santa Maria de Valldonzella i Santa Maria de Cadins

Presència dels monestirs cistercencs femenins a Catalunya

Glòria Carrizosa

L'Orde del Cister que es regeix segons la regla de Sant Benet caracteritzada per l'amor al silenci, a la pregària, a la pobresa i a l'austeritat, ha deixat al llarg de vuit segles, un incalculable patrimoni espiritual i artístic al conjunt de tota Catalunya.

Hem volgut realitzar aquest reportatge per retre un homenatge a les persones que han seguit les petjades del Crist en la vida monàstica i, per saber què és el que pensen les mares abadesses dels tres monestirs cistercencs femenins catalanes sobre qüestions com la vigència de la clausura a les acaballes del segle vint o les causes que originen la manca de vocacions per a la vida consagrada.

MARIA FREDERICA ROQUET, abadessa del monestir de Vallbona de les Monges: «El compromís temporal en la clausura podria ser un canal excel·lent de formació per als joves».

Maria Frederica Roquet, abadessa del monestir de Vallbona de les Monges

Un grup de turistes segueix amb atenció les explicacions de la guia sobre els vincles del monestir de Santa Maria de Vallbona amb la reialesa i noblesa catalana, com ho demostra el fet que entre les cinquanta-dues abadesses enterrades, s'hi troben les filles dels casals més il·lustres de Catalunya. La visita els permet descobrir aquest conjunt arquitectònic auster, testimoni de vuit segles de presència monàstica en el nostre país.

La comunitat cistercenca de Vallbona de les Monges recentment ha estat distingida amb el Premi d'Honor Jaume I. Un premi que segons ens comenta la mare abadessa, Maria

Frederica Roquet ha estat rebut amb molta il·lusió per tot el que significa.

—El guardó ha estat concedit a la comunitat, no al monument on aquesta habita, és a dir no a les pedres sinó a les persones. Els monestirs van ser construïts en funció d'una vida de pregària i de recerca de Déu. Si Vallbona perdura des de fa vuit segles i ha sobreviscut a tantes guerres i vicissituds, hem d'agrair-ho a totes les generacions de monges anònimes que han romàs fidels en el seu compromís amb Déu i amb les necessitats de la societat d'aquell moment.

—¿Quin treball realitza la comunitat per viure?

—Actualment tenim diverses activitats. Un taller de ceràmica i escultura, processament de textos i de música per ordinador, dibuix i il·luminació d'estampes, hostatgeria i també l'atenció al turisme que ve a visitar el monument històric-artístic i al qui venem bona part de la ceràmica i estampes que fabriquem.

—¿Què cerca la gent que ve a passar uns dies a l'hostatgeria?

—La gent ve aquí buscant silenci, pau, pregària, vol trobar Déu, encara que a vegades no sàpiga posar nom a allò que busca. També necessita ser acollida, escoltada. La nostra hostatgeria no és per a passar-hi uns dies de vacances o descans. Oferim la participació en l'Eucaristia i la Litúrgia de les Hores i uns espais de silenci i recolliment que afavoreixen trobar-se amb un mateix i amb Déu.

—La gent vol trobar Déu, però en canvi hi ha una evident manca de vocacions per a la vida consagrada. ¿Quines pensa que en són les causes?

—La nostra comunitat no és de les més reduïdes, som 21 membres d'una mitjana d'edat de 60 anys, però des de fa vuit anys no hi ha hagut cap altra incorporació. De totes formes, penso que la manca de vocacions és un problema general. La societat presenta un estil de vida contrari al que és prendre consciència de la crida de Déu. La primera causa es troba en la família. La major part d'infants no

reben una formació cristiana en la llar, sinó que es fan grans sense conèixer en profunditat la fe i la moral cristianes. Hi ha moltes famílies desunides, sense estabilitat. La segona causa es troba en una societat que no presenta cap projecte de vida estable —tot es moviment, tot és canvi— res que valori la gratuïtat, per damunt hi ha l'eficàcia i l'ànima de poder. En canvi la pregària, el silenci, l'estabilitat són valors fonamentals en la vida monàstica. La tercera causa és que avui una noia pot tenir més clar el seu paper dins l'Església com a laica que com a monja. Per altra banda, potser les comunitats tampoc

donem una imatge massa engrescadora a les noves generacions, potser no hem trobat la manera de fer una renovació en allò que és accidental conservant allò que és essencial.

—¿Quin és habitualment el procés de discerniment vocacional?

—El discerniment comença des de l'hostatgeria, passant-hi de tant en tant uns dies, durant una temporada, en la qual ens anem coneixent mútuament. Si veiem que veritablement Déu la crida a la vida monàstica, entra ja a formar-ne part segons els passos prescrits per l'Església: noviciat i professió temporal fins el compromís definitiu de la professió solemne. Com veieu, és un procés llarg i seriós que dura bastants anys, en el qual intentem veure conjuntament la voluntat de Déu sobre aquella persona.

—En el Sínode sobre vida religiosa es va parlar del compromís temporal en la vida monàstica. ¿Què en pensem?

—Si fos ben portat, amb seriositat, podria ser un canal excel·lent de formació cristiana per als joves. Passar un any o dos en un monestir o en una comunitat religiosa, aprofundint en la vida de pregària i de servei als altres, rebent una formació humana i espiritual, i discernint a la llum de la paraula de Déu la pròpia vocació, podria ser un bon ajut per a molts joves que estan desorientats però que busquen el propi camí amb intensitat i sinceritat.

FELICIDAD GONZÁLEZ, abadessa de Santa Maria de Valldonzella: «La clausura no s'entén ni s'entendrà mai perquè no és obra dels homes sinó de Déu».

La bellesa del monestir cistercenc de Santa Maria de Valldonzella, situat al carrer del Cister, 41-45 de la ciutat comtal, sorprèn al ciutadà que ignorava que existís un edifici d'aquestes característiques, testimoni del modernisme català, tan a prop de casa seva.

En aquest oasi de pau i de silenci, al costat de la muntanya de Collserola, converso amb la mare abadessa Felicidad González, que un bon dia va venir de Soria amb unes inquietuds espirituals que van fer que s'enamorés de la regla de Sant Benet.

—Jo no vaig escollir el Senyor, vaig sentir una crida i vaig lluitar molt perquè volia seguir el camí que més m'agradava: casar-

me i formar una família. Puc dir que si estic a Valldonzella és perquè vaig lluitar amb el Senyor i Ell va vèncer. Al 1962 quan vaig entrar a l'orde, la meua família no entenia la clausura i em deien que perquè no em feia monja d'hospitals. A més a més, llavors teníem reixa en el monestir. Un germà meu no em va voler venir a veure fins que la van treure. A mi la reixa, no m'importava, jo era lliure. La clausura l'hem de portar a dins. Actualment, podem sortir per motius de treball, si s'ha de resoldre algun assumpte, si tenim persones ingressades, etc.

—En una societat on el que més és valorat és l'eficàcia, ¿com s'explica la clausura?

—La clausura no s'entén ni s'entendrà mai perquè no és obra dels homes sinó de Déu. En el nostre cas, la vida del Cister és molt simple. La nostra meta és seguir les petjades del Crist en pobresa, obediència i castedat i, així, poder donar al món el que ens demana que no són paraules sinó a Aquell que portem dintre, fent vida l'Evangeli.

De totes formes, penso que a partir del Concili Vaticà II s'ha donat un pas molt humil perquè jo he estat al costat dels meus pares en el moment de la seva mort. Quan jo vaig entrar era per renunciar a tot, però penso que per a ells va ser un consol molt gran tenir-me al seu costat.

—¿Li preocupa l'envelliment de les monges i la manca de vocacions?

—Som 18 religioses i fa 10 anys que no entra cap nova vocació però no estic preocupada perquè d'igual forma que el Senyor en

Felicidad González, abadessa de Santa Maria de Valldonzella

va cridar, pot fer-ho amb qui vulgui i si no ho fa, Ell tindrà els seus motius. Torno a insistir la vocació ve de Déu, no és que la persona de d'un principi és vulgui fer monja.

Des de 1987 en que vaig ser escollida mar

adessa, he conegut tres noies que volien
r-se monges de l'orde. Em ve al pensament
s paraules de Déu: «semblen ovelles sense
istor». Són noies a la deriva, no saben cap a
van ni d'on venen. Els vaig aconsellar
e agafessin un director espiritual perquè
pots pensar que tens vocació i en realitat
o tenir-la. Prego per elles perquè en gene-
l veig una gran desorientació en la juven-
t.

—¿De què viu la comunitat?

—Fem ornaments i tenim una petita hostat-
ria on podem acollir els qui venen. Des de
vuit anys, es poden celebrar casaments a la
nstra església i la veritat és que pel 1995 ja
tà tota plena. Ens fa il·lusió perquè moltes
e les parelles que es casen, després volen
ontinuar en contacte amb nosaltres i ens
orten els seus fills perquè els coneguem.

—¿Com transcorre un dia en la vida
d'una monja de clausura?

—Ens llevem a dos quarts de sis del matí,
sem les maitines, després mitja hora de
regària particular, laudes, celebrem l'E-
aristia i comencem la feina fins la una.
Després de dinar tenim tres quarts d'hora
esbarjo, moltes vegades comentem els
roblemes del món i sempre demanem mi-
ericòrdia al Senyor. Treballem una altra
egada fins les sis, llavors tenim una estona
er lectura que es recomana que sigui *lectio*
divina, després sopem, les completes i a les
eu al llit.

Tenim molt present tot el que succeeix fora
el convent, penso que si el món s'abandonés
n mans de la Providència i seguí l'únic
anament de Déu que és estimar per sobre de
ot, les coses anirien molt millor.

MARIA DOLORS BARCONS, abades-
a de Santa Maria de Cadins: «Els joves tenen
ntes comoditats que se'ls fa difícil lliurar-
e al seguiment de Jesús en la pobresa i
usteritat d'una vida consagrada».

El monestir de monges cistercenques de
anta Maria de Cadins, es troba al poble de
ant Medir de Cartellà, a 7 km. de Girona.
Allà hi viuen 12 monges que han triat aquest
nclau privilegiat, jo diria que són les que
audeixen d'un paisatge més encisador, allu-
yades del soroll per presentar a Déu les
ngoixes i les esperances de tots els homes.
Un matí assolellat de diumenge vaig
onsar amb la mare abadesa, M. Dolors
arcons qui em va mostrar l'hostatgeria, una
asa molt acollidora que permet que grups de
oves i famílies puguin gaudir d'uns dies de
ilenci i de pregària.

—L'hospitalitat monàstica és el servei que
an prestat els monestirs a l'Església en tots
ls temps com a lloc propi per aprendre a
liscernir la paraula de Déu. La nostra hostat-
geria vol complir aquest servei acollint a
othom, oferint uns dies de reflexió que afa-
oreixin la trobada amb Déu. També és un
nitjà de subsistència que tenim, a més a més,
l'un taller d'enquadernació.

—¿Quin sentit té avui en dia la clausu-
a?

—La clausura té el sentit d'esdevenir un
nitjà eficaç en funció del recolliment.

—¿Els preocupa la manca de vocaci-
ons?

—És un fenomen general, però al nostre
monestir, amb la llarga experiència de segles,
quest problema no ens inquieta ja que sem-
re ha estat una comunitat de poques monges,
però la providència de Déu no ens deixa mai.

—¿Com va sentir vostè la crida de Déu?

—En els alts i baixos de l'adolescència
sentia un notable buit dintre meu, fins que un
bon dia un sacerdot va dir-me: «¿ja sap que
vostè Déu la crida a la vida religiosa?». Prou
que ho sabia, però tenia lligams forts que no
em deixaven lliure. A còpia de molta pregà-
ria va anar fent-se llum i vaig donar el Sí a
Déu en la vida contemplativa als 23 anys a la
comunitat cistercenca de Santa Maria de
Cadins. Allí em varen acollir d'una manera
admirable. On he seguit a Crist i he estat molt

i molt feliç. Dono gràcies a Déu pel do de la
vocació i per haver encertat el camí de la vida.
I li demano que beneeixi la comunitat amb
noves vocacions i que no tingui por ja que
Déu està al nostre costat.

—¿Quines creu que són les causes de la
manca de vocacions?

—De causes n'hi ha moltes. En primer lloc,
el soroll i l'agitació de la vida actual destor-
ben el poder posar-se en contacte amb Déu,
manca l'assossegament necessari per escol-
tar la seva crida.

Maria Dolors Barcons, abadesa de Santa Maria de Cadins

Unes pinzellades d'història

El monestir de Santa Maria de Vallbona és el cenobi cistercenc
femení més important de Catalunya i, amb Poblet i Santes Creus,
forma la trilogia dels grans monestirs cistercencs de la Catalunya
nova.

Té l'origen en una comunitat mixta que hi aplegà l'ermita
Ramon de Vallbona el 1153. El 1176, havent marxat els homes
al Montserrat, quatre monges vingudes del monestir de Tulebras
(Navarra) es van unir a la comunitat, la qual s'integrà a l'obra del
Cister. Durant els tres primers segles de vida, l'abadia de Vallbona
tingué una gran vitalitat.

Al segle XVI i com a conse-
qüència de la prohibició del
Concili de Trento que els mo-
nestirs femenins estiguessin en
llocs isolats, es va formar al
voltant del monestir, el poble
de Vallbona de les Monges.

El primer monestir femení
del Cister a Girona, i a Cata-
lunya, va ser el de Valldema-
ria, a Maçanet de la Selva, en-
tre les parròquies de Blanes i
Tordera, vers l'any 1156, dotat
generosament pels senyors
Berenguer de Maçanet i Gaus-
fred de Rocafort, i protegit
per abats i bisbes de la Cata-
lunya vella.

Pocs anys després, va néixer
a la població altempordanesa
de Cabanes, el monestir de Sant
Feliu de Cadins. I encara que
l'any exacte de la seva funda-
ció, no es coneix, hi ha una
butlla del Papa Alexandre III,
datada el 26 de maig de 1169
en la qual confirma l'erecció
del monestir i estableix que

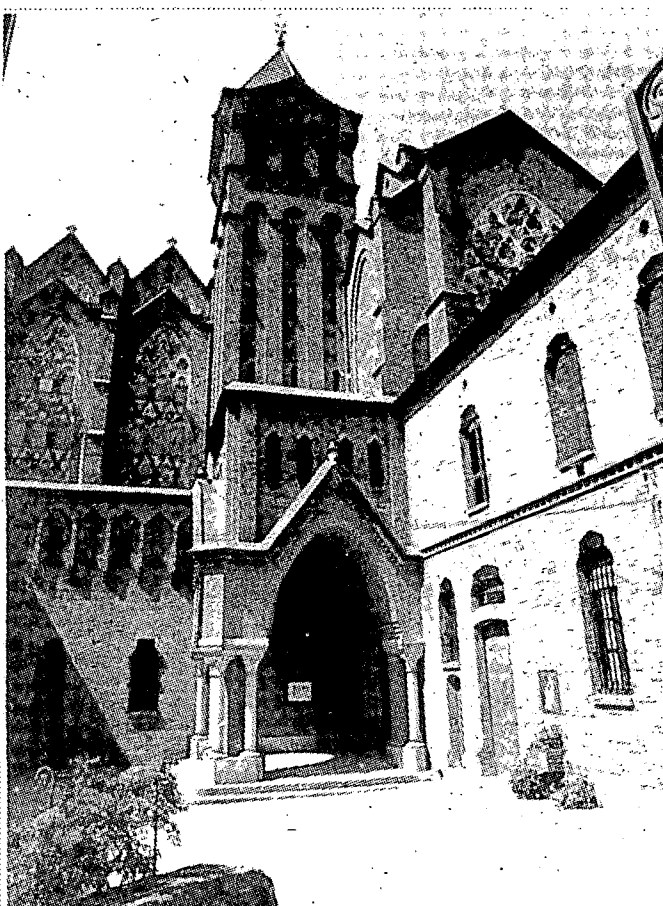
Valldemaria passés a ser filial de Cadins.

L'any 1492, el monestir es va traslladar a Girona en el barri del
Mercadal on van romandre fins que amb la guerra civil es va
destruir l'edifici. Després d'estar ubicada a diversos indrets, la
comunitat es va traslladar el 1980 al poble de Sant Medir de
Cartellà, a 7 kilòmetres de Girona.

A l'església parroquial de Santa Creu d'Olorda a la muntanya
de Vallvidrera, fou el bressol de la comunitat de Santa Maria de
Valldonzella fundada l'any 1237.

El primer tresor del monestir sempre ha estat la sagrada imatge
de la Mare de Déu del Cor,
una icona restaurada del segle
XIV, però pintada sobre una
altra imatge anterior, de la qual
no se'n pot saber el seu origen
ni la seva tècnica.

Segons la tradició, en ser el
monestir traslladat a un nou
emplaçament al 1269, la Mare
de Déu del Cor va expressar el
seu desig de romandre a l'an-
tiga capella de Vallvidrera.
Després d'efectuar el trasllat,
les monges no van trobar la
imatge per enlloc. Finalment,
va reaparèixer a l'antiga ermi-
ta i segons explica la tradició,
després de tornar-la a portar la
seva nova estada, l'abadessa i
tota la comunitat es varen
s'agenollar al seu davant i van
disposar en safata de plata
les claus del nou monestir
anomenant-la abadesa per-
pètua. Cada vegada que és
elegida una nova abadesa
es repeteix aquest piadós i
simbòlic acte.

Reial Monestir de Sta. Maria de Valldonzella

Cartes

◆ Col·laboració de tots els bisbes a «Catalunya Cristiana»

Sr. Director:

Fa temps que la idea que els bisbes de la Tarraconense col·laboressin amb assiduitat en les pàgines de *Catalunya Cristiana*, va ser la causa que els cristians de les altres diòcesis tinguessin interès pel nostre setmanari. Dic això per l'excessiu pes de la nostra diòcesi, si bé hem de reconèixer la seva grandiositat.

L'article del bisbe de Girona, Sr. Jaume Camprodon, en el núm. 793, de primers de desembre, ha estat la gota d'aigua que m'ha mogut a fer conèixer aquesta idea.

Crec que seria bo una nova aportació per la divulgació de *Catalunya Cristiana*.

RAMON RIUS i SIGALÉS
Sant Feliu de Llobregat

◆ Aniversari de la Confraria Mare de Déu de Montserrat

Sr. Director:

Ens hem reunit una colla d'antics membres de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Virtèlia per tal d'organitzar el 50è aniversari de la seva fundació (20-4-1944), però dissolta el 1976. Pensem que val la pena fer-ho per tot el que va representar per a la nostra vida, per l'Església i per

Catalunya. La celebració tindrà dos moments: un sopar-taula rodona (dijous, 20 abril) i una romeria a Montserrat (dissabte, 6 maig). També preparem un llibre, una *miscel·lània*. Com que han passat tants anys, tot i que tenim un fitxer, és difícil tenir les adreces correctes. Per això, es pot escriure a nom de 50è aniversari Confraria Montserrat Virtèlia, a la parròquia de la Sagrada Família, Provença 450, 08025 Barcelona. Telèfon 436 69 33. Hi ha despatx obert cada dia, excepte dissabtes i vigílies de festa, de 6 a 8 de la tarda.

LLUÍS BONET i ARMENGOL
darrer consiliari. Barcelona

◆ Decepció per «Ràdio Estel»

Sr. Director:

Quan es va anunciar la posada en marxa de *Ràdio Estel* com a emissora de l'arquebisbat, i per tant, cristiana, em vaig alegrar molt pensant que a través de les ones es difondria el missatge evangèlic, programes de formació cristiana, música que elevés l'esperit, testimonis de persones fidels a Jesucrist (que n'hi ha), etc. En fi, em vaig fer grans il·lusions, però he quedat decebuda.

¿És que no tenen cabuda, en una emissora de l'arquebisbat, espais dedicats a la pregària del Sant Rosari, a les lectures bíbliques comentades, o a les orientacions de vida cristiana? ¿Ni tan sols la pregària de l'Àngelus?

Sincerament, he deixat de sintonitzar *Ràdio Estel*. He comprovat que hi ha una altra emissora, amb un grup de joves que, amb menys mitjans i temps d'emissió, fan un programa de molta més profunditat teològica i testimoni de vida cristiana.

No desitjo fer crítica destructiva; em mou l'amor que tinc envers Crist i a l'Església i vaig creure que *Ràdio Estel* es dedicaria a promoure'l i difondre'l. Vull significar també la responsabilitat que tindran els seus organitzadors, en haver tingut un mitjà tan excel·lent (segons dades de Retevisió poseix una cobertura de 4.000.000 d'oïdors) i utilitzar-lo sols per oferir música frívola i temes purament mundans.

CONCEPCIÓ PADIAL
Badalona

◆ Enhorabona per «Ràdio Estel»

Sr. Director:

Som un grup de cristians que felicitem *Ràdio Estel*, no fa gaire temps inaugurada. Feia anys que necessitàvem una emissora d'inspiració cristiana sense caure en la cursileria.

Ni una emissora que fes cas omís de la presència de l'Església en la nostra societat —com la majoria—, ni tampoc un mitjà que es limités a donar-nos audicions de misses i rosaris. Una emissora no és un temple, i ha d'arribar a tothom, presentant el missatge evangèlic, no per discutir-lo i menys encara per imposar-lo, sinó per oferir-lo amb opti-

misme i esperança, com a missatge de salvació per a tots els homes.

Felicitem la direcció, els caps de programació i a tot el jovent que hi és compromès. També enhorabona pels espais musicals, ja que s'emet música de gran qualitat artística, que a vegades fa reflexionar, i sempre és un plaer per a l'esperit. No és estrany que un mitjà presentat amb aquestes característiques, com *Ràdio Estel*, tingui una audiència tan àmplia, que ha sorprès, fins i tot, als entesos i especialistes en mitjans de comunicació.

JORDI SALA i FONT
(i vint-i-dues signatures) Sabadell

◆ Precisió del bisbe Capmany

Sr. Director:

Segueixo amb interès i gust la vostra revista. En el número del 26 de gener, a la pàgina 9, en donar la llista de membres del Concili, hi heu posat el meu nom. Jo només vaig estar a Tarragona, invitat gentilmente pel Sr. Arquebisbe, en signe de comunió. No sóc membre del Concili, perquè són molts els anys que he residit fora de Catalunya; per poder judicar els problemes pastorals cal oïr-los, no n'hi ha prou en entendre'ls. Endemés les dates fixades també m'ho feien impossible ja que tinc compromisos fora d'Espanya que haig d'acomplir.

Cordament.

JOSEP CAPMANY
bisbe director nacional O.M.P.

Retalls

Radar Social de la Federació de Cristians de Catalunya (Febrero-1995)

El Dr. Albert Bonet en el record

El Dr. Albert Bonet i Marrugat va néixer a Vilafranca del Penedès el 22 de febrer de 1894. Aquest mes, doncs, acaba l'any centenari de la naixença d'aquella personalitat senyera del catolicisme cata-

là i, sobretot, de l'apostolat laical juvenil a la nostra terra, durant la primera meitat del segle XX. I tenint en compte que moria a Cornellà l'any 1974, també s'esqueien l'any passat els vint anys de la seva mort.

La seva vida de vuitanta anys (dels quals 57 de vida sacerdotal) va ser una ruta totalment marcada per uns grans ideals. De 1920 a 1936, l'afany d'un apostolat juvenil eficaç: dins d'aquest període s'inclou l'època de l'activitat —amb un treball infatigable—

de crear i de fer créixer la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Després, vindria l'obligat i dolorós parèntesi de la persecució religiosa que el porta a l'exili i dels tres anys de guerra, durant els quals, si bé no deixa de treballar ben activament per la joventut catòlica, especialment a Navarra; ha de viure el trauma de ser perseguit a mort aquí i mal conceput allà. A partir de 1939 i davant la impossibilitat de fer ressorgir la seva enyorada FJC que tant hauria pogut ajudar a la pacificació i re-

conciliació a Catalunya, decideix acceptar (Déu sap amb quanta abnegació i dolor de l'ànima) la secretaria de la direcció central de l'A.C. Espanyola. Allà el vam trobar més d'una vegada, sempre decidit a ajudar moviments i activitats apostòliques laicals de tota mena.

Els anys que van des de 1963 a 1974 (dels seus 69 als 80 anys) viu retirat a Cornellà, escrivint i resant.

El claretà P. Pere Codinachs i Verdager, en la seva obra magistral *La Federació de Joves Cristians de Catalunya (1931-1936)* destaca els trets essencials de la personalitat d'aquest *home de Déu* (que per damunt de tot —diu— va ser un *home d'Església*) que ens semblen ben significatius: sensibilitat social, capacitat d'anàlisi psicològica, mentalitat culta i oberta, tarannà apostòlic, pragmatisme; en fi, un eclesiàstic amb una gran personalitat religiosa i moral i amb mentalitat pre-moderna. Pensem que aquestes qualitats seves, les va saber traspasar molt, molt bé a la joventut cristiana i catalana que el va seguir enar-

dida en els rengles de la FJC.

El trauma de la persecució i de la guerra, i les incomprendsions eclesiològiques i civils de la postguerra, van destruir la seva obra més característica i més estimada. Ja no cal dir com això hauria enfonsat el més valent i també ho hauria fet al Dr. Bonet si, per damunt de tot, ell no hagués estat un *home de Déu, un sacerdot absolutament fidel a l'Església*, fins i tot, quan la jerarquia no va saber comprendre les seves sempre rectes intencions.

Per aquestes raons fonamentals, la FCC (filla i hereva d'aquell esplet d'apostolat juvenil que va ser la FJC, glòria i creu del Dr. Albert Bonet) havia de dedicar un homenatge a la seva memòria abans d'acabar aquesta anyada centenària, com ho fem el dia 9 d'aquest mes, recordant les seves virtuts i el seu sacrifici. Que per la Comunió dels Sants en la qual nosaltres creiem fermament, ell i els feiocistes que ja li fan companyia, ens ajudin a refer aquest nostre món que continua sent *in-grat* envers Déu i *trist* envers els seus germans.

Caixa de Manlleu

Meditacions conciliars: 1 Cor 15,1-11

Pere Tena

bisbe auxiliar de Barcelona

La Introducció general als leccionaris, publicada en la segona edició típica l'any 1981, aporta una colla d'elements doctrinals per a la valoració de la proclamació de la Paraula en la litúrgia, i més concretament a la celebració de l'eucaristia. Una de les afirmacions importants es refereix a la categoria de *nou esdeveniment* que té la lectura litúrgica quan es llegeix en un context determinat. La Constitució sobre la litúrgia, del Concili Vaticà II, ho havia dit ja d'una manera concisa: «Déu parla al seu poble... El Crist és present quan es llegeixen les Escriptures...».

Això és exactament el que es podia percebre, en el primer cap de setmana que el Concili de la Tarraconense va tenir a Sant Cugat, en escoltar les lectures de la missa dominical. Aquells textos tantes vegades escoltats, adquirien tot d'una una nova llum i perspectiva. Sobretot la 2a lectura: 1Cor15,1-11.

«Us recordo l'evangeli...»

La primera intervenció conciliar havia començat gairebé de la mateixa manera que l'Apòstol. «Amb l'ajuda de Déu, i del sant evangeli que vaig tocar amb la meua mà...»,

havia dit el membre del Concili que intervenia. L'Apòstol venia a configurar aquesta referència fonamental. El llibre dels evangelis, entronitzat ja solemnement a la missa inaugural, a Tarragona, havia estat situat —i així estarà, si Déu vol, fins a l'acabament del Concili— presidint l'assemblea conciliar.

Més encara: el tema que inaugurava la discussió conciliar era l'anunci de l'Evangeli en la nostra societat. Un tema polifacètic, però profundament unitari en la seva orientació.

Les paraules de l'Apòstol en el text que escoltàvem en l'assemblea dominical il·luminaven també aquest aspecte: D'Evangeli només n'hi ha un: el Crist, mort pels nostres pecats, i ressuscitat al tercer dia, com deien ja les Escriptures (vegeu 1 Cor 15,3-4). De testimonis del Crist ressuscitat n'hi ha molts. Entre Pere (Quefes, la Roca) i Pau, el més petit dels apòstols (vegeu 1 Cor 15,9), hi ha una enumeració amplíssima, que inclou una aparició a cinc-cents germans a la vegada (bastant més que els membres del Concili!), passant pels Dotze i per tots els apòstols. Però, tots aquests no prediquen pas diversos *evangelis*, sinó el mateix: «Això és el que tots prediquem i això és el que vosaltres heu cregut» (1 Cor 15,11).

Reunits en el Concili, donem testimoni que també fins a nosaltres ha arribat l'en-

senyament apostòlic: hem rebut l'ensenyament que desitgem transmetre. La fe és una flama que es transmet, i que pot interrompre's si aquesta transmissió es trenca. Cada generació viu l'evangeli de Crist en el context de les coordenades culturals, socials, polítiques, però l'evangeli és el mateix. Com també és el testimoni de Pere el que continua essent el primer de tots. Per això per a nosaltres, sempre, i també ara en el Concili, la comunió amb l'Església de Roma, la comunió amb la fe de Pere, és garantia de tradició autèntica. Junt amb ell hi ha els altres apòstols, i tants i tants germans que, com nosaltres, maldem per *recordar*, és a dir, en el llenguatge bíblic, maldem per *posar en pràctica* l'evangeli.

«...vaig perseguir l'Església de Déu»

La frase de sant Pau té un to penitencial i, fins a cert punt, dramàtic: «Ni tan sols mereixo que em diguin apòstol ja que vaig perseguir l'Església de Déu» (1 Cor 15,9). Sona espontàniament a la frase del fill que es proposa el retorn a la casa del pare: «Ja no sóc digne d'ésser anomenat fill teu...».

També en les primeres sessions conciliars s'havien fet sentir ja algunes veus que convidaven a la penitència, a la confessió de les pròpies culpes. L'exemple de sant Pau

se'ns afegia a aquesta intenció. En efecte: ¿qui de nosaltres pot dir que, no ha perseguit l'Església de Déu? Hi ha tantes maneres de fer-ho! En realitat, qualsevol dels nostres pecats personals és ja, d'alguna manera, una *persecució* de l'Església, ja que fereix la santedat dels seus membres.

Però hi han *persecucions* més directes, potser tant o més ben intencionades que la que feia Pau quan, zelós de les tradicions paternes, pensava que havia d'endur-se presos els qui seguien el camí de Jesús... El papa Joan Pau II, en la seva Carta Apostòlica sobre la preparació del tercer mil·lenni cristià, ens ha posat l'interrogant d'una manera clara. Però, sense això, fins i tot, tots sabem com es pot *persecuir* l'Església quan hi introduïm la divisió i la confusió; quan pequem contra la unitat i l'amor als germans; quan desfigurem la seva fidelitat a Jesucrist; quan reduïm l'Església a una estructura, els bisbes a una *cúpula*, i els membres del poble de Déu a uns purs *consumidors* sense presència activa...

Però «per la gràcia de Déu» som el que som. També nosaltres, l'assemblea conciliar. Com ressonava aquesta afirmació de l'Apòstol en l'assemblea dominical! Aquest Concili és per la gràcia de Déu! Que la gràcia que Déu ens ha donat no sigui infructuosa. (vegeu 1 Cor 15,10).

Lectures Bíbliques

Diumenge 7è durant l'any

Lectura primera

1S 26:2, 7-9, 12-13, 22-23

Déu t'havia posat a les meves mans, però jo no t'he volgut fer res de mal

Lectura del primer llibre de Samuel

En aquells dies, Saül amb tres mil homes d'entre els millors guerrers d'Israel, baixà al desert de Zif a buscar-hi David. David i Abisai entraren de nit al campament de Saül, i el trobaren dormint, ajagut al centre de tots. Tenia la llança clavada a terra vora el seu capçal. Tot al voltant jeien Abner i els altres homes. Abisai digué a David: «Avui Déu ha fet caure el teu enemic a les teves mans. Ara mateix el clavaré a terra d'una llançada. No en caldran pas dues». Però David li contestà: «No el matis pas. ¿Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?». Llavors David agafà la llança i el gerro d'aigua que Saül tenia vora el capçal i se n'anaren. Ningú no ho veié, ni se n'adonà, ni es despertà. Tothom dormia. El Senyor havia fet caure sobre ells un son profund. David passà a l'altra banda i s'aturà un tros lluny, dalt la muntanya. Els separava una bona distància. David cridà: «Aquí tinc la llança del rei. Que vingui a buscar-la un dels teus homes. I que el Senyor recompensi aquell de nosaltres que és de debò magnànim i lleial; avui el Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor».

Salm responsorial 102: 1-2, 3-4, 8 i 10, 12-13 (R.: 8a)

Beneeix el Senyor, ànima meua,
del fons del cor beneeix el seu sant nom.
Beneeix el Senyor, ànima meua,
no t'oblidis dels seus favors.

R.: El Senyor és compasiu i benigne.

Ell et perdona les culpes
i et guareix de tota malaltia;
rescata de la mort la teua vida
i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor és compasiu i benigne,
lent per al càstig, ric en l'amor». No ens castiga els pecats com mereixíem, no ens paga com deuria les nostres culpes. R.

Llença les nostres culpes lluny de nosaltres com l'Orient és lluny de l'Occident.
Com un pare s'apiada dels fills,
el Senyor s'apiada dels fidels. R.

Lectura segona 1 C 15:45-49

Abans érem semblants a l'home fet de pols, després serem semblants a l'home que és del cel

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, quan Déu modelà Adam, el primer home, es convertí en un ésser animat, però el darrer Adam es convertí en Esperit que dóna vida. No va ser primer el cos espiritual, sinó el cos animat. El cos espiritual vingué després. El primer home, fet de la terra, era de pols. Però el segon home és del cel. Tal com era el de pols són tots els de pols, i tal com és el del cel seran tots els del cel. Abans érem semblants a

l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel.

Al·leluia

Jo 13:34

Us dono un manament nou, diu el Senyor;
que us estimeu els uns als altres
tal com jo us he estimat.

Evangelí

Lc 6: 27-38

Sigueu compassius com ho és el vostre Pare

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «A vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen. Si algú et pega en una galta, para-li l'altra. Si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit. Dóna a tothom qui et demani, i no reclaims allò que és teu als qui t'ho hagin pres. Feu als altres allò que voleu que ells us facin. Si estimeu els qui us estimen, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells que els estimen. Si feu bé als qui us en fan, ¿qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors. Si presteu diners als qui de cert us els tornaran, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors presten diners als pecadors quan saben que els recobraràn. Però vosaltres heu d'estimar els enemics, heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescabalar-vos: llavors la vostra recompensa serà gran i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagradats i amb els dolents.

Sigueu compassius com ho és el vostre Pare. No judiqueu, i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà. Absoleu, i Déu us absoldrà. Doneu i Déu us donarà. Us abocarà a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Déu us farà la mesura que vosaltres haureu fet».

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(cicle dominical: C; ferial: I)

SETMANA 7 DURANT L'ANY
(salteri: setmana 3)

FEBRER

19. Diumenge VII de durant l'any. Lectures: 1S 26:2.7-9. 12-13.22-23 / Salm 102 / 1C 15:45-49 / Lc 6:27-38.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Alvar de Còrdova, domic.; Mansuet, b.; Conrad erm.; Gabí, prev. mr.; Auxibi i Barbat, bs.

20. Dilluns. Fèria. Lectures: Sir 1:1-10 / Salm 92 / Mc 9:14-29.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Nemèsi i Potami, mrs.; Eleuteri, Tirani, Nil i Peleu, bs. mrs.; Sta. Amada, mja. i Beat Maurici Proeta, agust.

21. Dimarts. Fèria. Lectures: Sir 2:1-13 / Salm 36 / Mc 9:30-37. Si es vol: St. Pere Damià, b. i dr. (MLI). A Manresa: Festa de la Misteriosa Llum.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Severià, b. mr.; Pateri, b.; Sèrvul i Vèrul, mrs.; Dositeu, mjo.

Festa Major: a Manresa.

22. Dimecres. La Catedral de St. Pere (F). Lectures: 1 Pe 5:1-10 / Salm 1 / Mt 16:13-19.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Papies, Abili, Pascasi i Aristó, bs.; Stes. Margarida de Cortona, terc.; Elionor, reina.

23. Dijous. St. Policarp (MO). Lectures: Sir 5:1-10 / Salm 1 / Marc 9:41-50.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Florenci, cfr.; Sireni, mjo. i mr.; Stes. Marta d'Astorga, vg. mr.; Milburga i Romana, vgs. Dijous gras.

24. Divendres. Fèria. Lectures: 6:5-17 / Salm 118 / Mc 10:1-12.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Modest, b.; Pretextat, b. i mr.; Sergi, mr.; Edilbert, rei.; Sta. Primitiva, mr.

25. Dissabte. Fèria. Lectures: Sir 17:1-13 / Salm 102 / Mc 10:13-16.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Valeri, erm.; Cesari, mr.; Tarasi, b.; Diòscor, mr.; Stes. Walburga, vg.; Herena, mr.

Magnanimitat i lleialtat de David

(1S 26:2.7-9.12-13.22-23)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La perícopa i el seu context

La perícopa que el leccionari de la missa dominical ens fa proclamar avui està composta d'una tria de versets del c. 26 de 1S. Amb sols vuit versets—dels 25 que integren el capítol— ens conta l'essencial de l'encontre entre David perseguit i el seu perseguidor, el rei Saül. La persecució del rei era a vida o mort. David, en canvi, conscient del futur que li deparava el Senyor, i confiant en ell, es limita a no deixar-se atrapar. El relat és molt possible que sigui un doblat del que el c. 24 ja ens havia presentat, a causa d'una altra tradició possiblement d'un únic esdeveniment, més bastament narrat en el c. 24 i més delicadament en el nostre. Tot plegat s'inscriu en la narració de la fugida de David pels deserts de Judea, perseguit per un rei embogit per la gelosia envers el seu gendre, a qui ara contempla com el seu gran rival en l'accessió al tron. La finalitat d'aquests relats és la de presentar-nos la decadència de Saül, home impressionable, canviant, irascible, rebutjat ja per Jahveh, i la promoció de David, jove intrèpid, bon estratega, polític, home pietós i fidel, generós i magnànim, que Jahveh ha destinat a ser el rei que ell vol per al seu poble. La gran lliçó que la perícopa litúrgica ens dóna és la que després trobarem en la lectura evangèlica: els seguidors del Fill han de ser tan magnànims com Déu, el Pare: «Sigueu compassius com ho és el vostre Pare» (Lc 6:36).

Intrepidesa i grandesa de David

Denunciada la presència de David per la gent de la regió, Saül es llença sobre la presa. David envia uns exploradors i, en conèixer el lloc del campament del rei, pren una iniciativa agosarada: «¿Qui baixa amb mi al campament de Saül?» (v. 6b). Acompanyat del seu nebot Abisai, que hauria de ser després cap del l'exèrcit del rei, s'esmunyen de nit fins al centre del campament de Saül «i el trobaren dormit, ajagut al centre de tots. Tenia la llança clavada a terra vora el seu capçal. Tot al voltant jeien Abner i els altres homes» (v. 7). L'escena és realment d'una emoció continguda. La sort i l'audàcia del jove fugitiu havien posat a les seves mans l'injust perseguidor. Abisai en fa una lectura

providencialista: és Jahveh qui ha preparat les coses perquè David mateix faci justícia: «Avui Déu ha fet caure el teu enemic a les teves mans. Ara mateix el clavaré a terra d'una llançada» (v. 8). David, però, en fa una lectura creient, plena de respecte per l'Ungit de Déu: «No el matis pas. ¿Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?» (v. 9). Per més que Saül persegueixi amb malícia David i busqui injustament la seva desaparició. David reconeix que segueix essent l'Ungit de Jahveh, el seu crist, doncs, i per aquest títol mereix respecte. Únicament Déu té poder sobre el seu enemic. Ell dirà quan i com Saül donarà pas a David perquè pugui al tron que el Senyor ja li ha designat. «Llavors David agafà la llança i el gerro d'aigua que Saül tenia vora el capçal i se n'anaren» (v. 12a). David demostra la seva autèntica valentia, no precisament executant el seu enemic, sinó dominant-se, mantenint a ratlla el seu impuls, en la línia de la més alta fidelitat a Jahveh i al seu rei, malgrat que aquest no se n'hagués fet mereixedor. No era aquella una qüestió de mèrit o de demèrit per part del seu injust perseguidor, sinó una qüestió de fidelitat als propis principis, una qüestió, doncs, d'honor heroic del futur rei d'Israel.

Noblesa del futur rei

La llança no era únicament l'arma de Saül. Emportant-se-la David del costat mateix del rei, no sols el desarmava, sinó que el privava de l'enseny del seu poder reial. Saül restava inerm, derrotat, en el seu propi terreny. Ningú del seu exèrcit havia estat capaç de defensar-lo. Salvant-li la vida, David, li infligeix la més gran humiliació, i alhora posa de manifest la noblesa del futur rei. Per això, no sols li ha respectat la vida, sinó que ni tant sols es quedarà amb l'arma del seu adversari, com si fos botí de guerra. «Aquí tinc la llança del rei. Que vingui a buscar-la un dels teus homes» (v. 22). Com es canta en el salm responsorial, després d'aquesta lectura, el futur rei dóna prova que l'elecció que ha rebut de Déu per governar el seu poble, es veu corresposta per una gran noblesa: «El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor» (Sl 103:8). Realment David serà un rei segons el cor de Jahveh (1S 13:14). «Que el Senyor recompensi aquell de nosaltres que és de debò magnànim i lleial. Avui el Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor» (v. 23).

Saber endevinar

Cardenal Suenens

Vida cristiana, día a día

Ernest Hello va dir un dia que «la glòria de la caritat rau en endevinar». Endevinar una angoixa amagada, una crida muda, una necessitat que no es dóna a conèixer, és una de les formes més excel·lents de la caritat i de la delicadesa humana.

A les noces de Canà encara falta molt perquè el banquet acabi i el vi gairebé s'ha esgotat. Maria adverteix la inquietud dels criats, pressent la vergonya de la família i, abans que es noti la mancança, exposa el seu prec. Va cap a Jesús i li diu

aquestes senzilles paraules: «No tenen vi» (Jo 2,3). Endevina, intervén. I es produeix el miracle.

És propi de les mares endevinar una súplica muda en els ulls dels fills, endevinar el que passa inadvertit als altres. El cristià, com una mare, ha de viure atent i fer servir la imaginació. Perquè cal la imaginació per posar-se en el lloc de l'altre i mirar les coses des del punt de vista dels altres. Hi ha persones emmurallades en el seu jo; només senten el que els toca personalment i viuen recloses en elles mateixes com en una fortalesa que no té de pont llevadís.

Quantes llars desgraciades i tristes per la senzilla raó que la dona viu tancada en el món de les preocupacions de la casa i el marit en el de les ocupacions professionals! (...)

Tot home pot fer feliç als qui el rodegen: n'hi ha prou amb una mica d'imaginació creadora; n'hi ha prou amb un canvi de postura i cal continuar mirant la mateixa escena, però en funció dels altres i no d'un mateix...

(...) Nosaltres som creients, i hem d'endevinar el qui no creu. No ens retreu aquest el ser cristians, sinó el no ser-ne prou.

Tot sovint sentim dir: «Feliç tu, que creus: t'envejo!» I a través d'aquestes paraules hem d'endevinar una crida a ser testimonis fidels, una invitació a fer comprensible el nostre testimoni als homes del nostre temps.

En un drama de Claudel exclama una cega: «Vosaltres els que veieu, ¿què feu amb la llum?» Aquest afegitó punyent s'adreça als qui, gratuïtament i sense mèrit nostre, posseïm la llum de la fe. També en aquest cas hem d'endevinar i respondre... Mirem al nostre voltant: descobriments meravellosos apareixeran als nostres ulls.